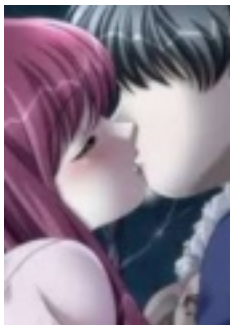

Vị Đấng Ngọt Ngào

Contents

Vị Đấng Ngọt Ngào	1
1. Chương 1 : Gặp Mặt	1
2. Chương 2 : Bắt Đầu Bằng Một Cuộc Trao Đổi	4
3. Chương 3 : Giải Mã... (1)	10
4. Chương 4 : Giải Mã... (2)	17
5. Chương 5 : Yêu	25
6. Chương 6 : Sự Đau Khổ Trong Tình Yêu	32
7. Chương 7 : Định Mệnh	42
8. Chương 8	59
9. Chương 9	69
10. Chương 10	75
11. Chương 11 - End	81

Vị Đấng Ngọt Ngào

Giới thiệu

Vị đấng. . . ngọt ngào Trong tình yêu, luôn tồn tại sự ngọt ngào. . . Của những nụ hôn. . . Của nh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vi-dang-ngot-ngao>

1. Chương 1 : Gặp Mặt

Một vài tia nắng len lỏi làm Linh Linh bừng tỉnh giấc,nhành hoa giấy khẽ đung đưa theo gió.Cô vươn vai, uể oải lắc lắc thân mình.

-Em dậy rồi àh? Tiểu Long nhìn có vẻ bơ phờ vì cả đêm phải thức cùng ba trong bệnh viện-Thôi!Chuẩn bị đi rồi đi học.

Chả là ba Linh Linh bị tai nạn,một cậu thanh niên nào đó say xỉn đã đụng phải ba cô làm ông bị thương,đã thế ba cô còn tha cho hắn ta đi nữa chứ.Đúng là thời đại này thấy người hiền thì lợi dụng mà!

-Ba có sao không anh? Linh Linh lo lắng.

Thoảng chút ngập ngừng rồi Tiểu Long mỉm cười.

-Không có gì nghiêm trọng lắm đâu.Mà... em có định đi học không đấy?Làm ơn nhanh nhanh lên đi cô nương ạh.

Ngồi sau xe anh,bất chợt Linh Linh thấy thương anh quá,vốn dĩ nhà cô đã không khá giả gì cho lắm, bây giờ ba lại bị tai nạn,một mình anh phải lo cho cô,cho ba,và cho cả tiền viện phí nữa.Vậy mà cô lại chẳng biết làm gì để giúp anh cả.

Gió sớm mai lùa vào mát rượi...

-Cho em xuống nhanh lên,người ta nhìn thấy bây giờ! Linh Linh

giật mình ,mãi suy nghĩ cô quên mất là đã gần tới trường.17 năm qua,chưa bao giờ cô để Tiểu Longchở cô vào tận trong trường.

Tiểu Long là “bạch mã hoàng tử”của nơi này,anh học giỏi,sở hữu một nụ cười “chết người” và cũng gánh luôn biệt danh”sát gái”.

Còn Linh Linh thì hoàn toàn ngược lại.Đã lâu lắm rồi...

-Tớ và Tiểu Long là anh em với nhau đó! Linh Linh tranh cãi với bọn bạn.-Thật mà!

-Ha...Ha...Ha!Thật là nực cười.Mày bảo sao?Đùng là thấy người sang bắt quàng làm họ

Cả một nhóm vây lấy cô,cười nhạo,trêu chọc cô...

Người ta nói đúng,ám ảnh tuổi thơ là thứ khiến người ta không thể nào gạt bỏ ra khỏi đầu được.

-Linh Linh ! Mày lại bắt Tiểu Long thả đi bộ àh? Tiểu Linh đứng ở bậc cửa lớp nhìn bộ dáng thất thểu của Linh Linh lo lắng hỏi.-Tớ nói rồi mà cậu không nghe,cứ công khai đi,khiếp!Anh em chứ phải người yêu đâu mà sợ.Chỉ tại mày làm quá lên thôi!

-Phải như tớ cậu mới hiểu được.thôi vào lớp đi! Linh Linh giục.

- Cái đồ sượng mà không biết hưởng,tớ thì trông mỗi mắt cũng không có được ông anh như thế.

-À! Linh Linh đột nhiên quay lại-Lát nữa tớ sẽ đi xin việc làm thêm để có thêm tiền cho ba tớ.Cô thở dài buồn bã-Chứ để một mình anh ấy xoay xở tớ thấy tội nghiệp Tiểu Long lắm!

-Tớ cùng đi với nhé! Tiểu Linh sung sướng hét lên.-Tớ mong được đi làm thêm từ lâu lắm rồi.Tớ sẽ đi với cậu!Vui quá đi mất!Khác hẳn với cái vẻ mặt ỉu xìu của Linh Linh , Tiểu Linh lại nhảy chân sao đi vào trong lớp.

-Tiểu Linh !Cậu...Cậu...

Con người ta thật lạ, giàu có,sung túc lại chẳng muốn hưởng mà cứ toàn lao đầu vào để kiếm công việc. Tiểu Linh là con gái cứng duy nhất của gia đình công ty giải trí khá có danh tiếng ở nơi này.

Trời về chiều thật mát,nắng vàng nhẹ rắc cuối bầu trời. Linh Linh và Tiểu Linh đi đến cửa hàng kem”sweet love”-nơi mà hai người dự định sẽ vào đó làm việc. Linh Linh đã tìm thấy công việc này khi đọc tờ rơi tuyển nhân viên trên đường đi học về.

Dù chỉ bán kem thôi nhưng nó thật lớn so với trí tưởng tượng của cô.

Chủ tiệm là một ông lão đã ngoài 50,có lẽ cũng bằng tuổi ba Linh Linh .Thấy hai cô,ông bỏ cặp kính ra nhìn một lúc rồi quay đi không nói câu gì.Đúng là một người kì lạ!

Những người phục vụ nơi này đều là những mỹ nam,mỹ nữ thời đại.Họ quả thật đều rất đẹp trong không gian lộng lẫy này.

Phải đợi đến một lúc sau một người phụ nữ tuổi trung niên mới bước ra từ phòng ông lão kì lạ lúc này.

-Cô nào là Tiểu Linh ,sẽ ở lại đây làm phục vụ cho khách.Còn cô, cô là Linh Linh phải không?Cô sẽ theo tôi vào bếp phụ giúp trong đó nhé!Thôi nào,chúng ta sẽ bắt đầu công việc từ ngay hôm nay.Hai cô gặp khó khăn gì thì hỏi mọi người nhé!

...

Ngày làm việc đầu tiên nhanh chóng trôi qua,vì là ngày đầu nên chủ yếu chỉ là làm quen công việc,không mấy nặng nhọc.

-Sao hôm nay em về muộn vậy?Anh thấy lớp em hình như về lâu lắm rồi mà! Tiểu Long đứng đợi Linh Linh trước cửa,về mặt có vẻ khó hiểu.

-Em...Em...À mà thôi!Em chỉ đi chơi với bọn bạn, đi với Tiểu Linh đó,anh đừng lo. Linh Linh định nói cho anh biết việc cô đi làm thêm nhưng lại thôi vì sợ anh lo lắng.

-Sao lại còn đứng đây,để anh mà chết đói bây giờ.Vào nấu ăn đi rồi còn đi thăm ba nữa.

...

-Linh Linh ! Linh Linh ! Vừa bước vào đến cửa lớp đã thấy Tiểu Linh thấp thỏm trước cửa.

-Gì thế cô nương?

- Thế cậu chưa nghe tin gì à? Đúng là chán cậu quá! Tiểu Linh lắc đầu ngán ngẩm.

- Thì tớ cũng mới đến,nhưng cậu không nghe anh cậu nói gì àh? Cả trường đang đồn ầm lên chuyện anh Tiểu Long với Mỹ Đan đang là người yêu của nhau. Tiểu Linh nói như hét lên.

-Thì sao?Mỹ Đan là hoa khôi trường này,anh tớ mà yêu cô ấy cũng có gì lạ đâu.Nhưng tớ cũng không nghe thấy anh ấy nói gì cả. Linh Linh tỉnh bơ.

-Nhưng mà...Mà tớ nghe nói cô ấy không phải là người tốt đâu.Chợt Tiểu Linh ngẩng đầu lên-Ủa! Gì mà rầm rộ thế nhỉ?Đi,đi xem nào!

Sân trường vốn đã sôi động nay như dậy sóng hơn nữa. Tất cả chỉ vì trên sân trường,anh trai Linh Linh và Mỹ Đan đang đi bên nhau,họ đẹp đôi đến kì lạ. Nắng như chìm lại đằng sau.

-Thôi mặc bọn họ đi! Chuẩn bị vào học rồi! Vào lớp thôi. Linh Linh giục.

Cửa hàng kem “sweet love”,2pm.

-Êh! Linh Linh cậu nhìn kia. Theo hướng chỉ tay của Tiểu Linh ,một chàng trai ngồi bàn số 5,cạnh chiếc cửa sổ đang ngồi trầm tư nhìn ra ngoài.-Đẹp không? Mà tớ thấy quen lắm nhé....Ai nhỉ? Công nhận là rất đẹp mà lại.

-Ừh! Linh Linh phì cười vì cái bản mặt”dê con ngựa ngác”của Tiểu Linh. -Lát nữa, cậu ra phục vụ bàn đó thì tha hồ mà nhìn “cận cảnh”.Thôi,tớ vào rửa hết chồng bát đĩa ,còn cả lau chùi cửa hàng nữa.Ồi!Cái cuộc đời này!

...

Chiều..4.30PM

Ông chủ giao Linh Linh phải lau chùi cửa hàng, quán kem này rộng mênh mông mà chỉ mỗi mình cô, đến chết mất.

Định mệnh là thứ không ai có thể đoán trước.

Định mệnh đôi khi sẽ cho ta hạnh phúc và cũng dễ mang lại niềm đau.

-Xin lỗi!Thật lòng tôi xin lỗi! Trong lúc lau chùi, Linh Linh vô tình làm đổ tách café của chàng trai ngồi bàn số 5.

2. Chương 2 : Bắt Đầu Bằng Một Cuộc Trao Đổi

Chàng trai ngẩng lên, một ánh mắt , một cái nhìn, không tình cảm, vô tình, lạnh lẽo đến không tưởng. Gió thổi vào xoa mát đắng, một đôi mắt thật đáng sợ, có màu nâu xanh, nhẹ mong như một lớp sương mù. Nó nhìn Linh Linh trong giây lát rồi lại tiếp tục nhìn ra cửa sổ như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Thoảng bị thôi miên, Linh Linh lấy lại bình tĩnh, lau chùi , quét dọn sạch sẽ”vụ án” cô vừa mới gây ra. Đỉnh bỏ đi...

-Tôi có thể hỏi anh một câu được không? Im lặng chỉ còn nghe thấy tiếng đàn du dương phát ra từ đầu quầy .

- Ngoài đó có gì à? - Vẫn là sự im lặng. Linh Linh quay đầu bỏ đi. Đúng là một vị khách kì lạ.

-Ha ha ha! Linh Linh giao này mê trai khiếp quá, còn tìm cách tiếp cận mới nữa chứ! Đẹp già man luôn phải không? Tiểu Linh đứng nháy mắt tỉnh ngịch.

- Tớ thấy con mắt của cậu cũng không tệ lắm. Hẳn ta là một người rất đặc biệt, kì lạ và bí ẩn.

Trên đường về nhà, Tiểu Linh đã được ba cô cho người tới đón từ lâu, một mình Linh Linh đi bộ, cô mãi nghĩ về nhà hàng kem kì lạ với những vị khách cũng hết sức lạ kì nơi đây.

-Brừm...Brừm...!

Một chiếc xe sang trọng đỗ lại ngay bên chân cô. Màn đêm như phủ trọn con đường phía trước càng làm cho bầu không khí trở nên ngọt ngào thêm.

“ Ai vậy nhỉ? Sao lại đỗ xe lạ thế này!”

-Chào cháu, còn nhớ ông già này chứ? Một ông lão từ từ bước ra tháo chiếc kính đen ra khỏi mặt.

Là ông chủ quán kem “sweet love” . Linh Linh ngạc nhiên.

-Ta có thể nói chuyện với cháu được chứ?

-Ồ...Ồ... Cô ấp úng không hiểu tại sao ông chủ khó tính này lại xuất hiện trước mặt mình.

-Sao cháu không nói gì? Chẳng lẽ, cháu không thấy lạ sao?

-Cháu ... Cháu rất muốn hỏi, nhưng lại chẳng biết bắt đầu từ đâu.

-Cuộc đời luôn có những thứ lạ mà. Mà đôi khi chính sự kì lạ đó lại tạo ra kì tích.

- Ý ông là sao ạ?

-Ta biết ba cháu đấy!

-Ba cháu? Linh Linh bắt đầu thấy khó hiểu.

-Ta cũng biết cả anh cháu, là Hoàng Long phải không nhỉ? Một cậu bé cá tính. Nhưng điều kì lạ là ta không biết cháu cho tới ngày hôm qua.

-Cháu không hiểu...

-Mà tại sao ta lại nói với cháu những điều này nhỉ? Ta thấy cháu rất phù hợp với không khí ở một nơi như của “sweetlove”.

Lại thêm một điều kì lạ nữa, phù hợp với cửa hàng kem đó ư? Hình như là quá sai lầm.

-Ta nói vậy thôi chứ hôm nay ta đến nhờ cháu có việc. Ừm, không biết ta có nên nói ra hay không nhưng Hoàng Long đang làm việc tại công ty ta đây. Việc này nói là nhờ hay bắt buộc cũng được nếu cháu không muốn anh trai mình gặp rắc rối. Ông lão ngừng lại nhìn xa xăm vào màn đêm .

Linh Linh bất giác rung mình sợ hãi.

-Thực ra biết gia đình cháu hiện tại đang gặp khó khăn về tài chính mà nghĩ cháu sẽ có thể làm được công việc này ta mới nói.

-Ý ông là sao? Cô đã nghĩ quá đơn giản về con người này.

- Cháu đừng nhìn ta với ánh mắt đó chứ,nó đơn giản mà cũng không đơn giản.Biết nói thế nào cho cháu hiểu nhỉ? Công việc này hoàn toàn trong sáng mà.Ông lão quay qua nhìn cô cười rất hiền hậu,nụ cười làm cô cảm thấy an tâm hơn.

-Chỉ là một việc nhỏ thôi không bắt cháu phạm pháp hay xúc phạm ai đâu.Nhưng ta tin cháu sẽ làm được điều này.Nếu đồng ý,mai hãy đến phòng ta, còn không,cháu có thể lĩnh lương và nghỉ việc.

Nói rồi, Ông ta khoát tay ra hiệu cho người đưa cô về.

Chiếc xe lăn bánh , ông lão đứng một mình nhìn mặt sông lấp lánh ánh đèn...

-Người ta nói “con gái sáng nắng chiều mưa,trưa loạng choạng” quả không sai.Em nhìn em kìa, mới hôm qua còn hớn hở như mẹ cho quà,hôm nay lại bí xị như thế nào kia?Đúng là con mèo mà. Càng nhìn lại càng giống doremon.

-Ba thế nào rồi anh? Chẳng thêm để ý Tiểu Long nói, Linh Linh vừa hỏi, vừa ấy bộ quần áo vào máy giặt.

-Vẫn thế,chắc phải còn lâu mới ra viện được. Không còn sưng nhưng vẫn đau lắm. Cứ để ba nằm viện đến khi nào khỏi hẳn ra,dù đi anh đi làm thêm cũng được kha khá,cũng đủ trang trải mà....Ấy!Ấy! Giận chuyện gì thì nói đi chứ,sao lại đổ hết lên những sinh linh vô tội này.Quần áo anh mày có tội tình gì đâu! Tiểu Long vừa nói và lấy đồ ra.

-Anh...Anh...

-Gi? Sao hôm nay lại ấp ả ứ ứ thế?

-À! Không có gì. Linh Linh thực sự rất muốn biết xem Tiểu Long đang làm gì ở ngoài.Sao ông chủ tiệm kem lại nói là đang làm trong công ty của ông ấy.-À,mà anh này,nghe nói anh và Mỹ Đan đang cặp đôi hả?Bọn lớp em đồn ầm cả lên.Cô vừa nói vừa diễn tả cảnh Mỹ Đan khoác vai Tiểu Long mà lúc sáng cô nhìn thấy.

-Em ghen hả?Mỹ Đan trông cũng đẹp đấy chứ!Em thấy cô chị dâu đó như thế nào? Tiểu Long đùa.

-Dạ khiếp!Em gái thì chạm vào cũng không cho,con người ngoài thì...Đúng là đồ háo sắc mà.

-Tất nhiên rồi, em đã bao giờ trông thấy một con heo ỉn lại đi bên cạnh một chàng hoàng tử chưa? Tiểu Long lè lưỡi,đưa hai tay lên đầu.

-Heo con xinh xinh đi trên đường,...

-Anh chết với em!Đứng lại!...

...

“Phải làm sao đây!!Trời ơi!Phải làm thế nào đây?”

-Nè! Tiểu Linh cậu thấy ông chủ tiệm kem chỗ mình là người như thế nào? Linh Linh tay cầm chiếc kẹo mút thắc mắc.

-Thì là một người tốt, hơi kì lạ nhưng lại rất tốt bụng.Một ông ngoại hiền từ và xitìn. Tiểu Linh lắc lắc cái tóc đuôi gà, gật gật bình luận.Mộ đôi mắt hạt huyền,một hàng mi cong vút,thảo nào mà làm bao chàng trai mơ mộng. –Mà cậu hỏi làm gì?

-Cậu chắc là đúng à?-Tất nhiên rồi, Tiểu Linh này chưa bao giờ nhìn người sai cả.Ềh!Ề! Linh Linh nhìn này! Có tờ rơi này.

“Cặp đôi đẹp nhất trong năm:Hoàng tử Hoàng Long và missX Mỹ Đan”kết quả do khối 12 bình chọn.

“Cặp đôi gần gũi nhất:Linh Linh và Hoàng Long”do khối 11 bình chọn.

Hahahahahah..... thật là nực cười,ai là người gây ra chuyện này vậy.Giờ thì tớ hiểu tại sao từ lúc này giờ lại có nhiều cánh tay chỉ về phía bọn mình thế. Linh Linh ! Bây giờ cậu là người nổi tiếng.

-Minh biết ai là người gây ra nó. Linh Linh vò nát tờ giấy trong tay quẳng xuống đất.

Trên tầng, Tiểu Long quan sát cô từ lúc này giờ, bất giác mỉm cười. Một tia nắng đã phải chết ngạt trước nụ cười chết người đó.

...

“Vào! Không vào! Vào...” Đứng trước cửa phòng ông chủ, Linh Linh bần thần, vào hay không ?

“Cắc”. Cánh cửa phòng đột nhiên bật mở.

-Cháu đến rồi à? Ta biết ta đoán đúng mà. Nào vào đây!

-Cháu ngồi đi.

-Cháu có thể biết trước mình sẽ phải làm gì không ạ?

-Cháu vào đây nghĩa là đã đồng ý rồi phải không? Ông già nhăn trán rồi cúi xuống học bàn, lấy ra một phong bì dày cộm đặt lên bàn. - Đây là lương khởi điểm, nếu cháu làm được cháu sẽ có nhiều hơn thế này.

-Nhưng công việc của cháu là... Cháu sẽ không nhận khoản tiền này khi cháu chưa hoàn thành xong công việc. Xin ông thông cảm. Linh Linh cắn môi, số tiền này với một người như cô là quá lớn và không lấy gì để đảm bảo rằng cô sẽ hoàn thành được công việc bí mật này.

-Được thôi! Bây giờ cháu đi theo ta. Nói rồi, ông lão bước ra khỏi phòng dẫn theo Linh Linh.

Ông nheo mắt nói với người quản lý nhân viên.

-Cô gái này cần nghỉ ngơi!

Chiếc ô tô từ từ lăn bánh xa tiêm kem “sweet love”...

Không có thêm một tiếng nói nào nữa phát ra từ sau khi lên xe, sự im lặng đến ngạt thở. Xe chỉ dừng lại khi đứng trước một căn biệt thự màu trắng cổ kính. Biệt thự xây theo lối kiến trúc cổ của Pháp, 3 tầng, một giàn giây leo xanh rì mọc bám lên phủ kín một bức tường, trông nó thật sang trọng, sự sang trọng trong tinh khôi. Ông mở cửa xe cho cô bước ra, điều đầu tiên gây ấn tượng cho Linh Linh là rất nhiều hoa hồng được trồng xung quanh một hồ nước lấp lánh, nước giữa hồ phun lên trắng xóa. Thật kì lạ khi tìm thấy một nơi như vậy trong thành phố nhộn nhịp và sầm uất này. Điều đó làm cô tin tưởng rằng đây hoàn toàn là một công việc tốt đẹp.

-Dinhdong!...Dinhdong!...!!!!

-Dinhdong!...Dinhdong!...!!!!

-Dinhdong!...Dinhdong!...!!!!

Đã ba lần bấm chuông cửa nhưng cánh cổng vẫn đóng im lìm. Ông lão tự tay kéo chiếc cổng sắt cao cao, hoa giấy leo đầy qua một bên, dẫn cô vào trong. Quả là một nơi thật rộng rãi, cô thì có thể làm gì ở nơi này nhỉ? Giúp việc à? Hay trồng vườn?

- Kest ! Kest ! Cháu ở trong đó chứ hả?

Kest là ai? Căn phòng đột ngột mở cửa, một cô gái bước ra, ăn mặc không thể mát mẻ hơn, nói đúng hơn là chẳng thể nào trần truồng hơn được nữa.

Hóa ra thế! Kest chính là cô gái này.

Cô gái không hề có chút phản ứng gì với ông lão, điềm nhiên quay vào trong lấy chiếc áo dạ dài mặc vào. Căn phòng bên trong không giống với trí tưởng tượng của cô một chút nào. Đồ đạc hiện đại, rất hiện đại nhưng sắp xếp lại không mấy gọn gàng. Những thứ đồ được quẳng vung ***, tài liệu khắp nơi. Trên sofa là quần áo của một chàng trai nào đó với cô gái lúc này.

Linh Linh không thể tin vào mắt mình. Thật kinh tởm! Đây mà gọi là công việc ư? Có công việc gì đáng hoàng ở một nơi thế này cơ chứ?

- Mặc dù cháu chưa biết đây là công việc gì nhưng cháu sẽ không nhận nó đâu? Linh Linh quay phắt đi nhưng ông lão đã kéo tay khiến cô dừng lại.

- Kest đâu? Kest ở đâu hả? Hãy nói cho ta biết anh ta ở đâu? Ông trừng mắt lớn giọng, thật đáng sợ! Chưa bao giờ thấy ông lớn giọng như thế.

Cô gái kia nhìn chùng đã hơi run, không còn giữ được nét điềm đạm như trước nữa. Mặt đỏ ửng.Ồ! Thế hóa ra đây không phải là Kest à?

-Có việc gì mà ông phải nổi nóng với cô cháu dâu tương lai của mình thế?

Từ trên cầu thang tầng trên, một chàng trai từ từ đi xuống, vẻ mặt lạnh lùng và bình thản đến ghê sợ. Không một chút biểu cảm trên đôi mắt nâu xanh như sương phủ ấy.

Linh Linh quay hẳn người lại. Chàng trai này! Ánh mắt này! Sự vô tình này! Đúng! Là chàng trai bàn số 5 hôm bữa cô người này hay sao? Quả đất này thật là tròn!

Cô gái kia thấy Kest đi xuống, chạy lại núp sau lưng anh. Kest đưa mắt nhìn ông lão. Thời gian như ngừng lại...

...-Nhiệm vụ của cháu là chăm sóc ngôi nhà đó trong vòng một tháng, chỉ như vậy thôi!

-Tại sao lại phải ở đó? Tại sao lại là cháu mà không phải là ai khác? Nếu cháu ở đó hình như cháu quá mạo hiểm!

-Không hẳn như những gì cháu vừa nhìn thấy đâu! Cháu chỉ cần đến đó mỗi khi cháu rảnh là được. Bạn gái nó đang ở nước ngoài một tháng nữa mới về mà nó thì cần thay đổi ngay bây giờ. Cháu là người đầu tiên giám nhìn thẳng vào mắt nó. Ta muốn có người có thể nói chuyện được với nó. Và ta tin cháu làm được điều đó... Còn một lí do nữa để ta chọn cháu chứ không phải cô bạn của cháu đó là...À! Mà thôi! Cháu sẽ đồng ý làm công việc này chứ?

Cháu sẽ thay đổi được con người đó! Tin ta đi!

-Bằng cách nào ạ? Linh Linh vô thức hỏi.

-Đó là tùy cháu!

-Ông hãy cho cháu thời gian, cháu cần suy nghĩ.

-Được thôi! Gần đến nhà cháu rồi phải không?

-Dạ vâng! Cho cháu xuống đi! Cháu sẽ đi bộ vào trong!

...

-Nhanh lên dờ!emon! Còn phải vào viện nữa!

-Từ từ! Để em chuẩn bị cho ba cái lồng cơm cái đĩa nào."Dục tốc là bất đạt".Đừng dục em!

Từ khu phố nghèo, bóng hai anh em thấp thoáng trên đường. Nhà Linh Linh không giàu có nhưng anh cô sở hữu một vẻ đẹp thật công tử. Nước da trắng, một cái nhìn quyến rũ."Mà anh với chàng trai hồi chiều thì ai đẹp hơn nhỉ?". Linh Linh nghĩ thầm rồi tự mỉm cười, đúng là một sự so sánh kì lạ.

-Sao thế? Mon!

-Anh có dẹp bỏ ngay cái biệt danh đó đi được không? Quên tí nữa em phải hỏi tội anh trước mặt ba mới được.

-Chuyện gì?

-Chuyện gì hả? Ai là người bịa ra cái chuyện tờ rơi? Cặp đôi đẹp nhất, gần gũi nhất, không anh thì ai vào đây nữa hả? Linh Linh tức tối, chỉ thiếu nước là cô ném cả hộp cơm vào mặt Tiểu Long.

-Không phải anh! Là bọn 12 làm đấy chứ! Anh chỉ "gợi ý" thôi. Mà chỉ gợi ý cặp đôi của anh với em thôi chứ có làm gì đâu. Tiểu Long vừa nói, vừa ngoái lại nhìn Linh Linh cười hả hê.

...Trên phố,hai anh em ra sức đuổi bắt nhau.

-A! Linh Linh giả vờ trượt ngã.Bao giờ chẳng thế,khi hai anh em rượt nhau thì cô luôn dùng cách này.

Lần này cũng không phải là ngoại lệ. Tiểu Long cuống cuống chạy lại,vẻ lo lắng hiện rõ nơi khuôn mặt.

-Em không sao chứ?Đưa chân đây anh xem nào!

-Không sao cái cóc bù,tại anh mà chân em bị đau rồi này.Đền lại cho em đi!Không đi được nữa nè. Linh Linh nhăn nhó.

-Quái!Ở đây không có đá sao ngã được.Thôi! Leo lên đây.

-Có thể chứ!

Cô nhanh chóng leo lên lưng Tiểu Long .

- Linh Linh này,gia đình nào mà có hai người cùng lúc ở bệnh viện chắc đáng thương lắm nhỉ?

- Ừ!

- Vậy em nên chuẩn bị tinh thần đi!

- Sao vậy?

- Thì đón anh vào viện vì kiệt sức,ai đời bắt người như anh phải cõng một con heo mập bao giờ.May trời hôm nay tối chứ sáng là mất hình tượng.

- Cái anh này!Muốn chết hả?

...

Cánh cửa phòng 307 được mở ra.Tại giường số 2 ,một bệnh nhân ngoài 50 đang nằm.

-Ba!Ba sao rồi ạ?Đó là Tiểu Long không cho ta ra viện mà thôi.Làm tội con hôm nào cũng phải đưa cơm đến.

-Phải làm cho nó quen đi ba ạ! Mà nó có phải tự đi đến đây đâu, được hộ tống hẳn hoi mà.Như thế này chắc con phải vào viện ở với ba cho vui quá .

-Em không thèm chấp với anh! Tránh ra!

...

-Để anh đi hỏi xem bệnh tình ba thế nào rồi!Ở lại đó với ba nhé!

...

-Thứ nhất căn bệnh này không dễ chữa trị vì bác cũng đã già.Thứ hai,phải tìm được tủy phù hợp mới mong chữa khỏi,mà có tủy cũng chưa chắc anh em cậu có thể chia sẻ.Đó là một số tiền không nhỏ đâu.Và thứ ba,căn bệnh phát triển đã khá lâu nên tỉ lệ sống sót là rất thấp.Hiện tại là 40% cậu nghĩ sao?

Đó là câu chuyện cô vô tình nghe được khi nghe bác sĩ và anh trai cô nói chuyện với nhau khi đi ngang qua dãy nhà tầng tìm anh về kéo muộn.

Hóa ra đã từ lâu,ba cô không nằm viện chỉ vì vụ tai nạn nữa mà là do một bệnh khác.

...

-Sao anh không cho em biết? Linh Linh siết chặt cổ anh,phụng phịu.

-Chuyện gì?

-Anh đừng giấu em nữa được không!Chuyện bệnh tình của ba đó.Hay anh nói em là người ngoài,không phải con để ba?

-Biết em có giải quyết được gì không?Và hơn nữa, ba cũng không cho anh nói cho em biết.Ba sợ em lo lắng.Trầm ngâm đi một lúc Tiểu Long mới cất lời.

-Sao không?Em sẽ đi kiểm tiền hộ anh.

-Anh không lo chuyện đó mà điều anh lo là làm sao kiếm được tiền phù hợp cho ba.

-Của anh!

-Không được!

-Của em!

-Cũng không được!

-Lỡ nó được thì sao?Sao anh biết của em không được?

-Thì hôm đầu tiên vào viện chẳng phải bác sĩ đã làm xét nghiệm với em rồi hay sao? Tiểu Long thở dài.Một hành động thật đáng ngạc nhiên,kì lạ nhất từ trước đến nay . Linh Linh lại càng thương anh hơn.

-Anh đang đi làm ở đâu?

-Tại một tập đoàn giải trí lớn!

-National inertainment?

-Ừh!Sở dĩ mọi nơi đều không nhận nhân viên giới 18 tuổi nhưng nơi đây lại khuyến khích.

-Thật á!

Sở dĩ cô hỏi vậy vì ông chủ “sweet love”đang làm việc ở đây.NI ư?Thật đáng ngạc nhiên!Bất cứ một người nào ở đất nước này cũng phải biết đến nó.Đó là một tập đoàn giải trí hùng mạnh lớn nhất châu Á.Nên khi nhắc tới tập đoàn lớn,NI luôn là cái tên đứng đầu.

...

-Này!Hôm qua,ông chủ đưa mày đi đâu đấy? Tiểu Linh nhí nhảnh hỏi.

-Đi lung tung ấy mà!Có lẽ tớ sẽ không làm công việc này nữa đâu.Tớ sẽ chuyển ,làm công việc khác.Khi nào tiện ,tớ sẽ nói cho cậu biết.

-Cậu nghỉ việc ở “sweet love”,tớ cũng nghỉ luôn theo cậu.Cậu mà bỏ thì tớ làm ở đó làm gì.

Cũng đúng thôi! Tiểu Linh nên nghỉ việc ở đó.Nhiều khi muốn có được một ngôi nhà như thế.

Sau một đêm nằm trằn trọc suy nghĩ, Linh Linh quyết định sẽ đi làm cho ông lão ấy.Cô phải giúp ba và anh!

Căn biệt thự trắng...3h chiều...

Cầm chìa khóa của nó trên tay,cô bước vào nhà.Vẫn bữa bộn.

Xắn tay áo lên,đầu tiên là phải dọn dẹp nơi này.Thứ gì về với chỗ của nó.Tầng một không có gì khiến cô mệt.Tầng hai và ba thì cô lại không có chìa khóa mở nên lại thôi.

Đây là căn nhà kì lạ nhất mà cô từng thấy.

-Cô là người con gái thứ 31 bước vào căn nhà này!Các cô trước sẽ trở lại đây trong nhiều nhất là hai lần nữa.Bọn họ đều do ông già ấy mơn trớn với những lời lẽ tương tự như cô mà thôi.Xấu có,đẹp có và cô là người tệ nhất.Gạt tàn thuốc trong tay,anh bước lên tầng trên ,khói thuốc mờ màng.

Là sao thế nhỉ?

-Hãy về trước đi trước khi tôi phải đuổi!Giọng nói của Kest vọng lại.

-Xin lỗi nhưng tôi cần tiền,rất cần... Linh Linh lẩm bẩm.

-Tôi về đây!

”Nếu như công việc này như thế này thì quá đơn giản”...

Một công việc dễ hơn cô tưởng,chiếc xe ô tô đen óng đã đợi cô ở cửa.Trong xe,ông lão chủ tiệm đang ngồi.

-Nó thế nào?

Linh Linh khẽ thở dài:

-Nhiệm vụ của cháu chỉ là ở trong căn nhà đó một tháng cho đến khi người yêu của anh ta về thôi ,đúng không ạ?Và cháu sẽ nhận được tiền.Nếu vậy cháu sẽ cố!

-Tốt lắm!Vậy từ ngày mai sẽ có xe đưa đón cháu,khỏi cần qua quán kem của ta nữa.Và đây...Ông lão lôi từ trong túi ra một chiếc điện thoại.-Cháu cầm lấy,sẽ có lúc cháu sẽ cần đến nó đấy.Hiện tại trong này có số ta,tài xế và Kest .Cháu muốn gọi hay không thì tùy.

Sau khi đưa điện thoại cho Linh Linh ,ông mở cửa bước ra ngoài.Ra hiệu cho tài xế đưa cô về.Chiếc xe mất hút vào dòng xe cộ tấp nập.

-Cô bé này nhất định sẽ làm được điều mà người khác không làm được!Chỉ sợ rằng...

-Hôm nay,anh sẽ đi làm cả ngày,em ở nhà một mình,lát nhớ mang cơm cho ba nhé!Mon,anh đi đây!

“Lại dọn dẹp,hình như đời mình sinh ra là để làm cái nghề này thì phải”.Một ngày chủ nhật tẻ,tệ,đang nào thì lát nữa cô cũng phải đến căn biệt thự màu trắng đó,Linh Linh cảm giác có gì đó rất tò mò với nơi đó.Người chủ đó thật đáng sợ!Mà liệu những gì anh ta nói có chính xác không nhỉ?

...Cửa cổng mở,Cửa trong nhà cũng mở,tất cả mọi cửa đều được mở toang như cố đón lấy chút nắng sớm mai.Tầng một không có người cũng không hề ồn ào,cô đặt nhẹ nhàng bước chân của mình lên tầng hai,nơi hôm qua đã bị khóa.Mở cánh cửa ,cầu thang được chạm trổ một cách cầu kì,khá tinh xảo.Có vẻ như chủ của nó đã rất kì công khi thực hiện những thứ này.Tầng hai có ba phòng,mỗi phòng được sơn một màu riêng.Cô bước lên tầng trên cùng. Gió thổi làm tấm rèm cửa bay bay...

3. Chương 3 : Giải Mã... (1)

Tầng 3,thật kì lạ,chỉ có một phòng duy nhất.Nó được khóa bởi một cánh cửa điện tử.Cần mật mã???

Linh Linh định quay xuống nhưng theo phản xạ của bất cứ một ai nhìn thấy cánh cửa này,cô quay lại nhập ngày tháng năm sinh của mình trong vô thức.

-“Tách!”

Cánh cửa bật mở trong sự ngỡ ngàng và ngạc nhiên của cô,một căn phòng thật rộng ,không hề có đồ đạc gì trong.Phòng có 5 cánh cửa sổ,đều đã mở.Khắp bốn mặt của tường đều có ảnh một người con gái,khóc có,cười có...Trong đó có một vài bức chụp chung với Kest ,trông Kest lúc ấy rất vui,anh cười rất tươi.Nhưng cô gái này là ai?Thật sự rất quen...Rất quen...

-Làm sao cô vào được đây,có vẻ cô hơi chuyên nghiệp đấy! Kest đứng giữa lưng vào tường,hai tay cho vào túi quần,nhìn một cách băng quơ.

Linh Linh muốn giải thích nhưng cổ họng đã nghẹn ứ lại,không nói được lời nào.

-Cô là người đầu tiên vào được đây!

-Đây là người anh yêu?...Là cô gái đã có đính ước với anh phải không?Một lúc lâu sau,Linh Linh mới có thể thắm thì.

Kest im lặng,mắt anh chăm chăm nhìn vào cô gái trong ảnh đầy xúc động.Lát,anh bước xuống cầu thang bỏ cô lại một mình.

“Quen quá!!!!...”

Cả trên trần nhà cũng có một chiếc đồng hồ to có in hình chị kia.Tất cả,tất cả nơi đây đều dành cho cô gái này cũng như trái tim anh....,mãi mãi...

“Kest cũng đâu có vô tình như mình tưởng,cũng biết yêu đấy chứ!Cô mỉm cười bước xuống,không quên khóa cửa lại.

-Anh uống café nhé? Linh Linh đưa tách café nóng ra trước mặt Kest .Anh đứng ngoài hồ nước,nhìn trong im lặng.Lặng lẽ đón lấy tách café từ tay cô,anh hỏi:

-Rất cuộc ông ta đưa cho cô bao nhiêu tiền để làm phiền cuộc sống của tôi?

-Gần như cả mạng sống. Linh Linh nghĩ đến ba và anh trai,nói rồi cô bỏ vào nhà.Có lẽ nếu không vì họ sẽ chẳng bao giờ cô có mặt tại nơi này.Nhưng thực sự,căn nhà này cũng không mấy đáng sợ như cô nghĩ,mà bây giờ,cô thấy tò mò nhiều hơn.

Bữa ăn trưa được soạn ra...Chưa đợi Kest,Linh Linh ngồi vào bàn ăn.

-Tại sao cô lại không về nhà?

-Không có ai ở nhà cả,tôi không muốn ăn cơm một mình!

Kest cười lạt,rất lạt,rất đều giả.Cô không hiểu nụ cười ấy có ý nghĩa gì.Vì khinh thường hay vì điều cô nói quá điên rồ?

-Anh năm nay bao nhiêu tuổi?

Vài giây sau...

-Cô có vẻ ngây thơ quá nhỉ?Không phải ông ta đã cho cô biết quá rõ về cái lí lịch của tôi rồi sao?

Linh Linh loạng choạng suýt thì đánh rơi hết bát đĩa.Gì chứ?...Đến cái tên anh ta mà vào đây cô mới biết hoảng gì...

-Cô 17 tuổi,học ở trường THPT X phải không?Thật quá đơn giản để biết.Tại sao ông ta lại không nhờ diễn viên xuất sắc hơn tí chứ?Diễn xuất của cô không tốt chút nào!

-Diễn ...xuất...Ăn mà cũng bị nghẹn,nếu bây giờ Kest không phải là khách hàng mà khách hàng là thượng đế thì cô đã tặng ngay bát cơm này vào mặt anh ta rồi.Nhưng bây giờ cô kìm nén,trừng con mắt nhìn Kest . Kest thì hoàn toàn ngược lại,anh không hề có chút thay đổi gì trên nét mặt,vẫn điềm nhiên. Linh Linh không nói gì nữa,im lặng và im lặng...

Soạn bàn ăn xong,định chuẩn bị đưa cơm vào cho ba thì lại thấy Kest đứng ở cửa.

-Nếu cô không biết thì nên đọc cái này rồi đi khỏi đây càng sớm càng tốt. Kest nói giọng không to nhưng đủ cho người khác phải sợ.Mắt anh nhìn vào tờ báo để trên bàn.

Quá tò mò ,Linh Linh quay lại lấy tờ báo và đi thẳng ra cửa.

Tờ báo với trang bìa là Kest !Số ra đầu năm nay,với nhan đề:”Đã lộ diện chủ tịch mới của tập đoàn giải trí NI”.

Tên:K.E.S.T-kenvin sagacity thorough

(ác quỷ độc ác hoàn hảo)

Ngồi trên xe,cô giờ ngay đến trang 27,ảnh chụp Kest trong một buổi ra mắt.

...

Đã lật đổ hai công ty giải trí khác trong vòng 2 tháng giữ chức.

Tốt nghiệp đại học năm 12 tuổi với 5 văn bằng.

Đạt 4 huy chương vàng vô địch trẻ karatedo châu á.

...

Gấp lại tờ báo,Linh Linh cố trấn tĩnh bản thân trước bảng thành tích “ngắn ngủi”của Kest .Đây thật chẳng phải là người nữa.Chiếc xe dừng lại trước cổng bệnh viện...

Vào thăm ba xong,cô trở về. Kest vẫn đứng ở hồ nước.Một tay xòe ra hứng nước rất chăm chú.Cô dừng lại,thật hiếm khi thấy anh say mê như vậy.

-Sao cô không vào?

-Tôi định xem anh làm gì!

-Nước thì có thể làm gì chứ!Chẳng bao giờ có thể nắm được nó trong tay.

-Tôi đã đọc nó,bây giờ trả lại cho anh. Linh Linh xòe tờ báo đưa cho Kest .

-Cô không cần phải đưa nó cho tôi.Hãy xé nó đi nếu cô muốn.Nói xong Kest quay đi để những giọt nước long lanh bị hoàng hôn chiếu vào thêm phần ẩm đậm...

-Tôi sẽ đưa tiền cho cô!Kết thúc công việc này tại đây!

-Tôi...Tôi... Linh Linh ngập ngừng-Anh dừng lại!Cô chạy lại chắn ngang đường anh đi!

-Anh hãy cho tôi một tháng!Một tháng thôi!Rồi tôi sẽ rời khỏi nơi đây...Được...Được chứ???

Kest im lặng chừng hai giây...

-Sẽ có giá của nó đấy!...Cô phải trả không ít đâu!

Bóng anh lướt qua khỏi cô.

-Cái giá!... Linh Linh rung mình.

1h chiều

Rốt cuộc anh muốn gì? Linh Linh

la lên.

-Sau một tháng tôi sẽ rời khỏi nơi đó,cô yên tâm đi!

-Anh có thể giết tôi nếu anh muốn,đừng ám ảnh tôi như vậy được không?

-Ừ,có thể tôi sẽ tha cho cô đấy.

Linh Linh đã luyện tập trước gương hơn một tiếng đồng hồ những lời cô hi vọng sẽ có thể nói với Kest khi đến nhà anh.Và cái gương kia chính là Kest.

“Nếu có thể ta muốn đắm người vài cái cho hả giận”.

1h 30' tại căn biệt thự trắng.

Trời dần chuyển mưa,mưa có vẻ như sẽ to lắm,mây kéo đến giăng kín cả bầu trời.Trời đang sáng bỗng chốc trở nên âm u,đen kịt.Anh tài xế đã về từ lúc nào,cô không đem theo chìa khóa căn biệt thự,cái điện thoại cũng không nốt.Cứ tưởng Kest sẽ ở nhà, ai ngờ anh ta lại đi đâu...

Mấy tia chớp cuộn mình rạch tung những đám mây đen phát ra những âm thanh ghê rợn.Cứ thế,mưa ,và mưa.Những hạt mưa ban đầu còn nhẹ sau càng lúc càng nặng và dày hạt hơn. Linh Linh chẳng quen ai ở khu biệt thự V.I.P này.Cô khép nép tựa mình vào cánh cổng.

Mưa chùng một tiếng thì ngừng lại.Mùa hạ bao giờ cũng thế,bất chợt nắng rồi lại bất chợt mưa.Điều đó dễ khiến người ta khó chịu,đầu Linh Linh đau như búa bổ.Cảm giác khó chịu lan khắp người.Cô mệt mỏi,dường như không còn đủ sức để về sau cơn mưa.Đôi chân đã bị tê cứng lại, càng khó để nhúc nhích.

-Sao không vào nhà mà ngồi đây?

Chiếc xe trắng sang trọng đỗ lại trước mặt,Kest bước ra cầm ô lại che cho cô và dìu cô vào nhà.

-Tại sao?

...Ánh mắt đó thật đáng sợ...

-Tôi quên đưa chìa khóa. Linh Linh thều thào.

Kest không nói gì, anh quay lên tầng, lát sau anh xuống đưa cho cô một bộ quần áo trông rất buồn cười.

-Cô có thể mặc nó. Tôi sẽ cho người làm khô bộ quần áo trên người hộ cô. Sẽ không lâu đâu.

-Bộ quần áo gì thế này? Linh Linh cúi kính nhận từ tay Kest. Chưa bao giờ cô thấy một thứ quần áo nhìn ngổ đến vậy.

...

Thay quần áo xong, cô ngồi phịch xuống ghế, mở một kênh bất kì ngồi, chờ đợi người mang bộ kia tới.

Tiếng bước chân của từ ngoài hành lang nghe lúc càng rõ, Kest đi vào, hình như anh mới nghe điện thoại xong.

-Bật kênh N.I đi!

(N.I là kênh giải trí do tập đoàn thành lập)

-Tôi thích xem phim, đang đến đoạn hay mà!

Đừ...ng!!!!

Cô chưa kịp nói xong, Kest đã mở kênh N.I rồi.

“Cuộc thi tuyển chọn người mới của tập đoàn N.I” giọng nói của chị MC khá duyên dáng trên truyền hình vang lên. Ngay lập tức, khán đài như vỡ ra, rung chuyển. Vì là tập đoàn lớn nên mỗi năm N.I sẽ tuyển người mới một lần. Nếu dành thắng cuộc, cơ hội dành ổi người trở thành người nổi tiếng là rất lớn, chính vì lẽ đó mà hàng triệu lượt hồ sơ từ khắp mọi nơi lũ lượt đổ về. Vog sơ khảo đã diễn ra từ tháng trước, bây giờ là vòng chung kết thì phải.

-Ờo! Chán phèo! Tôi ngủ đây, khi nào quần áo tôi về thì thức tôi dậy nhé.

Kest ngồi trầm tư xem chương trình, vẫn thế, chẳng thể nào nhận ra cảm xúc của anh.

“Thảo nào cánh nhà báo luôn cho anh ta là một con người bí mật. Đến một chương trình quan trọng như thế này mà còn ngồi ở nhà điều khiển thì đáng sợ thật”. Linh Linh thầm nghĩ.

Liệu có ngờ được rằng ban giám khảo hôm đó thiếu mất một vị trí quan trọng là vì sợ mưa sẽ mang một ai đó đi...

Và chính người đó có lẽ cũng chưa hiểu thứ tình cảm đang nảy nở kia...

“Có những hạnh phúc trong tay tôi luôn cố gắng nắm giữ, chỉ xin một lần em nói yêu tôi, chỉ xin một ngày em sẽ yêu tôi như tôi đã yêu em...”

“Giọng này nghe quen quá!”

Linh Linh ngồi phất dậy, cô nhận ra chất giọng này, nó quá đỗi quen thuộc với cô. Nó chính là của Tiểu Long – anh trai cô.

Cô thật không thể tin vào mắt mình, Hoàng Long thật đẹp, mọi thứ ánh đèn như chìm lại đằng sau anh. Một khuôn mặt quyến rũ, một đôi mắt có thần và một giọng hát ấm áp. Bình thường chỉ cần một cái nháy mắt thôi cũng đã khiến bao người ngã rạp. Giờ đây, anh đẹp hơn gấp trăm bội lần.

Cả khán đài như chết lặng đi trong cái điệu nhạc du dương trong cái ánh mắt chết người đó.

Linh Linh quay sang Kest, lần đầu tiên cô thấy anh cau mày, có vẻ như anh đang suy nghĩ điều gì đó mà không hề hay biết là cô đã tỉnh dậy

Phần dự thi của Tiểu Long kết thúc, tất cả lặng đi vài giây rồi tiếng vỗ tay nổi lên như một cơn triều thần. Chị dẫn chương trình từ trong khán đài bước ra, tay cầm một chiếc khăn mùi soa, lau nước mắt.

Kest gật đầu. Cảm giác tự hào xâm chiếm toàn người Linh Linh.

Nghe xong bài hát, Kest gọi điện cho ai đó. Cô nghe rõ mồn một.

-Thí sinh vừa hát xong! Chính anh ta! Kest gấp điện thoại ném ra giữa ban tiếp tục nhìn lên tivi.

-Chẳng phải trước đây chính anh đã ra lệnh đuổi anh trai tôi sao? Linh Linh bực mình.

-Nếu không phải liệu thể, liệu anh cô có ngày hôm nay không? Anh cô không thích hợp để nhận công việc trước kia.

Kest không ngoảnh mặt lại, anh nói từ từ.-Tôi không như cô nghĩ đâu.

-Từ mai cô không cần phải đi đến đây nữa. Tôi phải đi công tác qua Nhật khoảng hai tuần. bởi vậy cô có thể giải thoát và đừng làm phiền tôi trong những ngày đó. Được chứ?

-Được thôi! Thoát khỏi anh thật là hạnh phúc. Linh Linh về.

“HaHa, thế là hai tuần hạnh phúc sắp tới với mình rồi!”

-Mọi thứ đều là sự thật à? Linh Linh !Tớ thật không ngờ cậu là người như vậy!

Đó là câu nói duy nhất mà cô bạn thân của cô- Tiểu Linh nói trong cuộc điện thoại lúc tối. Cô muốn rủ Tiểu Linh đi ăn liên hoan Tiểu Long đoạt giải thưởng lớn vậy mà gọi thì Tiểu Linh lại chẳng để cô nói câu nào mà tuôn ào ào. Không biết có chuyện gì nữa?

-Sẽ không sao đúng không anh? Sao Tiểu Linh lại cư xử như vậy? Anh! Phải làm sao bây giờ? Linh Linh đi đi lại lại trong phòng về lo âu.

-Không sao đâu! Bọn mày vẫn giận nhau hoài đấy thôi, Làm lành ngay ấy mà.

-Không! Em linh cảm thấy có chuyện không lành. Em lo lắm!

-Thôi! Ngủ đi! Mai còn dậy đi học nữa

...

-Ê! Ê! Hình như anh Tiểu Long chở con bé ấy đi học đấy!

-Lại còn thế nữa. Chắc lại giả vờ đau chân để rủ xin lòng tốt của anh ấy đấy. Trơ trên quá!

...

-Ê! Con bé đó! Chính nó đấy!

-Ừ! Giống hệt trong ảnh đây này.

-Đúng là nó, con yêu tinh đáng ghê rợn.

Điều đầu tiên Linh Linh thấy khó hiểu là mọi người ai cũng cầm một tờ rơi màu xanh. Vào lớp, bọn bạn nhìn cô với một ánh mắt khác thường. Lại thật, bình thường tờ rơi thì ở đâu cũng có. Đằng này ai cũng có, chỉ riêng cô là không.

Cô đi đến đâu, bọn bạn cũng tản ra. Riêng cô bạn thân Tiểu Linh thì hôm nay cũng chẳng đi học.

Chuyện gì thế này???

10 phút sau...

Chẳng hiểu sao Tiểu Long tay cầm một xấp tờ rơi màu xanh khó hiểu đó xông vào lớp cô. Linh Linh còn chưa kịp nói gì thì anh đã nắm tay cô kéo ra khỏi khu vực trường học trước con mắt ngạc nhiên của bao người.

- Tiểu Long !Anh làm sao vậy? Nhẹ thôi! Em đau tay!

- Chuyện này là thế nào? Anh quát lên mặc cho cái nhìn mọi người, tay dúm xấp tờ rơi kia vào cô. Chưa bao giờ cô thấy anh như vậy... Cô từ từ mở chúng ra...

...Đằng trong bức ảnh xanh là cảnh cô ngồi dưới mưa cạnh cổng nhà Kest với một hàng tiêu đề:

“BẮT CHẮP MƯA ĐỂ QUYẾN RŨ ”

Rồi mấy bức ảnh Kest cầm ô đưa cô vào nhà.

“LÒNG THƯƠNG NGƯỜI BỊ LỢI DỤNG”

“TẤT CẢ CHỈ CẦN TIỀN” là bức ảnh cuối cùng khi cô vừa đi ra khỏi nhà Kest vừa cười.

-Tại sao?...Ai?...Ai?...Đã làm chuyện này?

-Có phải em đã đến nhà hấn không? Tiểu Long ôm lấy hai vai Linh Linh mà lắc mạnh.

-Vậy hóa ra hôm qua em không có ở nhà, không nghe điện thoại anh là vì việc này sao? Tiểu Long gục mặt xuống, anh nói trong đau khổ.

-Em...Em !Linh Linh quá bất ngờ, cô ấp úng trong phút chốc rồi đột nhiên cô ngẩng đầu quả quyết-Em sẽ làm rõ chuyện này! Anh không tin em ư? Cô nhìn anh, đôi mắt có chút rưng rưng lệ. Và hơn ai hết, Tiểu Long không muốn nhìn thấy cô phải khóc.

Nói xong, Linh Linh bước vào trong. Cô biết chỉ có Kest mới giải thích được điều này, và Kest sẽ giúp cô thanh minh.

Nhưng trở trêu thay, khi nghe tin cô sẽ được nghỉ hai tuần cô lại đã xóa luôn số của Kest

Làm sao bây giờ?

Việc cô lòi từ trong cặp chiếc máy đời mới nhất trong khi cô lại sống ở khu phố nghèo lại càng khẳng định ọi người thấy cô đang qua lại với Kest.

Đầu óc quay cuồng, phải làm sao đây? Linh Linh ngồi phịch xuống ghế. Mọi sự chú ý trong lớp đổ dồn về phía cô.

“Chắc chắn đây là cái giá mà anh ta đã nói, quả là một con người nham hiểm. Hấn đã sắp đặt trước tất cả mọi thứ.” Cô thầm nghĩ. “Cũng đúng thôi, Kest còn được mệnh danh là kẻ mà ai cũng biết. Nhắc đến cái tên này có khi còn khiến người ta kinh hãi y như cái tên chúa tể trong Harry Potter ấy chứ. Còn gì đáng bị sỉ nhục hơn khi bị xem là thấy tiền thì sáng mắt. Thế này thì mình chết mất!”

Lê từng bước nặng nề về nhà. “Biết giải thích với anh mình sao đây?”

Vừa vào tới cửa đã thấy Tiểu Long đứng ở đó, ánh mắt không mấy vui, anh nhìn cô. Chẳng biết nói gì với anh, Linh Linh cố gắng phớt lờ nó, đi thẳng vào nhà.

-Không có gì để nói sao? Tiểu Long lên tiếng.

-Em biết nói gì đây? Anh tin em? Linh Linh quay đầu lại.

-Em có thể giải thích!

-Không! Nếu anh đã không tin thì có giải thích trăm ngàn lần cũng vô ích. Linh Linh thở dài, cô đi vào phòng nhưng Tiểu Long đã giữ cô lại, càng cố vùng vẫy, anh càng nắm chặt hơn.

Đau đớn...

Cô buông xuôi, thôi không chống trả nữa. Lúc này, sự im lặng sẽ giải quyết tất cả thay cô.

-Tất cả, tất cả đó là sự thật? Tiểu Long ném xấp tờ rơi xuống sàn, văng tung tóe. -Hãy cho anh một lời giải thích, được không?

-Không! Anh buông tay em ra đi.

-Tại sao? Tại sao chứ? Tiểu Long hét lên, anh dằn mạnh tay dấn vào cửa kính. -Chẳng lẽ là vậy thật sao? Em và Kest? Máu từ ngón tay anh bắt đầu rỉ ra.

Gió lạnh ùa vào... Buốt giá... Nỗi đau dường như ngấm tận vào tim...

-Anh sẽ không nói với ba chứ? Linh Linh dừng lại, hoảng hốt trước hành động của anh, cô lo lắng cho tay anh.

-Em đi đi...Đi đi! Anh... xin lỗi đã làm em sợ. Tiểu Long lắc đầu, tóc anh xoa xuống phủ kín đôi mắt đang xúc động đến nghẹt thở của mình. -Anh...Không sao! Máu càng lúc rỉ ra càng nhiều hơn. -Em có thể...đi đi!

Gió tưởng như chỉ chờ đợi giây phút này để ào tới...

Linh Linh vào phòng mình, khép cửa và khóc. Chưa bao giờ cô thấy anh xúc động như vậy và cũng chưa bao giờ cô phải khổ như lúc này. Cô cảm giác mình thật là tồi tệ. Không ai nghe cô, hiểu cô và bên vực cô. Người bạn thân nhất cũng nghĩ xấu, không tin cô. Cô tự thề với bản thân là sẽ hận Kest suốt đời.

Có thể chẳng nỗi hận này sẽ thành một kí ức ...ngọt ngào?

Ngày thứ hai sau vụ việc đấy.

Trường vẫn đầy rẫy những tờ rơi được phát một cách nham nhảm. Tiểu Linh vẫn chưa đi học. Cô vẫn không dám nhìn mặt anh, vẫn là một "sao hot" trong trường này. Mọi chuyện thật kinh khủng!

-Mày nhìn con bé đó kìa. Đó ,con nhỏ đó kìa,nó mang ba lô vàng đứng nơi gốc cây đó! Một cánh tay nữa lại hướng về phía Linh Linh.

-Con nhỏ đó hả,tao biết,quen! Không phải chỉ mỗi tao, chắc cả trường ai cũng biết nó ấy chứ . Con gái gì mới tí tuổi đầu mà đã...

-Không ngờ trường chúng ta lại có người như vậy. Loại con gái đó...thì vào bar sớm.

Từ lúc này giờ,nghe tất cả cuộc nói chuyện của lũ con trai lớp bên,cả những điệu cười khinh bỉ của chúng dành cho Linh Linh . Tiểu Long vô cùng tức tối. Anh không muốn,và tuyệt đối không thể để ai xúc phạm đến cô.

-Mày im đi...đừng bao giờ đụng vào Linh Linh trước mặt tao. Anh dẫn mạnh từng tiếng ,nắm lấy cổ áo của tên vừa nói lúc này.

Chàng trai ra sức giãy giụa nhưng vô ích. Mọi người xung quanh ùa lại xem. Người ta chỉ mới gặp một Tiểu Long hào hoa ,phong nhã,hay cười chứ dường như hay nói cách khác là chưa từng gặp một Tiểu Long đáng sợ như thế này.

-Nếu một lần nữa thấy mày nói về cô ấy thì đừng trách tao. Tiểu Long từ từ thả tên con trai kia xuống,về tức giận không hề thuyên giảm đi chút nào,anh quay vào lớp...

-Em nào là Hoàng Linh Linh? Vị giáo viên già dạy môn giáo dục công dân đeo cặp kính cận dày cộp đánh mắt xuống lớp kiểm tìm.

-Dạ! Là em! Linh Linh đứng dậy cúi đầu,người này nổi tiếng là nghiêm khắc,cả trường ai cũng biết.

-Hừ! Một con bé quê mùa không hơn không kém chả trách lại thêm khát tiền đến vậy. Cô định kiếm tiền nhờ lòng thương hại của một chàng trai đặc biệt nhất trái đất này à?Cô mỗi lúc một tức giận.

-Dạ! Không phải như cô và các bạn nghĩ đâu ! Linh Linh vội xua tay.

-Thôi im đi! Học sinh như em không có chỗ trong giờ của tôi.Àh quên! Tiện thể tôi thông báo luôn,nhà trường đã quyết định chiều thứ 5 sẽ họp kỉ luật cô. Cô yên tâm đi! Cô giáo chột nhẹ giọng rồi cười khẩy.-Hình thức cao nhất chỉ có thể là buộc thôi học thôi!

Tại Linh Linh như ừ đi. Bầu trời phía trước như sụp đổ. Rốt cuộc cô có lỗi gì chứ? Sao lại có thể đối xử tàn nhẫn với cô như vậy? Thế là hết!

Cái giá phải trả ột tháng ư? Thật quá đắt!

...

- Tiểu Long ! Tiểu Long ! Anh dừng lại đi, em muốn hỏi. Mỹ Đan từ lúc trống đánh đến giờ theo sát Tiểu Long .-Anh dừng lại đi!

Tiểu Long dừng lại nhưng anh không nói gì.

-Dạo này anh sao vậy? Chuyện lúc sớm là sao? Anh và Linh Linh là gì của nhau?

-Vậy cô là gì của tôi?

Tiểu Long quay đi để Mỹ Đan lại một mình.

...

-Ba giao này khỏe chứ? Linh Linh mở cửa phòng bệnh,gắng gượng nở một nụ cười.

-Ừh! Ba không sao nhưng nhìn con sao có vẻ mệt mỏi thế? Anh con đâu?

-Chắc có lẽ bận đi kiểm con dâu cho ba. Cô đùa nhưng trong lòng chợt nhói lên. Cô chợt nghĩ tới khuôn mặt đau khổ của anh.

Cánh cửa phòng bệnh lại một lần nữa bật mở, Tiểu Long bước vào.

-Em còn nhớ tới thăm ba cơ à? Anh hỏi cô nhưng ánh mắt lại như chờ đợi một câu trả lời khác. Linh Linh quay phắt đi,không dám đối diện với nó.

Mắt hần cái vẻ tươi cười lúc nãy, cô đứng như chết lặng,mắt rưng rưng chực khóc.

-Hai anh em con có chuyện gì à? Như đoán ra điều gì đó,ba cô thều thào hỏi.

-Có chuyện gì đâu ba, chỉ là con bé này ở nhà chẳng chịu nghe lời con gì cả. Thôi về đi! Anh sẽ ở lại với ba,em về chuẩn bị cơm đi. Ba hỏi cô còn chưa biết trả lời thế nào, may mà anh đã để cô về. Cô vội chào ba và bước ra khỏi phòng. Đi xa nhưng cô vẫn nghe rõ giọng ba:

-Em nó còn nhỏ, phải dạy bảo từ từ...

Nước mắt cô chợt rơi ra, đầm đìa...

Ngày thứ ba...

Chẳng có việc gì tiến triển hơn, mọi việc cũng không có chuyển biến gì. Lúc đêm, Kest có một bài phỏng vấn trên kênh truyền hình. Điều đó lại càng làm ọi chuyện xấu đi.

Thứ năm!..

Hôm nay cô sẽ phải vào phòng hội đồng để bình xét kỉ luật.

-Em nào là Hoàng Linh Linh đi theo tôi.

Linh Linh bước ra khỏi chỗ ngồi. Thôi, thế là hết thật rồi! Đi theo thầy vào phòng,ở đó tất cả giáo viên đã có mặt.Vừa nhìn thấy cô,những tiếng bàn tán đã rộ lên. Khắp mọi người đều lắc đầu tỏ ý không bằng lòng. Cô nhắm mắt lại,cuộc đời đi học của cô sẽ kết thúc tại đây sao?

...

-Không thể để một học sinh như thế tới trường. Đó là kết luận của 100% số phiếu bầu. Em buộc phải thôi học. Đó là câu nói cuối cùng thầy nói trước khi bước ra khỏi căn phòng đó.

...

Chiều, chiều rồi. Chiều nhẹ nhàng thênh thang nhưng lòng cô đang đau và đau lắm.

Thế là từ ngày mai cô không thể đến trường nữa. Từ ngày xảy ra chuyện,cô chưa lần nào gặp Tiểu Linh . Người cô muốn gặp bây giờ là người bạn đó. Chỉ có Tiểu Linh là có thể hiểu cô và khóc cùng cô. Linh Linh không muốn khóc nhưng không hiểu sao nước mắt lại cứ rơi.

-Đó! Chính nó,cô gái đó. Xử lí cô ta đi,hãy cho cô ta một trận vì dám tranh dành người yêu với ta. Một giọng nói thanh phát lên,một đôi mắt tròn xoe...

4. Chương 4 : Giải Mã... (2)

- Tiểu Long !Anh Long ơi! Linh Linh... Linh Linh...bị ...bị...Từ đâu,Tiểu Linh xuất hiện thở hổn hển.

-Bị làm sao? Tiểu Long hét lên làm mọi người giật mình.

-Bị người ta... người ta đánh ở sau sân trường.

Chưa để Tiểu Linh nói hết câu, Tiểu Long đã chạy vụt đi, mọi người cũng chạy theo. Người thì tò mò, người thì muốn xem rốt cuộc giữa Linh Linh và chàng “hoàng tử” này có mối quan hệ gì mà cô gái có thể khiến anh ấy lo lắng đến như vậy...

Duy nhất một người đứng lại. Một người có đôi mắt tròn.

-Có thể kịp nữa sao? Thật nực cười.!

-Các người đang làm gì tôi vậy? Linh Linh giãy giụa, hét lên. Nhưng gần như kể từ ngày xảy ra chuyện đến bây giờ cô không thiết ăn uống gì cả nên không còn một chút sức nào để gắng gượng, huống gì là phản kháng dưới một bàn tay chắc nịch như thế này.

-Chỉ cần đánh cho nó một trận thôi, cho chưa cái thói nhúng mũi vào chuyện của người khác.

...

Không được nữa rồi! Không thể gắng thêm một giây phút nào nữa. Hơi thở của cô như bị ai bóp nghẹt... Nó trở nên nặng dần, cô lịm đi... Chỉ còn nghe thấy tiếng phanh của một chiếc xe ô tô, phanh gấp lắm...

7h tối...

Mọi chiếc đèn trong nhà Tiểu Long đều được bật lên. Anh kê ghế ngồi cạnh Linh Linh. Cô nằm mê man, bất tỉnh. Vị bác sĩ lúc chiều đã nói là không sao chỉ là do chịu quá nhiều áp lực nên mệt mỏi mà ngất đi thôi.

Trán cô túa mồ hôi, chốc chốc, trong cơn mê cô lại hét lên:

-“Không phải thế, không phải như mọi người nghĩ đâu!”

Tiểu Long đau khổ, chỉ tại anh. Anh tự trách mình thật vô dụng, đã hiểu lầm cô.

...

Sáng nay, anh đã lo cho cô biết chừng nào, nếu cô mà có mệnh hệ gì chắc anh sẽ không thể tha thứ nỗi cho bản thân. Anh đã chạy, đã chạy thật nhanh... nhưng... cuối cùng anh đã đến sau một người...

Lúc anh đến nơi, Kest đã ở đó. Kest đã bế Linh Linh và đợi cho bọn đàn em của mình xử những người đánh cô. Đợi cho bọn họ nằm gục đất anh mới rời khỏi nơi đó. Kest trao Linh Linh lại cho anh. Những tiếng bàn tán như dậy lên như một cơn sóng bất chợt ào đến. Kest không hề quan tâm đến điều đó, anh nhìn tất cả một lượt.

Lạnh lùng... Đáng sợ... Nghiêm nghị...

Tất cả im lặng.

-Anh không hiểu cô em gái của mình một phần nào hết. Kest nói rồi rẽ đám đông tiến về phòng ban giám hiệu. Ở đó, hiệu trưởng đang đứng đón anh với một vẻ mặt lo sợ...

-Tiểu Long !... Tiểu Long!.. Linh Linh thều thào. Tiểu Long giật mình quay lại.

-Em không sao chứ?

-Tại sao em lại ở đây?... Chẳng phải?... Chẳng phải...? Cô cau mày, cố gắng nhớ lại những chuyện vừa xảy ra.

-Kest đã cứu em! Như hiểu được Linh Linh đang nghĩ gì, Tiểu Long lên tiếng.

-Kest ! Kest!.. Anh ta về rồi sao? Linh Linh bật dậy nhưng cô còn quá yếu.

-Em nhớ anh ta đến vậy cơ à?

Có một chút gì đó xót xa hòa lẫn vào cơn gió đêm...

-Anh!... Linh Linh quắc mắt nhìn Tiểu Long -Tất cả chuyện này đều do hấn gây ra. Cô bức bối thả mình xuống giường.

-Vậy giữa em và hấn có quan hệ gì vậy?

Linh Linh cố tình trách câu hỏi đó. Hiện tại, cô chưa muốn để ai biết mối quan hệ rối ren này. Nhìn thấy cô như vậy, Tiểu Long không nói gì cả, anh kéo lớp chăn mỏng đắp cho cô.

...Ngoài cửa có tiếng xe ô tô, anh quay ra..

...Bóng tối không làm chìm đi sắc quý tộc đầy...

Kest bước vào, anh lặng lẽ quan sát căn nhà rồi ngẩng mặt lên nhìn Tiểu Long .

-Linh Linh đâu?

-Tại sao tôi phải nói với anh?

Kest đi sâu vào nhà, mặc kệ cho câu hỏi còn bỏ ngỏ.

-Anh đi ra đi! Kest bị chặn lại-Linh Linh cần nghỉ ngơi.

Không gian chỉ còn nghe thấy tiếng côn trùng kêu.

...

-Hai anh làm gì ở đây vậy? Linh Linh đứng ở cửa phòng cô, giọng còn yếu nhưng nghe rõ từng tiếng một.-Còn anh, anh đến đây để làm gì? Cô nhìn Kest.

-Chúng ta cần nói chuyện. Tiểu Long! Anh có thể ra ngoài được không? Kest đều đều.

-Ra ngoài ư? Tiểu Long hỏi lại đầy ẩn ý.

-Anh đi ra ngoài đi, lát nữa em sẽ nói với anh sau.

Nghe Linh Linh nói vậy, Tiểu Long mới dịu xuống một chút, anh đóng sầm cánh cửa lại và ra ngoài.

...

-Thấy tôi như thế này ,anh đã hài lòng chưa? Anh muốn nói gì cứ nói đi.!

Kest im lặng, anh nhìn khắp phòng một Linh Linh một lượt rồi dừng lại ở phía góc bàn. Nơi đặt bức ảnh cô và Tiểu Long đi chơi hồi hè năm ngoái. Anh cầm nó lên ,nhìn một cách chăm chú.

-Tôi hỏi anh nói đi chứ!

-Vậy cô nghĩ mọi chuyện là do tôi gây ra sao? Thả bức ảnh về vị trí cũ, Kest ngẩng mặt lên nhìn cô.

Linh Linh lung túng, ánh mắt đó như nhìn thấu tâm can cô.

Cô cũng không thể tin là Kest nhưng nếu không là anh thì có thể là ai được chứ?

-Chẳng lẽ...không phải vậy?

-Tôi chưa bao giờ làm mà không nhận!

Ánh đèn điện phả vào mặt Kest như tạc một bức tượng tuyệt mỹ lên bức tường.

-Mai cô vẫn có thể đi học, một phần trong chuyện này là do tôi gây ra vì thế tôi đã nói với nhà trường cho cô đi học lại đồng thời...

-Sao?

-Tôi sẽ cho phép cô làm hết công việc này, nhưng chỉ một tháng thôi và cô sẽ rời khỏi nhà tôi ngay tức khắc. Nói xong Kest quay đi, một lúc sau tiếng xe của anh vang lên.

- Kest đã nói gì với anh mà sao lâu thế? Thấy Tiểu Long bước vào ,cô hỏi.

-Kest ?À, anh ta bảo mai anh sẽ bắt đầu chương trình tập luyện với tập đoàn.

-Thật á? Linh Linh bật dậy.-Hoan hô!...Hoan hô!

-Nhưng anh không đồng ý!

-Vì...

-Anh không thích!

-Xin anh đấy! Anh sẽ đồng ý. Đúng không?

-Quên nữa,lúc khi em bị đánh chính Tiểu Linh đã báo tin cho anh đấy.Có vẻ cô ấy rất lo cho em.

-Tiểu Linh đi học rồi? Sao em không thấy cô ấy?

-Thôi ngủ đi, mai còn dậy đi học nữa. Tiểu Long với tay tắt đèn đi ra ngoài.

..

Sáng hôm nay,Linh Linh đã dậy thật sớm để chuẩn bị mọi thứ tới trường. Cô cứ ngỡ hôm qua là buổi học cuối cùng chứ.

Nắng sớm mai thật thích, gió thật mát. Vẫn như thường Tiểu Long thả cô ở một đoạn khá xa trường.Cứ tưởng sẽ thôi không còn ai chỉ trở vào cô nữa,không còn ai nhìn cô với ánh mắt khinh thường nữa.Nhưng không!Một lần nữa lại xuất hiện những tờ rơi lạ mặt.

-Ê, Linh Linh lại đây! May quá,lần này Tiểu Linh đã đi học và hình như không còn giận cô nữa. Cô chạy lại ngay lập tức bên Tiểu Linh.

-Bắt đầu từ khi nào hả? Sao không cho tớ biết? Có còn xem mình là bạn không ? Cô bạn nhìn Linh Linh về trách móc.

-Chuyện gì? Linh Linh ngạc nhiên.

-Còn giấu nữa,cứ nói sớm có phải hay không! Nói sớm thì tớ đã không thể trách cậu được.

-Gì nữa đây? Linh Linh thở dài,không biết tiếp theo lại sẽ có”sóng gió” gì xảy đến với mình nữa.

Tiểu Linh thì cứ tùm tùm cười một cách khó hiểu. Lát sau,cô mới lòi từ sau người mình ra một tờ giấy nhỏ,chính là thứ lúc này Linh Linh vừa trông thấy.

...Đập vào mắt cô là hàng chữ to đùng.

“CÔ BÉ LỘ LEM “

Trên tờ đó, lại là những ảnh của cô và Kest,thêm một nhân vật mới chính là...Tiểu Long . Linh Linh đánh ực một cái. Gì đây?

Trong hình,Kest bế cô trao cho Tiểu Long . Đúng là tránh vỏ dưa thì lại đụng ngay vỏ dừa!

“Tại sao một cô bé bình thường lại khiến hai chàng trai rất đặc biệt này để ý,lo lắng. Kest đã thông báo trên web của NI là anh đã yêu và đây liệu có phải cô gái chúng ta cần tìm? Còn rốt cuộc giữa Tiểu Long và Linh Linh có mối quan hệ gì thì đang còn là một câu hỏi...”

-Thế nào,còn gì giải thích nữa không?

-Bây giờ tớ có nói gì cậu cũng không tin. Mà thôi, dẹp mấy chuyện đó qua một bên đi. Toàn mấy thứ vớ vẩn! Linh Linh cười, đã lâu lắm rồi cô mới được thoải mái như thế này.-Vào lớp thôi! Cũng gần vào học rồi đấy!

...

-Em nào là Hoàng Linh Linh đi theo tôi lên phòng thầy hiệu trưởng.

“Trời ơi là trời,lại định thôi học nữa sao? Hay lại đi lao động khổ sai?Ông hiệu trưởng trường X nổi tiếng với chuyện lao động khổ sai lắm,cứ hễ ai phạm tội là lại đi lau dọn nhà vệ sinh một tháng để “dưỡng sức”.

Cốc...cốc...cốc

-Em vào đi!

Linh Linh rụt rè bước vào,ông hiệu trưởng đã đợi sẵn,đang pha trà đặt giữa bàn.

Xem ra không như cô nghĩ, ông ta không tỏ thái độ tức giận và khinh thường cô như hôm họp kỉ luật mà thay vào đó, ông hỏi nhẹ nhàng:

-Em là gì của Kest? Giọng nói lộ chút gì đó lo sợ.

-Thưa thầy, chẳng là gì cả! Linh Linh lễ phép.

-Thầy thật sự xin lỗi vì chuyện ngày hôm qua. Hôm qua...hôm qua...thầy...

-Em không nhớ gì cả! Thầy cho em về được chứ?

-Cảm ơn em! Thầy vuốt mấy hạt mồ hôi lấm tấm trên trán, như vừa thoát khỏi ngày tận thế. Ông vội vàng mở cửa cho cô bước ra.

...

-Cuộc đời đúng là "lên voi xuống chó"! Không, hình như "xuống chó lên voi" mới hợp với mình chứ! Linh Linh ngửa mặt lên trời cười vui vẻ-Hôm nay, ra cangtin tố mồi.

-Đúng là càng ngày càng ra dáng một bà chủ. Tiểu Linh ôm lấy cô và cười rúc rích.

-Cậu tin hay không thì tùy nhưng tớ với Kest chỉ là một con số không to đùng. Linh Linh lấy tay vẽ một số không vào không khí.

...

-Phải cô gái đó không?

-Ừ! Đúng rồi!

- Là Linh Linh đó!

Một tốp vài ba cô gái trong cangtin vừa thấy Linh Linh bước vào đã thì thầm to nhỏ. Một lúc sau, một cô bước tới.

-Chị có phải là Hoàng Linh Linh không?

Linh Linh gật đầu. Ngay lập tức, cả đám ùa lại.

-Chị ơi! Em ngưỡng mộ chị từ lâu lắm rồi.

-Chị ơi, em có thể làm quen được không?

-Em! Em nữa!!!!

Khó khăn lắm, Tiểu Linh và Linh Linh mới rẽ đám bước ra ngoài cangtin được.

-Phù! Làm người nổi tiếng cũng khổ thật đấy! Cũng trưa rồi, tớ về đây, cậu có về với tớ luôn không? Tiểu Linh lên tiếng khi thấy chiếc xe ô tô hàng ngày đưa đón cô đậu trước cổng trường.

-Thôi khỏi, tớ có việc. Cậu về đi!

-Thế thì tớ về trước nhé! Tiểu Linh vẫy tay tạm biệt cô. Chờ chiếc xe đi khuất, cô mới lững thững đi bộ đến nhà Kest. Đi bộ sẽ giúp cô có thời gian nghĩ nhiều chuyện hơn. Căn biệt thự dần hiện ra trước mắt. Nắng chiếu lên cái màu sắc sang trọng, đẹp cổ kính ấy.

Bước vào căn nhà, lạnh toát. Bao giờ cũng vậy, chắc lẽ ai vào đây cũng có cảm giác như đây là một ngôi nhà bị bỏ hoang lâu năm rồi. Có thể lí do là vì chủ nhân của nó quá lạnh lùng.

-Cô vẫn có can đảm làm tiếp?

-Tất nhiên, tôi muốn giữ lời hứa!

-Không còn vì lí do gì nữa sao?

Cô giật mình, chính cô cũng không biết tại sao cô lại gạt mọi thứ qua một bên để đến đây. Nói chuyện với Kest bao giờ cũng vậy, anh luôn dồn người khác đến góc tường và dường như thấu hiểu từng ngõ ngách trong tâm can người khác. Đúng là "ác quỷ"!

-Anh nghĩ còn lí do gì nữa hay sao? Linh Linh nhanh chóng lấy lại bình tĩnh.

Kest cười, lại cái nhếch môi đều giả đó.

-Thời gian còn lại cô là hai tuần nữa!

-Tại sao anh lại làm vậy? Cô ngắt lời Kest.

-Làm ...??? Anh cau mày.

-Tại sao anh lại tung tin đồn để mọi người hiểu lầm rằng giữa tôi và anh đang ...đang... qua lại với nhau!.

-Đó là cách nhanh nhất để giải quyết mọi chuyện! Chẳng phải cô muốn thế,làm người yêu của tôi thì sẽ không ai bắt nạt cô nữa. Nếu không muốn thì đáng lẽ cô phải gọi cho tôi ngay khi mọi thứ vừa bắt đầu thì đầu đến nỗi.

-Tôi không có số anh! Linh Linh bắt đầu nổi giận.-Tôi cũng muốn thanh minh lắm chứ,chỉ tại anh bảo đừng làm phiền anh khi anh đi nên ngày đêm hôm ấy,tôi...tôi...đã... Giọng cô dịu dần xuống.

Kest nhìn cô chờ đợi....

-Tôi đã xóa luôn số điện thoại của anh luôn rồi! Linh Linh hét lên.-Thế đã đủ chưa?

-Đúng là ngốc! Nói rồi,Kest bỏ lên cầu thang.

-Nếu tôi không lầm thì anh biết ai là người gây ra chuyện này phải không?

-Có thể, nhưng tôi chắc rằng người đó không tốt khi làm vậy. Một chút dừng lại rồi Kest bỏ đi thẳng.

“Nói thế mà cũng nói, hại một người tốt bụng như tôi thì chắc chắn là đồ xấu xa rồi”. Linh Linh lẩm bẩm,cô xuống bếp chuẩn bị đồ ăn cho anh.

...

-Á!

Từ tay Linh Linh,một vệt đỏ chạy dài.

Cô bị thương khi cắt thức ăn.Tự băng bó ỉnh xong,cô ngồi phịch xuống ghế.”Như thế này thì không thể nấu được nữa”.Cô thầm nghĩ rồi tốt lên lầu nơi Kest đang nằm.

Anh ngủ,nhưng hai tai vẫn còn đeo tai nghe. Khuôn mặt anh khi đang ngủ cũng khiến người ta phải sững người lại. Một vẻ đẹp Tây Âu lạ lùng...

Chưa vội thức Kest dậy,cô ngồi lên ghế bên bàn làm việc của anh”thử”làm chủ tịch NI trong vài phút.

-Anh bị đuổi việc! Cô cầm cây bút khước loạn xạ.

Mở máy tính, nhắc điện thoại lên:

-Thư kí hả? Lên đây mau!

“Sướng thật! Sướng thật đấy! Làm chủ tịch quả là chẳng mệt nhọc gì cả!”

Kest nhẹ nhàng tựa mình,Linh Linh hoảng hốt dừng trò đùa lại.

-Này Kest! Anh dậy đi! Dậy đi!

Đôi lông mày khê cau lại rồi...anh mở mắt ra...nhìn cô.

Cái nhìn chứa sự cô đơn...

Cái nhìn đau khổ...

Không giống Kest thường ngày...

Không giống một ác quỷ...

Thời gian trôi qua nghe rõ từng giây một...

1s...2s...3s...

1s...2s...3s...

“Gi thế này? Không phải mình đang bị thôi miên đấy chứ”

Linh Linh lắc đầu cố gắng thoát ra khỏi đôi mắt phủ sương đầy, bước ra khỏi căn phòng.

Lát sau, Kest cũng đi xuống.

-Thế này là thế nào? Anh hỏi khi thấy bàn ăn vẫn trống trơn.

-Này! Linh Linh đưa tay cô lên.- Tôi bị đứt tay rồi,hay ...hay là anh sẽ nấu nhé!

Một thoáng sững sờ...

-Anh biết nấu ăn mà...Bọn họ toàn nói anh là một con người hoàn hảo vậy thì chắc là anh biết nấu ăn, đúng không? Cô cười...

Kest nhìn cô trong phút chốc rồi quay đầu đi lên tầng.

-Từ từ! Anh sao thế? Linh Linh chạy lại.

-Anh không đồng ý à? Hình như anh không vui khi nhắc đến việc nấu ăn?

...

Hai năm trước...

Cũng vào một ngày như hôm nay...

-Này, Kest ! Hôm nay cậu nấu cho tớ ăn nhé? Tớ rất muốn được ăn thức ăn tự tay cậu nấu.

-Ừ! Tớ sẽ trở tài cho cậu xem!

-Cậu cười đi, Kest! Tớ sẽ nhớ cậu nhiều lắm!

-Cậu nói gì lạ vậy? Hình như cậu có chuyện gì giấu tớ phải không?

-Không,có chuyện gì xảy ra với tớ được chứ!

Đó là lần cuối cùng anh được ở bên Di Lăng và được nghe cô nói. Anh cũng tự thề với bản thân mình rằng sẽ không nấu ăn cho bất kì ai nữa.

-Vậy tại sao Di Lăng lại tự tử? Chẳng phải cô ấy và anh đang có mối quan hệ rất tốt sao? Trầm ngâm đi một lúc ,Linh Linh mới dám lên tiếng.

-Vì chính mối quan hệ đó,và ...vì tôi!

Linh Linh mặc dù rất muốn hỏi tiếp nhưng thấy gợi lại quá khứ đau khổ chỉ càng làm cho con người ta đau khổ nên thôi.

- Vậy thì anh đi nhà hàng ăn vậy!

...

-Cảm ơn anh vì đã cho tôi nghe.

Kest không nói gì,hình như anh có lẽ đang chưa thoát ra khỏi những kí ức kia...Và bất chợt cô thấy Kest quả là một người đáng thương.

Quá khứ của một người có thể ngọt ngào,êm đềm...cũng có thể giết chết và biến họ trở thành đáng sợ...như người đang đứng trước mặt cô đây. Và hình như...

- Quá khứ của ai cũng không thể hoàn hảo...Tôi cũng không phải em ruột của anh Tiểu Long ,nói thẳng ra thì tôi chỉ là một đứa con được nhặt nuôi ở bệnh viện. Vì vậy nên anh Long rất khác tôi, đúng không? Anh ấy và ba tôi là những người thân duy nhất của tôi đấy...

...

-Em đi đâu về muộn vậy? Đạo này toàn về muộn thôi nhé!

-Anh cũng mới về còn gì! Linh Linh đùa-Thế còn chê ai! À! Mà anh sẽ đồng ý với NI chứ?

-Ừ,sáng nay anh đã tới gặp họ.

-Thật? Anh không lừa em đâu,em biết mà! Haha...anh Long muôn năm.

-Anh sẽ đóng phim! Tiểu Long nhìn vẻ mặt vui vẻ của cô mà không nhịn nổi cười.

-Còn đóng phim nữa chứ! Nó đây phải không? Linh Linh chồm qua với lấy kịch bản trên tay anh.

Vai mà Tiểu Long sẽ đóng là vai nam chính trong bộ phim "bông hồng ột tình yêu". Phim nói về một chàng trai yêu một cô gái từ thời còn bé,sau này lớn lên,mỗi người một ngã nhưng nhờ có kỉ vật cũ là cánh hồng được ép trong pha lê mà hai người nhận ra nhau.Nhiều tình tiết ** le,thêm một người thứ ba xuất hiện.

Kịch bản không có gì là đặc sắc nhưng phần là do chi phí khổng lồ mà NI đã rút,phần thì do qui tụ một dàn sao khổng lồ nên bộ phim vừa mới chỉ quảng cáo thôi đã nhận được rất nhiều phản hồi từ khán giả,đặc biệt là fan nữ.Họ bị thôi miên trước anh chàng siêu mẫu,lãng tử-no.1 trong làng giải trí vào vai người thứ ba xen vào.

-Khoan đã,em đã xem quảng cáo phim này ,nhưng...đâu thấy anh đâu?

-Bên phía tập đoàn nói,họ muốn giữ bí mật về vai nam chính cho đến phút cuối. Tiểu Long mỉm cười vuốt tóc cô.

-Không phải chứ! Diễn toàn với sao thế này, vượt mặt bọn họ anh không thấy gì à?

-Đây là phim do NI đầu tư nên khỏi lo.

-Khi nào thì quay?

-Ngay ngày mai hoặc kia,chắc lẽ anh sẽ đi vắng vài tháng. Đây là phim vừa quay vừa phát sóng nên em sẽ thấy anh mình trên truyền hình nhanh thôi. Đến khi đó đừng ghen tị đến nổ đom đóm mắt đấy.

-Anh sẽ cho em đến đây để xem anh diễn chứ?

-Ừ!

...Linh Linh sung sướng đặt mình xuống giường.Anh trai cô thật dễ thương!...

...

Đã lâu lắm rồi cô không thể đến nhà Kest được. Đạo này bận học quá,bù đầu tối mắt cả lên,đến chết với cái đồng sách vở này mất thôi.Anh Tiểu Long cũng thỉnh thoảng mới về nhà một lần.Ở nhà thật chán,sáng đi học ,chiều học,tối cũng phải học...Mai là ngày cuối cùng trong kì hạn một tháng ở tại căn biệt thự trắng.Và...mai cũng là ngày trình chiếu bộ phim "bông hồng ột tình yêu".

Nhiệm vụ cô đã hứa với chủ tiệm kem cũng đã kết thúc.Ngày mai, cô sẽ tới gặp ông ,cũng chào tạm biệt Kest.

...

-Cháu là người duy nhất trụ lại đúng một tháng đấy. Ngày mai, ta và Kest sẽ ra sân bay đón người yêu nó về.

-Chẳng ...không phải chị Di Lăng đã đi...

-Sao cháu biết?Chuyện tình cảm rắc rối lắm,vài ngày nữa cháu sẽ biết thôi.Có thể là mai cũng nên.

-Dạ! Cháu trả lại cái này cho ông.

Linh Linh rút rờ lời từ trong túi ra chiếc điện thoại và chùm chìa khóa.

-Cháu cứ cầm lấy đi. Ta giữ lại cũng chẳng để làm gì.Còn tiền ta đã mở tài khoản và chuyển vào hộ cháu rồi.Đây!

-Ông làm cháu khó xử quá! Cháu đâu làm được gì trong căn nhà đó đâu.

...

-Thôi! Cháu về đây!

-Cháu luôn có một suất miễn phí ở nơi này...

Linh Linh bước xuống phố,lòng nặng trĩu. Chính cô cũng không hiểu sao lại buồn như vậy.Cứ thế cô bước đi đến nhà Kest.

Cửa không đóng,cô bước vào.May thật, nếu nó mà bị khóa thì cô sẽ thêm lần nữa đứng ở ngoài mất, chìa khóa, cô đã đưa lại cho ông chủ tiệm kem.

Kest đứng trầm ngâm bên bực cửa,hai tay ôm đàn ghi ta:

-Tình yêu chỉ có thể,dễ dàng đến ,dễ dàng đi,yêu em ,yêu say đắm...

Linh Linh thẫn thờ.Nặng chiều héo hắt như muốn bóp nghẹt trái tim cô, nó làm cho đôi mắt anh trở nên xa xăm hơn.

-Anh gầy rất hay! Linh Linh vỗ tay,nhưng chẳng hiểu sao lòng cô đau như ai đang cào xé.

-Hôm nay là bữa cuối cùng. Kest đều đều-Tôi có việc, cô có thể ở lại đây thêm chút nữa nhưng mong rằng đây là lần cuối cùng nhìn thấy cô.Nói rồi anh đi thẳng ra phía cửa, chỉ còn vọng lại...

-Từ bây giờ, tôi và cô là người xa lạ...

-Khoan đã!...Thật thế sao?...Xa...Lạ ư?

...

Bóng hoàng hôn trải thảm đỏ như thay cho câu trả lời...

Linh Linh ra về khi đã nấu xong cho Kest.

Ngày hôm nay 12-4, một ngày đáng nhớ đầy chứ. Cuối cùng cũng đặt dấu chấm hết cho công việc này.

5. Chương 5 : Yêu

Thế là yêu hay sao? Thật kì lạ...

Ngày hôm nay là ngày đầu tiên bộ phim”bông hồng ột tình yêu” ra mắt khán giả tập đầu tiên.

Linh Linh đã hẹn Tiểu Linh lại nhà để hai đứa xem chung cho vui.

Cô hồi hộp không biết anh mình diễn có tốt không? Có nhiều người yêu mến anh như cô mong đợi không?....VÀ thậm chí cô còn lo lắng hơn cả Tiểu Long khi bộ phim lên sóng.

“Đây là bộ phim có chiến dịch quảng cáo và lăng xê hoàn hảo nhất từ trước đến nay, xin giới thiệu bộ phim...”

“Tập một...”

Cảnh đầu tiên là cảnh hai đứa bé chạy đuổi nhau trên đường phố...hai đứa bé nắm tay nhau...và li biệt...

-Này ! Anh cậu có lừa cậu không đấy? Đâu thấy Tiểu Long đâu? Tiểu Linh vừa nói vừa nhai một mồm pốp rang bơ nhồm nhoàm.

-Tớ còn đợi hơn cậu.

“Mười năm sau...” Trên màn hình là cảnh một chàng trai trên sân khấu. Hai đứa há hốc mồm, Linh Linh làm rơi luôn cả chiếc kẹo mút cô đang ngậm. Không phải là Tiểu Long nhưng đây chính là Cơ Phi-No1 trong làng giải trí, nổi tiếng là “mỹ nam”.

-Anh cậu đâu? Tớ chỉ thấy mỗi Cơ...ơ Phi thôi, trời ơi!Đẹp quá,!Có phải là người không nhỉ?

Không phải chờ đợi lâu, một chàng trai nữa tiếp tục bước ra...

Thời gian đứng lại...Hơi thở cũng như nín theo từng bước chân của anh...

Một cái nhìn hút hồn người khác và một khuôn mặt đủ để bao cô gái không thể rời mắt.

-Anh trai ...trai tớ kìa! Phải đến một phút sau Linh Linh mới mở miệng được còn Tiểu Linh vẫn còn bị” đơ cục diện”.

Trên màn ảnh, vẻ đẹp của Cơ Phi như lu mờ hẳn, chỉ làm nền cho sự quyến rũ của anh trai cô.

...

-Này, nhanh nhanh lên được không? Tớ hồi hộp quá! Bộ phim kết thúc ,cô giục Tiểu Linh lên mạng xem phản hồi của khán giả.

-Dục tốc là bất đạt, hình như bây giờ ai cũng vào trang này hay sao ý, chạy mãi mà không vào được! Tiểu Linh cũng hét lên...a! được rồi này!

...

Không phải là hàng trăm bình luận mà có lẽ đến hàng ngàn phản hồi được gửi về chỉ sau khi phim kết thúc khoảng 5 phút- một kỉ lục mới!

-“Trời ơi!Chết vì diễn viên nam chính mất thui...”

-“Không thể tin được lại có người còn đẹp trai hơn cả Cơ Phi nữa cơ đấy!”

-“Đã đẹp trai còn diễn xuất đỉnh nữa chứ!”

...

-Ai cũng khen anh Long hết! Tiểu Linh hét lên đầy phấn khích-Mới buổi chiếu đầu tiên mà đã có bao nhiêu lời khen ngợi! Cậu sướng thật đấy, được làm em của một người nổi tiếng.

-Nhưng đâu có ai biết tớ là em anh ấy đâu. Mặt Linh Linh bỗng buồn hẳn-Mà tớ cũng đâu phải là em ruột anh ấy.Khẽ thở dài-Nhưng mà phải thừa nhận tớ rất tự hào về anh Tiểu Long.

-Có điện thoại kìa!!! Lo đứng đó mà than vãn.

-A lô!

...

-Anh ấy vừa mới gọi điện về,yêu anh quá! Linh Linh nhảy chân sáo lại chỗ Tiểu Linh đang ngồi.-Tiểu Long bảo vài ngày nữa sẽ cho tớ đến trường quay..

“Tin hot trong ngày

Đã xuất hiện phu nhân của chủ tịch tập đoàn NI,cô gái trẻ tên là Di Thanh-em gái ruột của cô diễn viên người mẫu Di Lăng,hôm nay đã cùng Kest tay trong tay tới trường quay của bộ phim bỗng hồng ột tình yêu”...

Linh Linh lặng đi,vẻ tươi cười vừa lấy lại biến mất sau khi nghe xong chương trình bản tin cuối ngày. Chỉ mới vài ngày sau khi cô rời khỏi nơi đó, Kest đã có người yêu.

“Chắc lẽ đây chính là cô gái mà ông chủ tiệm kem đã nói”

-Thế này là thế nào? Không phải là cậu và...Kest là...là

-Đâu có gì, tớ đã nói là một con số không to đùng mà.

Linh Linh kìm nén xúc động,có một thứ gì đó chọt nhói lên trong lồng ngực.

-Đã muộn rồi đấy! Cậu nên về đi!

... cánh cửa khóa sắt được chốt lại, cô bây giờ đã hoàn toàn bình tĩnh.

“Kể từ nay tôi và cô xem như hai người xa lạ...”

“Phải rồi! Người xa lạ thôi, việc một người xa lạ có người yêu thì đâu liên quan đến mình.”

Nghĩ được thế, cô mỉm cười đi vào trong nhà.

Đêm đã về khuya...

Trụ sở tập đoàn NI, 11h đêm

-Đúng như dự đoán của chủ tịch.”Bông hồng ột tình yêu”ngay đêm đầu tiên phát sóng đã đạt tỉ suất người xem lớn nhất từ trước đến nay, bỏ xa vị trí thứ hai.

Kest im lặng nghe nhân viên báo cáo. Mọi thứ trong phòng như đông cứng lại với cái nét mặt ấy vô cảm ấy.

-Ai là tổng biên tập”bản tin trong ngày”? Ngày mai cho anh ta lĩnh lương và thôi việc!

-Nhưng đó là anh họ của tiểu thư Di Thanh ạ! Anh nhân viên tỏ vẻ sợ hãi.

-Là họ thì có thể tha sao?

Kest cầm tách café xoay xoay, uống một ngụm nhỏ. Không biết anh đã có thói quen uống café từ lúc nào, trong kí ức của anh có một người con gái đã đưa thói quen này cho anh trong một buổi chiều hoàng hôn bên hồ nước.

Anh nhân viên vừa lui ra thì ông già chủ tiệm kem bước vào.

-Tại sao cháu không về nhà?

-Không thích! Nhắm nháp thêm ngụm nữa.

-Chẳng phải trước đây cháu không uống café sao?

Kest không trả lời, anh tiếp tục cúi xuống bàn làm việc.

-Trước đây cháu không quan tâm đài báo đưa tin mình với ai. Ông lão vẫn cứ nhẹ nhàng.-Tại sao bây giờ lại thế?... Lí do không phải do cô bé ở nhà cháu suốt một tháng qua chứ?

Kest ngẩng mặt lên nhìn ông lão trong khoảng vài giây...

-Ông nghĩ thế sao? Anh cười nhạt nhẽo-Ông có thể ra rồi đấy. Kest lên tiếng như ra lệnh.

Sáng hôm sau...

Hôm nay Linh Linh sẽ cùng anh vào trường quay. Cảnh quay hôm nay là mừng sinh nhật cô gái tròn 18 tuổi, anh gặp lại cô sau 10 năm xa cách.

-Haha, lát nữa em sẽ được xem anh diễn. Sướng quá!

...

-Không được! Vậy anh nói em là gì của anh? Nói em gái họ sẽ không tin đâu !

-Nói là người yêu hả? Tiểu Long đùa.

- Anh có thể nói em ...em là...À! Người giúp việc cho anh chẳng hạn!

-Không được! Anh không đồng ý!

-Được đấy, em thích như vậy! Linh Linh cầu xin-Anh đồng ý nhé!

-Không!

...

-Chào mọi người! Tiểu Long tươi cười vẫy tay với người trong đoàn làm phim.

-Chào Tiểu Long!

-Hi! Tiểu Long!

-Ồ! Ai đây hả Long?

-Xun giới thiệu với mọi người, đây là...

-Là người giúp việc cho anh Long.Tôi là Linh Linh,được cậu chủ sai đến đây để nấu bữa trưa ọi người.

-Hoan hô! Hoan hô Tiểu Long!

-Tiểu Long! Cảm ơn cậu!

-Anh thấy em có năng khiếu diễn xuất bẩm sinh đó! Tiểu Long thì thào vào tai cô.

Linh Linh vào khu vực bếp ăn của trường quay.Trong đó đã có 7,8 người đang lúi húi làm việc.Họ vừa cặm cụi làm, vừa nói chuyện.

-Cô là...Một người ngoảnh lên hỏi cô.

-Dạ!Cháu là người giúp việc của anh Tiểu Long ,thấy mọi người mấy bữa nay vất vả nên nói cháu đến giúp.

-Ồ! Hóa ra thế! Thời buổi này thật hiếm có chàng trai nào tốt như cậu ấy.

-Vừa đẹp người, đẹp nết! Một người khác lên tiếng.

-Nhưng hôm nay thì không được,cô bé ạ!

-Sao không được ? Cháu nấu ăn giỏi lắm đấy!

-Hôm nay có tiểu thư Di Thanh đến quan sát ,nếu thấy món ăn có sai sót gì ,chúng tôi sẽ bị đuổi việc mất.

-Di...Di Thanh! Thế nghĩa là Kest ..sẽ đi cùng à cô?

-Không,hôm nay hình như chủ tịch có việc thì phải .Sao vậy?

-Dạ! Không sao! Cháu chỉ hỏi thế thôi.

-Hay là cô ở lại đây nói chuyện với chúng tôi cho vui cũng được.

-Thế cũng được ạ! Linh Linh phụng phịu.

...

Trưa... Mọi người trong đoàn đang tập trung đóng cảnh cuối cùng, các chị trong bếp cũng đã nấu xong.

Nóng thật!

Trời hôm nay như dồn hết nắng của mấy hôm trước lại rồi cho cả xuống nơi này.

Linh Linh bước ra ngoài,trên tay cầm sợi dây chuyền có in hình phật bà.Bà cô nói đây là kỉ vật duy nhất mà mẹ cô để lại.

“CHOENG”

Chiếc bùa tuột khỏi tay cô rơi xuống sàn đá.Cô bước xuống, định nhặt nó lên thì chạm phải một mũi giày. Linh Linh ngẩng mặt lên...

Một nước da trắng,một đôi mắt hạt huyền long lanh,mái tóc xoăn dài ôm lấy khuôn mặt-Một cô gái thật đẹp. Linh Linh nhanh chóng nhận ra người này-đó chính là Di Thanh. Phụ nhân tập đoàn NI trong tương lai.

-Tôi có thể lấy nó được không? Cô lên tiếng trước.

-Cô là... Di Thanh cau mày,một ông lão từ sau Di Thanh bước tới ,thì thào điều gì đó với cô.Vài giây sau, cô ta cười khẩy.

-Tuồng ai? Hóa ra là cô gái mà tận bên Mỹ xa xôi vẫn nghe danh đây mà! Cô bé lọ lem trong truyền thuyết! thật nực cười.

-Trả nó lại cho tôi đi!

-Cô đừng mơ, cô nghĩ mình là ai chứ? Tôi sẽ giẫm nát thứ này đây, cô làm gì được tôi?

...

Cố nén tức giận.

-Tôi sẽ đi! Linh Linh quay ra bước lên cầu thang.

-Đâu dễ dàng thế!

Di Thanh khê khoát tay, một đám thanh niên lôi cô ra đánh tới tấp.

-Lần sau, hãy biết tôn trọng đàn chị một chút nhé!!

Đau ... đau một chút, cô phải ráng chịu, không nên trêu tức con người này.

“Tại sao Kest lại chọn cô gái này ?”

...

Nỗi đau một lúc một tăng dần...

-Các người làm gì ở đây vậy?

...

Giọng nói này...

Chẳng lẽ lại là...

Giọng nói này...

Chẳng lẽ lại là...

Thôi! Đúng rồi! Có chết cô cũng sẽ nhận ra giọng nói này... Là Kest!

-Không có gì đâu, chỉ là dạy bảo đàn em thôi anh à! Chúng ta đi thôi! Di Thanh vội vàng quay đầu lại, cười tươi như chưa có chuyện gì cả.

Linh Linh quay lưng lại so với anh, cúi đầu tìm kiếm lá bùa kia. Cô định đứng lên nhưng bọn đàn em của Di Thanh lại xô ngã cô xuống để Kest không thể nhìn thấy gì.

-Không! Trả nó ...nó lại ...cho tôi!!

Tiếng bước chân của Kest bỗng ngừng lại khi nghe thấy giọng nói cô, anh quay ra sau.

-Nào! Chúng ta đi thôi! Giọng Linh Linh run lên vì sợ bị lộ tẩy.

Kest từ từ tiến lại chỗ cô đứng, Linh Linh im lặng. Cô hoàn toàn không muốn anh nhìn thấy cô trong trường hợp này. Thà cứ im lặng... Ước chi anh không biết... không hay...

Bước chân ngày một gần hơn... Bọn đàn em của Di Thanh hoảng hốt, mặt tái xanh, đứng khúm rúm...

Một giọt nước mắt bất chợt lăn dài trên gò má Linh Linh. Đau khổ... in sâu vào trái tim.

Bàn tay Kest nhẹ nhàng đặt lên vai cô nhẹ nhàng xoay người cô lại.

-Linh Linh! Anh lấy tay lau nước mắt cho cô, rồi... ôm cô vào lòng.

Ôm... Thay cho những kìm nén trong lòng...

Ôm... Thay cho những điều chưa dám nói...

Có phải chẳng là ầm áp?...?

Có phải chẳng là hạnh phúc...?

Hay là đau khổ...?

“Tôi mong rằng đây là lần cuối cùng gặp cô, sau này gặp lại chúng ta là hai người xa lạ”

Linh Linh cố gắng thoát khỏi vòng tay ấy.

-Tôi và anh! Hình như không quen nhau!

Nói xong, cô bước đi. Hình như trong tâm khảm, cô còn lạnh lùng và tàn nhẫn hơn cả Kest nữa.

Kest đứng đó, cô đơn...lạnh lẽo...

Trái tim như vỡ ra từng mảnh...

...Màn đêm dần bao phủ trọn thành phố, nơi đây như chợt sáng rực lên...lấp lánh. Thật đẹp...thật tráng lệ!

Linh Linh đặt từng bước chân xuống lòng đường. Cô rời khỏi trường quay với một tâm trạng không được tốt cho lắm nên muốn đi dạo để quên những chuyện vừa mới xảy ra.

Gió thật mát!

“Két!”

Chiếc xe mui trần bóng loáng dừng lại bên cô. Trên xe, Tiểu Linh cười tươi..

-Ê! Cậu làm gì mà thần thờ vậy? Tổ bắt còi mỗi tay luôn! Đi đâu đây?

-Tớ đi dạo thôi! Còn cậu? Đi đâu mà ăn mặc dữ vậy?

-Cũng chơi thôi! Hay là cậu đi với tớ đi, cho thư thái tâm hồn. Tớ mới biết nơi này hay lắm luôn!

-À... Ừm...

-Đi nào nhanh lên.

Tiểu Linh mở cửa xe kéo cô vào.

Trời về đêm thật đẹp...

Chiếc xe từ từ lăn bánh.

-Cậu và Kest sao rồi?

-Sao là sao? Linh Linh ngạc nhiên.

Một chút ầm áp ủa về...

...

- Đây chẳng phải là phố 305 sao? Cậu định vào bar chắc?

Phố 305 là con phố đẹp nhất, nhộn nhịp nhất, ở đây cũng toàn những quán bar nổi tiếng nhất.

-Chứ sao! Không khí ở đây sẽ khiến cậu quên tất cả mọi thứ.

Chiếc xe dừng bên một vũ trường lớn, xanh đỏ chớp chờn.

-Vào đi! Không sao đâu! Không giống như trong mấy bộ phim cậu xem đâu mà lo.

Nói rồi, Tiểu Linh cầm tay cô bước nhanh vào trong.

Quá âm ỹ... những màu sắc chói chang, âm thanh như được trộn lẫn vào nhau. Phải khó khăn lắm Linh Linh mới nhìn thấy không gian trong quán.

-Chúng ta lại đang này ngồi đi.

...

-Các người hãy cút đi!.. Hãy cút hết đi!

Có tiếng cốc chén bị vỡ, một đám người tụ tập thành nhóm ở góc quán.

Nhưng những người ở đây, chẳng mấy ai quan tâm, hình như có một người phá phách ở chốn này là chuyện quá bình thường.

- Tên nào lại làm náo loạn nơi này lên thế nhỉ? Tớ nghe nói nơi đây trật tự lắm mà sao lại không dẹp bọn họ đi! Tiểu Linh tò mò. Rồi bất chợt cô quay sang Linh Linh.

- Tớ với cậu lại xem đi!

Không để cô trả lời thì hai người đã có mặt tại đám đông đó rồi...

...

...

Và người đang phá kia chính là...Kest!

-Chủ tịch!...Ngài về đi...

-Hãy biến đi!

Anh hét lên, lại có thêm vài cái li nữa bị bể. Anh đứng đó, khuôn mặt lạnh lùng.

-Là Kest đấy! Linh Linh! Anh ấy bị sao vậy?

Kest bây giờ thật khác. Trông anh cô độc đến đáng thương...

-Linh Linh !Cậu làm gì đi chứ! Kest sẽ phá hết cái vũ trường này mất thôi!

Có một cái gì đó thúc dục cô lên tiếng...

Trái tim như chợt tựa quây...

Linh Linh bước lên phía anh. Một vài người ngăn cản.

-Đừng lên đó làm gì, Kest sẽ giết cô mất thôi!

Một ánh mắt chan chứa tình cảm, một giọt lệ chực rơi... Không gian như ngừng lại...Kest quay lại nhìn cô...

Một chút nhớ nhung...

Một chút hận...

Và...một chút ...yêu...

-Anh về đi! Anh say quá rồi đấy!...

-Tôi và cô! Có quen nhau sao? Anh hỏi, giọng phả mùi rượu nồng nặc.

Đau...đau lắm! Thì ra là thế, câu nói này dễ khiến người ta đau biết chừng nào.

Linh Linh im lặng. Cô gỡ chai rượu từ tay anh xuống. Kest chỉ nhìn cô ,anh không nói gì nữa. Sự im ắng là điều đáng sợ nhất ở một cái vũ trường.

Vài giây trôi qua...

-Tránh ra, nếu đã không quen nhau thì đừng chạm vào tôi. Kest nói từng tiếng vào tai cô-Chúng ta đâu có quen nhau, việc gì cô phải làm như vậy?

Rồi...anh ném chiếc li trên tay xuống sàn,nó vỡ ra tung tóe và bắn ngược vào tay Linh Linh.

Máu từ từ chảy, cô không hề hay biết.

Nỗi đau thể xác nó dường như quá bé nhỏ với sự nhói đau của trái tim..

Kest quá lạnh lùng...quá hoàn hảo...và cô thì làm sao có thể đụng vào nó!

Anh quay đi không thèm nhìn cô nữa...

Linh Linh bất lực...Bao giờ cũng thế,cô không thể thay đổi ở Kest cái gì cả.

Kest nói đúng, không quen nhau thì đâu cần phải làm như thế này.

Cô bước ra ngoài.

Nhắm mắt để lệ lăn dài...

“Đây sẽ là lần cuối cùng tôi khóc vì anh...”

...

...

-Dừng lại! Kest nắm tay cô giật phắt lại...nhẹ nhàng đặt lên môi cô ...

Ngọt ngào...mềm mại...

Cho ngàn nhưng nhớ...

Nụ hôn đầu...đến như một câu chuyện cổ tích...

-Đừng đi nữa, đừng xa anh nữa...được không? Anh vuốt tóc cô,thì thầm...-Anh yêu em!

Máu tử tay cô chảy ra mỗi lúc một nhiều.

-Máu! Một người ngoài cuộc hét lên-Nhìn tay cô ấy kìa!

Linh Linh nhìn xuống tay mình, máu đã chảy thành dòng...

Kest gục đầu lên vai cô,anh đã uống quá nhiều.

...

KÌ 6.SỰ ĐAU KHỔ TRONG TÌNH YÊU

Ông trời luôn tạo ra ngang trái,đến được với nhau hay không là do số mệnh...

6. Chương 6 : Sự Đau Khổ Trong Tình Yêu

Ông trời luôn tạo ra ngang trái,đến được với nhau hay không là do số mệnh...

Trời dần sáng,hừng đông khê thả một vài tia nắng nghịch ngợm lên tấm rèm lụa xanh...

Chối quá, Linh Linh mở mắt ra,nặng nhọc vươn mình dậy. Phải cố gắng lắm cô mới có thể nhớ chuyện gì đã xảy ra đêm qua.

Rồi cô khẽ mỉm cười...

Thứ tình cảm đó liệu có được gọi là tình yêu không?...

Và liệu đó có phải là những lời thật lòng của Kest???

...

-Thế là tớ biết cả rồi nhé! Lần này thì cậu làm sao mà chối được... Chính tớ tận mắt thấy cơ mà! Tiểu Linh ngồi trên bậc cửa sổ,vắt vẻo cười toe toét.-Thế định bịt miệng tớ bằng cách nào đây?

-Xuyt! Linh Linh đưa tay lên làm vẻ bí mật.-Lúc đó, anh ta đang say mà...Thôi! Đẹp cái chủ đề này qua một bên đi.Hôm nay đi học cậu có thấy cái poster to đùng in hình Tiểu Long không?

-Mấy ngày nay, đi đâu cũng thấy nói đến phim của anh cậu, đi đâu cũng”bông hồng ột tình yêu”.Hay thật đấy! Sao tớ lại không phát hiện ra tài năng của anh cậu trước đó nhỉ? Tiểu Linh làm ra vẻ khó hiểu.

Cũng đúng thôi, nhà của Tiểu Linh cũng làm giải trí, một công ty khá có tiếng tăm nên thấy tiếu nuối cũng là phải.

-Mấy tờ báo hôm nay đều giật tít ,bán chạy như tôm tươi khi có in hình anh cậu đây,sướng chưa?

-Ừ!...Ừ...

...

Vừa đặt chân tới cửa đã thấy cửa mở. Hình như là Tiểu Long đã về nhà.

-Anh Long, Tiểu Long ơi! Linh Linh gọi- Tiểu Long !!!!!!!

HOÀNG LONG!!!!

-Ai ày gọi tên anh mà trông không vậy hả? Tiểu Long bước ra, anh cũng mới về.

-Ra dáng người nổi tiếng quá nhỉ? Linh Linh chọc...

Anh cười,rất rạng rỡ. Nụ cười là thứ khiến người ta không thể rời mắt khỏi anh. Tiểu Long nhìn Linh Linh rất kĩ, như đang dò xét, tra khảo tù nhân.

-Hôm nay mới được nghỉ về nhà một hôm, hôm qua ở trường quay sao lại về trước thế?

-Em chợt nhớ ra là có chút việc...nên về trước thôi! Linh Linh ấp úng.

-Chấp nhận...Nhớ lần sau không như vậy nữa là được...

Tiểu Long vuốt tóc cô,rồi...anh ôm cô vào lòng.

- Xa có mấy ngày mà trông em lớn thêm được khoảng một phần nghìn phân...đừng có giả,để yên thế vài giây nữa nào. Có biết bây giờ anh là người nổi tiếng mà được người nổi tiếng ôm là phúc ba đời đấy.

Linh Linh càng cố thoát ra, anh càng giữ chặt hơn.

Ấm áp??????????

...

-Thôi, cho em thoát. Hôi quá! Đừng nói là trong mấy ngày anh đi em không vệ sinh long thể đó!

Bao giờ cũng thế, Tiểu Long luôn tìm ra thứ để trêu chọc cô. Linh Linh ngồi phịch cuống ghế.

...

-Hôm nay anh cùng xem phim với em chứ hay là đi đâu à?

-Thế thôi! Ngồi xem phim với Mon cũng được. Tiểu Long từ nhà tắm bước ra, trên tay còn cầm chiếc khăn tắm trắng muốt. Mấy sợi tóc được phủ thêm nước càng làm anh trở nên đặc biệt. Anh ngồi xuống bên Linh Linh.

...

Bộ phim này thật hay, kết thúc rồi mà còn khiến người ta lâng lâng như đang uống rượu vậy.

Trong phim Tiểu Long thật si tình và anh đóng đạt đến nỗi khiến người ta hiểu nhầm rằng vai diễn đó là hiện hiện của một Tiểu Long thật ngoài đời...

Liệu có phải chăng chỉ là hiểu nhầm...

-Chà ! Hết mất rồi, anh diễn...Đang định khen Tiểu Long vài câu thì quay sang đã thấy anh ngủ mất rồi.

“Tội nghiệp, chắc là do mệt quá”

Linh Linh lấy chăn đắp cho anh rồi tắt đèn...

Thành phố dần đi vào tĩnh lặng...

-Mấy hôm nay em không vào thăm ba phải không? Tiểu Long vừa nói vừa gạt tàn thuốc lá xuống sàn.

-Em hơi bận...em xin lỗi!... Cô quay đầu lại tỏ vẻ ăn năn.-Ồ...anh biết hút thuốc lá từ khi nào vậy? Không tốt đâu! Linh Linh hoảng hốt.

-Một vài cảnh trong phim cần phải hút nên quen thôi. Anh ngả người ra sau-Em bận? Việc gì?

Có vẻ như câu hỏi này không dùng để hỏi mà Tiểu Long đang muốn Linh Linh khẳng định một điều gì đó...

Cũng có vẻ như Tiểu Long đã biết câu trả lời là điều anh không chờ đợi...

Anh gạt phắt đi khi thấy cô bối rối.

-Thôi! Chuẩn bị đi, lát nữa chúng ta ẽ đến bệnh viện.

-Một mình em đi cũng được, không sao đâu.Bây giờ, anh là “người nổi tiếng”,hihi,không phải ở đâu cũng có thể xuất hiện được.Anh đi làm đi kéo muộn. Linh Linh lấy lại bình tĩnh,cô giục anh....

Đợi cho anh đi khuất rồi cô mới vào nhà chuẩn bị đồ ăn vào cho ba.

...

-Nói với anh con cho ba ra viện đi! Ba khỏe rồi mà. Giọng ba thều thào,có vài ngày không vào mà trông ba tiêu tụy hẳn đi.

-Ba cứ yên tâm mà dưỡng bệnh....A! Mà ba đã thấy anh con trên truyền hình chưa?

-Ừ!...Rồi ở đây ai cũng xem phim anh con đóng cả.

Linh Linh tự trách đã không vào nói chuyện với ba để ba khuấy khoả, trong viện thật buồn.

Và nỗi buồn đôi khi lại dập tắt ngọn lửa hi vọng trong mỗi người...

Hỏi ba vài câu xong, cô nhanh chóng đi tìm gặp bác sĩ. Cô nóng lòng muốn biết tại sao ba lại yếu đi trông thấy như vậy?

-Nếu không mau thay được tủy cho bác thì e rằng không thể được nữa. Tình hình sức khỏe của bác đang tiến triển không thuận lợi cho lắm... Bác sĩ già điềm đăm đeo cặp kính và đưa cho cô hồ sơ bệnh án của ba cô.

-Vậy..vậy...Phải làm sao ạ? Linh Linh quá bất ngờ,cô lo lắng...

-Chờ đợi! Chưa có tủy phù hợp với bác.Đành phải vậy thôi cô bé à! Ông giá bước ra ngoài, trước khi đi còn vỗ vỗ vai an ủi.

“Chờ đợi?...” “chết?...”Cầm tập hồ sơ trong tay, đầu óc cô choáng váng.

Một giọt lệ chực rơi ra...nhặt nhòa vì người thân đang từ từ đặt từng nấc đến một nơi xa lạ mà mình chỉ biết đứng nhìn...

-Con đi gặp bác sĩ phải không? Ông ấy nói sao vậy?

Sau câu hỏi của ba,không khí trầm xuống một cách đáng sợ...

-Thôi! Con về đây! Linh Linh bật dậy,bước ra khỏi hành lang. Nếu còn ở đó, chắc cô sẽ khóc nức nở lên mất.

Nắng đã lên cao...trời trong xanh...

Giữa đường phố, một cô gái vừa đi vừa khóc...

“Tại sao chứ? Tại sao lại thế! Ba cô là người tốt mà,ông trời thật là bất công!”

Tại sao lại đổ hết mọi thứ lên đầu ba cô???

Trời càng lúc càng nắng, đã đến giờ tan tầm. Linh Linh cứ bước đi,bước trong vô thức ,cô suy nghĩ miên man,suýt đâm phải mấy chiếc xe...Họ tuyết còi, ***** bối,nhưng cô gần như không nghe thấy gì cả.Tất cả ù đi,vụt qua nhanh chóng.

-Bíp...Bíp!!! Bíp...Bíp!!! Tránh ra! Tránh ra! Đi đứng kiểu gì thế hả? Muốn chết phải không?

Linh Linh giật mình quay lại, một ông lão bụng phệ chở đồ hàng hóa công kênh đang đứng hét, sắc mặt giận dữ vô cùng.

-A! Con bé này, ta nói có tránh ra không thì bảo!!!

Cô cúi đầu xin lỗi nhưng chưa kịp tránh ra đã bị ông lão kia nhảy xổ ra túm tóc cô.

-Bốp !!!! Bốp tiếng những cái bạt tai vang lên

-Đồ chết giẫm, mày không có tai à? Ông xô ngã cô giữa đường.

Linh Linh không nói gì, cô chỉ im lặng...để nước mắt rơi.

Đúng ! Đánh sẽ giúp cô tỉnh lại và cũng có thể khiến tâm trạng trở nên tốt hơn.

Người xung quanh ùa lại xem. Việc đánh nhau trên đường phố không có gì là kì lạ nhưng việc nạn nhân nằm im cho đối phương đánh lại là chuyện có một không hai.

-Nó ngã rồi kìa! Tha đi!

-Tha cho nó đi!

...

Một vài người kêu lên, họ thấy Linh Linh đáng thương, tội nghiệp quá....

...

-Thưa chủ tịch, đằng kia có một đám đông.Hình như là có đánh nhau, chưa thể qua được ạ!

Kest gấp tập tài liệu trên tay, đánh mắt nhìn ra phía trước mặt.

...

- Tha ày lần này! Lần sau thì đừng trách nhé! Ông lão bụng phệ bỏ đi.

Linh Linh nằm co ro trên đường, tay giữ khư khư tập bệnh án.Cô nhắm mắt lại,thiếp đi một giấc. Ước gì...tất cả chỉ là một giấc mơ... Mọi người cũng tản dần ra.

...

2h đêm...

Gấp lại tập hồ sơ bệnh án của ba Linh Linh. Kest đắm chiêu nhìn cô ngủ. Đôi mắt sưng mọng vì khóc quá nhiều.

...

Tại sao anh lại thích cô trong khi xung quanh anh có bao người con gái khác?

Tại sao anh lại thích cô khi mà anh và cô chỉ mới quen nhau?

Chẳng lẽ tình cảm bao năm giữa anh và Di Lăng chỉ đánh đổi bằng khoảng thời gian ngắn ngủi thế thôi sao?

Có lẽ anh thích cô vì cô có nụ cười giống Di Lăng...

Có lẽ anh yêu cô vì cô không thích ăn một mình giống Di Lăng...

Và có lẽ anh chỉ xem cô như một người thay thế...

Tự anh biết và anh không phủ nhận điều đó...

Nhưng khi bắt gặp cô bị đánh,khi nhìn thấy cô đau, khi nhìn thấy cô khóc thì anh lại hận bản thân mình vô cùng...Nước mắt cô như làm rát bỏng trái tim hóa đá của anh...

Dù cho Linh Linh có là người thay thế hay là người anh yêu thật lòng thì anh cũng không bảo vệ được cô...

Lúc nhìn thấy cô bị đánh,anh ngạc nhiên...giận giữ,cho người đuổi theo gã đàn ông đã đánh cô thì cô lại choàng dậy, xin anh tha cho hắn và nhận hết lỗi về mình. Nhưng anh chưa kịp hỏi gì thì cô lại lịm đi...cho đến bây giờ...

Một vài vết bầm dập hiện rõ trên khuôn mặt Linh Linh. Má cô còn hằn nguyên dấu tay người đánh. Chắc lẽ là rất đau!

Ánh đèn ngủ ngọt ngào phủ thứ màu sắc dịu dịu khắp căn phòng, mùi hương hoa hồng thoảng trong gió. Tầm rèm cửa bị lật bay...

Có một thứ gì đó, ngọt ngào, dịu dàng hơn tất cả đặt nhẹ lên môi Linh Linh.

Hành động đó, chính trái tim anh cũng không thể lí giải nổi...

Linh Linh khẽ cựa quậy, người cô đau ê ẩm, khó chịu quá! Cô cố gắng cử động, cứ như là đang có hàng ngàn mũi kim thi nhau đâm vào.

Cô gắng nhớ lại mọi chuyện. Phải rồi! Cô đã bị đánh.

"Vậy có lẽ nào mình đang ở ngoài đường sao?"

Linh Linh nhìn xung quanh, đây rõ ràng không phải là lề đường, nơi này thậm chí còn rất quen.

"Đúng rồi! Là phòng Kest!!!"

Kest đang ngủ trên bàn, tay chống trán vẻ suy tư. Thật khó để diễn tả anh lúc này...

Cô rón rén đi ra khỏi phòng sợ Kest thức dậy.

"Hôm qua, Kest đã đưa mình về sao? Sao mình lại chẳng nhớ gì nữa vậy?" Linh Linh đập đập đầu, khẽ thở dài, bước xuống cầu thang.

Với cái mặt như thế này, cô sẽ không thể đến trường được, anh cô-Tiểu Long mặc dù không về nhà vào buổi đêm nhưng rất có thể anh vẫn sẽ tới trường, nhìn thấy cô thế này, anh sẽ rất lo lắng...

Cô vẫn không hiểu tại sao mình lại cố mặt trong căn biệt thự này...

Cô bước vào bếp theo quán tính, đó gần như là một thói quen khi cô đặt chân vào nơi đây.

...

-Thả chúng xuống! Kest đã thức dậy, anh đang đi xuống cầu thang.

Không thể không làm theo, Linh Linh thả chiếc bát cô vừa mới cầm, bước lại gần chiếc ghế sofa, cảm giác như một chú lính đang ngoan ngoãn phục tùng mệnh lệnh cấp trên

-Thế là sao?

-Biết thế nào anh cũng hỏi câu này mà!

Giọng anh và cô vang lên gần như cùng lúc.

-Tại sao lại không cho người khác biết? Kest hạ giọng, đặt tập bệnh án của ba Linh Linh xuống bàn.

-Cũng mới...mới biết thôi!

-Và dễ dàng tìm đến cái chết như vậy sao?

Linh Linh im lặng, đúng! Cô là một con ngốc!

Nhưng thật sự đối với cô, ba là người rất quan trọng...

Dù cô không muốn khóc nhưng nước mắt là thứ người ta không thể ngăn cản được...

-Khóc xong sẽ khá hơn! Anh vòng tay siết chặt cô, giữ chặt lấy khoảnh khắc này.

...

Kest đi rồi, ăn uống xong, anh bảo ra ngoài có việc. Linh Linh đứng nhìn bóng anh khuất dần vào dòng xe cộ, lát nữa, anh sẽ đưa cô về.

Ngồi một mình, cô mở máy vào mạng xem phim của Tiểu Long với hi vọng nó có thể làm cô khá hơn. Linh Linh cũng không biết có nên nói chuyện này với anh không. Cô sợ lo lắng sẽ ảnh hưởng đến công việc của anh.

Quả đúng như cô dự đoán, anh trai cô luôn là từ khóa được tìm kiếm nhất ở mọi web. Anh cũng là người đứng đầu trong danh sách ứng cử những cử viên được yêu thích của năm. Bây giờ, mọi nhất cử, nhất động của Tiểu Long đều được cánh nhà báo săn soi, để ý...

- DinhDoong....DinhDoong...

Có người, Linh Linh ngồi dậy. Không biết ai mà vào nhà Kest sớm thế?

Cô bước ra... Giàn hoa giấy lấp lánh chiếc váy xanh dương, mái tóc xoăn, dáng người mềm mại-Là Di Thanh!

-Sao cô lại ở trong nhà Kest? Chẳng lẽ cô trơ trên đến mức ngủ qua đêm ở đây sao? Vừa thấy cô, Di Thanh đã xa xả những lời lẽ không mấy tốt đẹp.

Linh Linh mở cửa cho cô vào.

-Kest đâu?

-Anh ấy đến công ti rồi!

-Đến công ti?Hừ! Tôi mới ở đó về, hôm nay anh ấy có buổi hẹn quan trọng với đối tác. Tránh ra để tôi vào gặp Kest! Di Thanh đẩy Linh Linh qua một bên. Linh Linh cười.

-Tôi dấu Kest làm gì chứ?

Di Thanh không thềm đoái hoài đến lời nói vừa rồi, cô ngó nghiêng như thể cảnh sát đang tìm một tên tội phạm bị truy nã.

Sau một hồi lùng sục, cô hăm hăm bước ra ngoài. Tính cách của cô thật chẳng hợp chút nào với vẻ bề ngoài đầy nữ tính đó.

“Nếu Kest không đến công ti thì anh ấy đã đi đâu?”

Thật kì lạ, Linh Linh đứng nhìn nước phun ra long lanh trong ban mai.

...

-bíp...Bíp...

Tiếng xe của Kest.Hình như là anh đã về.

-Anh đi đâu vậy? Di Thanh vừa mới đến đây, cô vừa nói vừa mở cửa.

-Cô ta đến có việc gì? Kest cau mày.

-Cô ấy bảo hôm nay...À, mà sao anh lại không đến trụ sở?

Kest không nói gì,anh kéo tay cô vào nhà.

-Sao anh không trả lời câu nào hết? Di Thanh nói hôm nay anh có hẹn với đối tác quan trọng mà.

Kest mỉm cười...

Lần đầu tiên...

Anh lấy điện thoại ra, mở nguồn rồi ném nó xuống bàn.

-Có chuyện gì quan trọng mà phải tắt cả nguồn điện thoại nữa? Nhìn vẻ mặt khó hiểu của Kest,Linh Linh không hiểu gì cả. Trên màn hình hiển thị 41 cuộc gọi nhỡ. Thật khủng khiếp!

Tiếng chuông điện thoại reo lên liên hồi...

Anh chẳng thèm nhìn số.

-Alô!

-Tại sao chủ tịch lại không đến vậy? Bên đối tác họ đang giận. Họ bảo nếu chủ tịch không đích thân đến , họ sẽ không kí hợp đồng này!

Giọng của một ai đó vang lên trong điện thoại đầy lo lắng...

-Bảo họ về đi! Ta sẽ không đến đâu! Nói xong, Kest cũng tắt nốt nguồn...

Linh Linh từ lúc này giờ nghe anh nói, cô lắc đầu, mọi thứ rối tung cả lên.

-Thế là sao? Anh...

Chưa để cô nói hết câu, Kest đã kéo tay cô đặt vào xe rồi nổ máy phóng đi.

Kest đang muốn đưa cô tới nơi mà Di Lăng và anh đã từng tới...

Có lẽ anh có lỗi với Linh Linh khi muốn thay đổi cô.

Chiếc xe băng đi, mọi thứ đều vụt qua rất nhanh.

...

...

Một ngày trôi qua, chiều đã buông màu đỏ trên nền trời, Kest đưa cô về nhà. Linh Linh mệt quá, cô thiếp đi mãi đến khi về đến nhà mới tỉnh. Anh dừng xe, mở cửa cho Linh Linh bước ra.

-Ồ...Anh... Tiểu Long! Vừa mới bước ra khỏi xe, đã thấy Tiểu Long đang ngồi ở cửa.

Không gian im lặng nghe rõ từng nhịp thở của ba người.

...

Kest lạnh lùng tiến đến bên Linh Linh, anh đưa cô lại trước mặt Tiểu Long.

-Chắc không cần phải giới thiệu!

Tiểu Long không để ý Kest nói gì, ánh mắt anh đang hướng về phía Linh Linh, chờ đợi một lời giải thích...trong vô vọng...

-Có lẽ chúng ta cần nói chuyện. Linh Linh ! Em vào nhà đi! Tiểu Long ra hiệu cho cô đi vào.

Cô vào trong...

Ánh hoàng hôn dần tắt...

Trời như chợt trở nên đen tối hơn...

...

Linh Linh bật đèn, nhẹ đặt mình xuống ghế.

“Hình như anh rất giận.”

Cô lôi trong túi ra một sợi dây chuyền lấp lánh-Là thứ mà lúc này Kest đã mua cho cô.

Thời gian cứ nặng nề trôi qua...

-“Rầm”...

Cánh cửa được đóng sầm lại, Tiểu Long bước vào, không gian tĩnh lặng chỉ còn nghe thấy tiếng xe của Kest vọng lại...

-Chúc mừng em! Anh cười, một nụ cười xót xa.

Tình yêu không phân biệt thời gian...

Tình yêu không phân biệt kẻ đến trước hay đến sau...

Đợi anh vào phòng rồi cô mới dám ngẩng mặt lên. Chẳng hiểu sao ,cô lại không thể đối diện với ánh mắt đó, khi Tiểu Long nhìn cô. Trong vô thức, Linh Linh nắm chặt sợi dây chuyền có in hình mặt trăng...

-Anh gì ơi, mua sợi dây chuyền cho người yêu anh đi! Nó có thể đem lại may mắn và bình yên cho bạn gái anh đấy. Một cô bé bán hàng rong với hai bím tóc xinh xinh đeo trước ngực mấy thứ đồ lặt vặt níu lấy tay Kest khi anh và cô đứng trước bãi biển.

-Thật vậy sao? Kest cúi xuống, anh mỉm cười với cô bé nhỏ-Em nghĩ sợi dây chuyền nào sẽ mang lại may mắn cho người yêu anh?

-Sợi này này! Ngay lập tức, cô bé lôi từ túi quần ra một sợi dây lấp lánh, gật gật đầu và cười tươi-Sợi này là phù hợp nhất!

-Vậy anh lấy sợi này! Kest trả tiền và đón lấy từ tay bé bán rong.

-Nó chỉ dành cho người mà anh yêu thật sự thôi, anh đeo vào cho chị ấy đi! Giọng nói dễ thương ấy lại một lần nữa vang lên.

Anh nhẹ nhàng đặt nó vào trước cổ Linh Linh.

Lương lự???...Miễn cưỡng???...

Nắng chiều hắt vào, sợi dây càng thêm phần lung linh.

-Chúc anh chị hạnh phúc!

Những bước chân lon ton in dấu trên mặt cát mịn màng...

Linh Linh nhắm mắt ,thiếp đi...

-Anh soạn đồ đạc đi đâu đấy? Sao mà nhiều hành lý thế kia? Anh lấy hết đồ đi đó à? Linh Linh choàng thức dậy khi mơ hồ thấy Tiểu Long vác vali ra cửa.

-Anh nghĩ mình nên đi khỏi nơi đây! Tiểu Long thở dài-Anh cần ở một nơi khác để thuận tiện cho việc đóng phim .

- Vậy anh định đi đâu? Em thỉnh thoảng có thể đến thăm anh được chứ?

-Không cần đâu! Anh sẽ đến thăm ba thường xuyên, đừng lo nhé! Mon!

Tiểu Long ôm cô vào lòng,anh hôn nhẹ lên tóc cô. Nước mắt chảy ngược vào...tim.Đau đớn...Anh đang tự tìm lối thoát ỉnh bằng cách chạy trốn...

Nói rồi, Tiểu Long quay đi, bóng anh mất hút dần trong dòng xe cộ.

...

- Tiểu Long đi rồi, anh ấy muốn dọn ra ở riêng để thuận lợi cho việc quay phim.

-Thế là sao? Cậu nói rõ cho tớ nghe xem nào!

Linh Linh kể lại mọi chuyện cho Tiểu Linh.

-Cậu có nghĩ là Kest đã nói gì đó khiến anh trai mình phải đi không?

- Linh Linh!Không phải chứ, cậu nghĩ Kest như thế sao?

-Đó chỉ là linh cảm thôi!

-Không sao đâu, mọi chuyện rồi sẽ đâu vào đấy cả thôi! Tiểu Linh vỗ vai an ủi cô.

Một đôi mắt tròn xoe ánh lên những suy nghĩ ác quỷ, sau chiếc ghế đá.

Tan học, Linh Linh vào viện thăm ba,cánh cửa vừa mở, cô đã thấy Tiểu Long ngồi bên giường ba. Bỗng dưng, cô thấy giận anh khủng khiếp, tự nhiên lại bỏ cô lại một mình.

- Tiểu Long đã nói với ba việc anh chuyển ra ngoài rồi! Bây giờ, con phải sống tự lập thôi. Ba cô lên tiếng.

- Anh thật quá đáng! Cô chạy lại bên ba.

Ba vỗ vai cô rồi cười phá lên.

-Phải gắng thôi, thế lỡ anh con đi lấy vợ con phải làm thế nào?

Tiểu Long băng quơ nhìn ra ngoài...

-Đã tìm thấy tủy phù hợp cho ba, ngày mốt sẽ tiến hành cấy ghép...Thôi con đi đây!

Anh tiến thẳng ra cửa, không tạm biệt Linh Linh một lời nào. Điều đó không giống với Tiểu Long trước đây.

-Sao? Đã tìm thấy tủy phù hợp cho ba rồi ư? Cô bật dậy, chạy như bay đến phòng bác sĩ già.

-Bác sĩ, đã tìm thấy tủy phù hợp, phải không ạ? Vậy là ba cháu được sống rồi, đúng không? Quên mất cả gỗ cửa, Linh Linh chạy xộc vào.

Vị bác sĩ mỉm cười hiền từ...

-Đúng! Bệnh viện quyết định sẽ phẫu thuật cho ba cháu vào ngày kia, nhưng..

-Nhưng gì ạ?

-Nhưng ta nói trước, tỉ lệ thành công chỉ là 35/100 thôi..

-Dạ không sao, miễn có hi vọng là được...

...

Linh Linh rạng rỡ đi ra khỏi bệnh viện, thế là ba cô được cứu rồi...

-Bíp...Bíp...Bíp...

-Lên xe đi! Kest ra hiệu cho cô.

-Ba được...Được cứu sống rồi! Cô ôm chầm lấy anh, thức sự cô rất muốn san sẻ niềm vui nay với một ai đó...và người đầu tiên anh gặp lại là anh,

Chỉ vài giây sau khi nhận ra hành động quá khích của mình, Linh Linh vội buông anh ra, cô đỏ mặt.

Kest cười, hình như từ khi quen cô anh gần như đã trở thành một thiên thần hơn là một ác quỷ.

-Tại sao anh lại ở đây? Đây là bệnh viện mà.

Anh không nói gì, cho xe đi thẳng.

...

-Thưa chủ tịch, điều đó là điều không thể!

-Tại sao? Kest ngược mắt lên nhìn ông lão. Cái nhìn làm ông lão bất chợt run lên.

-Chủ tịch còn ít tuổi, việc hiến tủy là không thể. Nó ít nhiều sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe của chủ tịch. Nói tóm lại là không thể được.

-Ta vẫn sẽ sống đúng không? Vậy thì chẳng có lí do gì để ta dừng lại cả. Kest lật mấy hợp đồng, đặt bút kí.-Ông đi ra đi!

...

Anh đã xem cô như một người thay thế...nên đây là cách duy nhất mà anh có thể làm để xin lỗi vì điều đó.

Ông bác sĩ lủi thủi đi ra, ngoài phòng, lại một ông già khác đang đứng đợi-đó chính là chủ quán kem “sweet love”. Vừa thấy ông kia ra khỏi phòng, ông chủ tiệm đã lên tiếng:

-Sao? Có thuyết phục được không?

-Thưa ông Trần, tôi đã khuyên hết lí lẽ nhưng chủ tịch một hai cứ làm, không thể ngăn được. Ông bác sĩ lắc đầu, nhả trầu, lau mấy hạt mồ hôi lấm tấm trên trán.

-Vậy, ông làm bác sĩ riêng của Kest làm gì chứ? Ông trần quát.

-Tôi chịu thôi!...Tôi về đây!

Ông lão chủ tiệm đứng lại một mình, ông khoát tay ột anh nhân viên tiến lại.

-Nhanh đi điều tra cho ta, người mà chủ tịch định hiến tủy là ai?

Nói rồi ông mở cửa phòng Kest bước vào.

-Lại chuyện gì nữa vậy? Kest ngẩng mặt lên nhìn ông Trần trong giây lát rồi lại cúi xuống.

-Cháu định hi sinh một phần xương tủy của mình cho ai vậy? Chuyện này mà đồn ra sẽ không tốt cho cháu đâu!

-Bây giờ đang là giờ hành chính,thưa ông Trần, ông hãy nói cho phải phép.Nếu không phải vì công việc, mời ông ra cho. Kest không ngẩng lên nữa.

Ông lão lắc đầu bước ra ngoài...

...

Hôm nay được nghỉ. Linh Linh ở nhà một mình, chỉ ngày mai thôi, ba cô sẽ được mổ, và ngày kia cũng là ngày anh cô giới thiệu anlbun đầu tay. Từ ngày anh đi, không có lấy một cú điện thoại, không gặp anh, không nói chuyện với anh, hai anh em gần như cắt đứt mọi liên lạc. Bây giờ, khắp nơi đều thấy ảnh anh, khuôn mặt anh...tất cả chỉ làm cô thêm buồn.

Điện thoại reo vang...

- Linh Linh à! Mốt là ngày ra mắt album của Tiểu Long đấy, cậu đi chứ hả? Là Tiểu Linh.

- Nhưng tớ không đến được, đâu có ai ngoài cậu biết tớ là anh em đâu? Với lại bây giờ, tớ và anh thì có khác gì hai người xa lạ chứ!

- Không sao,với tư cách là fan cậu cũng có thể góp mặt mà.Tớ có hai vé mời đấy, hihi, Cậu quên Tiểu Linh này là ai hả? Thế nha!

Tít...Tít...Tít...

Đầu dây bên kia đã dập máy,Tiểu Linh gọi điện đến, vẻ háo hức chờ đợi của cô bạn làm cô tái tê...

Lại chuông điện thoại...

-Gì nữa vậy cô nương? Cô cầm máy lên.

-Sao thế? Linh Linh! Không phải như cô nghĩ, người gọi đến là Kest.-Anh đang ở ngoài nhà!

Linh Linh ngó ra ngoài,chiếc xe mui trần,quả đúng là anh đang đứng trước cổng thật. Cô bỏ điện thoại xuống, chạy ra mở cửa.

-Mai là ba em mổ phải không? Kest không cho xe vào, anh cũng không xuống xe. Linh Linh gật đầu.

-Anh không đi làm? Nhìn thấy anh cô ngạc nhiên.-Có thể...Có thể đi một nơi được không? Cô đáp ứng.

-Đi... Kest cau mày.

-Đến nhà thờ, đến đó để cầu nguyện cho ca mổ ngày mai thành công.

-Lên xe đi! Anh mở cửa cho cô vào

...

Nơi đây thật yên tĩnh, chỉ còn nghe thấy tiếng chuông ngân nga, vang vọng gợi một sự im ắng, yên bình đến thanh thản.

-Con đến đây để cầu nguyện cho người thân? Lúc anh và cô định về thì vị cha sứ bước ra từ sau cánh cửa, chăm chú nhìn Linh Linh.

-Dạ, vâng ạ!Cô cúi đầu lễ phép.

-Con thấy thoải mái hơn rồi chứ? Nếu con thành tâm ,ta tin chúa sẽ nghe thấy lời cầu của con.

-Còn con? Ông nhìn Kest.-Con là gì của cô gái này?

Anh đi lại nắm chặt tay Linh Linh thay cho câu trả lời.

Ông lão lắc đầu.

-Cỏ mọc đất màu chưa chắc đã cho hoa, hai con rồi sẽ phải đau khổ thôi! Ta nói vậy mong hai con đừng giận. Tất cả mọi thứ đều có số của nó.

-Ông...Kest nhìn vị cha sứ hồi lâu rồi kéo Linh Linh ra khỏi nhà thờ.

Chỉ còn lại tiếng chuông ngân nga...

7. Chương 7 : Định Mệnh

Định mệnh cho anh gặp em...

Và có lẽ định mệnh bắt ta phải mang vết thương lòng...

Ngày ba cô mổ, cô thức ở phòng ba suốt đêm qua. Tiểu Long không đến. Có thể anh bận việc ra đĩa hoặc cũng có thể anh không muốn gặp cô...

-Mời cô về cho ! Cô y tá đang chuẩn bị đưa ba Linh Linh đến phòng mổ nói.-Người hiến tủy nói nếu cô không đi khỏi bệnh viện thì anh sẽ không đồng ý hiến.

-Sao kì vậy , không! Tôi không thể rời khỏi đây được! Sao lại bắt tôi về chứ , cho tôi đi gặp người đó.Được không? Linh Linh giãy nảy lên.-Tôi sẽ không đi đâu hết!

...

-Em về đi! Cánh cửa phòng bật mở.-Đã có anh ở đây rồi.Vậy là cuối cùng Tiểu Long cũng đã đến.

-Nhưng ba...ba..

-Ba đã có anh lo, thôi em về đi, sẽ không có chuyện gì xảy ra đâu! Anh khoát tay ra hiệu cho cô ra khỏi phòng.-Người ta không muốn em ở lại đây ắt cũng có lí do riêng.

-Vậy...Linh Linh quay đi, bước ra khỏi cửa bệnh viện.

...

-Cảm ơn anh! Kest mặc bộ đồng phục bệnh nhân đứng dựa vào tường.

- Tất cả mọi thứ đều có cái giá của nó. Tiểu Long nói rồi bắt chợt anh cười , có in hằn vị chua xót.-Đáng lẽ ra người cần phải cảm ơn là tôi vì anh đã hiến tủy cho ba tôi.Nhưng giá của ca mổ này là tình yêu mười mấy năm trời,là đánh đổi người yêu thương nhất...như vậy...hình như hơi đắt...

Tiểu Long nhắm mắt,anh đau đớn biết bao.-Kest anh là thằng tôi! Nhưng anh yêu và hiểu Linh Linh hơn tôi, nó cần anh!...Anh ngồi dậy,đi ra ngoài đợi trước phòng mổ.

...

-Rốt cuộc người mà chủ tịch muốn hiến tủy là ai chứ?

-Xin lỗi! Kest đã nói với chúng tôi giữ bí mật về chuyện này.

-Vậy thì...Các anh phải đảm bảo để an toàn tuyệt đối cho chủ tịch chúng tôi, bằng không bệnh viện này đừng hòng tồn tại thêm một ngày nào nữa. Ông lão chủ tiệm kem lại xuất hiện trong phòng giám đốc bệnh viện,ông nói chuyện với giám đốc.

-Chúng tôi sẽ cố gắng, ngài cứ yên tâm!

Ca mổ đã bắt đầu...

Linh Linh thơ thẩn dạo trước cửa bệnh viện.

“Ca mổ sẽ thành công thôi!” cô tự trấn an bản thân.

“Mà tại sao lại không ình vào trong chứ? Ai là người đã hiến tủy cho ba? Sao người đó lại không muốn gặp mình?” Đầu cô rối tung cả lên.

...

...

7h sau...

Cửa phòng mổ bật sáng, Kest được chuyển ra ngoài, bây giờ chỉ còn chờ việc cấy ghép tủy cho ba Linh Linh.

Bệnh viện 2h chiều...

Tiểu Long ngồi trước phòng đợi, chắp hai tay lên cầu nguyện.

Lại một lần nữa, cánh cửa bật mở, một vị bác sĩ bước ra.

-Ba tôi sao rồi? Anh vội chạy lại, nắm lấy vai ông.

-Ca phẫu thuật đã thành công, bây giờ chỉ còn xem xem liệu cơ thể bác có thích nghi được với tủy mới không thôi!

Tiểu Long thở phào nhẹ nhõm.

-Vậy sau bao lâu ba tôi sẽ tỉnh lại?

-Cũng không lâu đâu! Cháu có thể yên tâm.

Người ta chuyển ba vào phòng vô trùng, chưa thể vào thăm ba được. Tiểu Long đi ra ngoài.

-Thưa anh, đã đến lúc chúng ta phải về rồi, bên phía tập đoàn cứ gọi điện giục anh về để chuẩn bị cho ngày giới thiệu album. Một cậu thanh niên trẻ từ đâu chạy tới, anh theo cậu ta lên xe...

“Không thể đợi được nữa, mình phải vào xem sao?” Linh Linh chần chừ trước cổng...

-Cháu vào đi, ca phẫu thuật đã thành công rồi! Bác sĩ già đứng trước cổng phòng khám gọi lớn-Phòng vô trùng!

-Thật sao? Linh Linh chạy như bay vào bệnh viện.-Vậy là ba cô được cứu rồi!

...Màn đêm dần bao phủ trọn thành phố...

Trên đường về nhà, Linh Linh đã gọi điện cho tất cả bạn bè báo tin ca mổ đã thành công nhưng lại không thể gọi cho Kest. Anh đang làm gì? Ở đâu?...

...

-Em đi đâu mà về muộn thế? Cô ngược lên, Tiểu Long đang đứng đợi cô ở cổng, trông anh có vẻ rất lo lắng.

Linh Linh mỗi muốn rẽ rời đôi chân nhưng vẫn cố cười:

-Ở nhà một mình chán quá! Em đi dạo cho khuây khỏa. Anh về đây... Có việc gì?

-Anh về lấy ít đồ cho ba.

-Hóa ra thế!... Cô buồn buồn, hóa ra là về lấy đồ cho ba mà cô cứ tưởng anh đổi ý, về nhà ở cùng cô. Cô mở cửa cho anh vào, Tiểu Long lấy đồ bỏ vào bao.

-Dạo này anh bận lắm, nhớ vào thăm ba thường xuyên. Chỉ thế thôi, rồi anh quay ra...

-Vậy anh định không bao giờ về ngôi nhà này nữa hay sao? Chứng kiến mọi hành động từ nãy giờ của anh, Linh Linh xót xa.

Tiểu Long ngừng lại vài giây-Có lẽ là không! Rồi anh bước ra phía cửa...-Nhưng...Anh ngừng lại thêm vài giây nữa

Linh Linh chờ đợi sự thay đổi...

-Em...Sẽ tới buổi ra mắt của anh...Chứ? Anh ngập ngừng,cô cúi đầu , nước mắt rơi...

Bóng anh khuất dần...

Mới chưa được 5h sáng...

Buổi lễ ra mắt của Hoàng Long(Tiểu Long) đại diện cho tập đoàn giải trí NI đã đông nghịt người. Vé để vào được đây không phải là dễ, vừa bán ra chưa đầy 20 phút đã hết sạch sẽ, giá vé lại cao ngất ngưỡng. Cảnh phóng viên đã có mặt đông đủ.Đây có thể nói là sự kiện lớn nhất của làng giải trí trong năm vì thế, có chết họ cũng không bỏ lỡ. Ngoài kia, fan của Tiểu Long hò hét dậy trời.

“Tiểu Long !””Tiểu Long !”...

-Đấy ! Chỉ cần thế thôi! Người trang điểm cười toe toét. Chị đã phải mệt biết bao khi trang điểm cho chàng ca sĩ này.Hoàn mỹ quá! Xinh đẹp quá! Chỉ cần một cái chạm nhẹ thôi cũng sợ làm mất đi tuyệt tác này.Cũng giống như khi đối mặt với cái đẹp thật sự, người ta chỉ biết đứng nhìn và cúi đầu.

Tiểu Long im lặng,anh chẳng thèm ngẩng lấy một lần cái khuôn mặt trong gương của mình,anh cũng không để ý đến sự nhiệt tình của bao khán giả ngoài kia.Từ lúc tối đến giờ,chuông điện thoại không ngừng reo vang,bạn bè ai cũng gọi điện đến hỏi thăm,chúc mừng...Vay mà cô thì lại không!...Đối với anh thì chỉ cần một lời từ cô là quá đủ.

-Hoàng Long! Buổi biểu diễn gần bắt đầu rồi,anh chuẩn bị xong chưa? Lăn ra mắt đầu tiên là quan trọng lắm đấy.Ông lão quản lý vui sướng hét-Khiếp,chưa có album riêng mà fan cứ như là kiến ấy.Kiểu này thì đĩa bán hết sạch sành sanh à xem.

-Hàng ghế đặc biệt trống mấy ghế? Tiểu Long không quan tâm đến lời xuýt xoa của ông lão, anh hỏi.

-Để xem nào! Ồ kì lạ thật! Đông thế kia mà lại bỏ trống mất hai ghế hàng đặc biệt.Một ghế của con gái giám đốc công ti ghostcòn ghế còn lại...một ghế còn lại...không biết là của ai?Cậu đừng lo, nếu vào buổi biểu diễn mà không có ai đến thì tôi sẽ cho người khác vào ngồi.Yên tâm mà biểu diễn nhé.

-Đừng!...Đừng nói ai vào thay cả,chiếc ghế đó nếu trống vẫn không được đưa ai vào ngồi.

Trái tim anh, nếu có trống cũng không cho phép ai vào thay thế...

Chẳng cần nhìn cũng biết ghế trống đó là ghế của Linh Linh. Hôm qua anh đã đưa vé cho cô với hi vọng cô sẽ đến nhưng dường như hi vọng đó đang dần tắt...

-Dậy! Dậy đi Linh Linh hơn 6h rồi!

-Hả! Linh Linh mơ màng.-Cho tớ ngủ thêm tí nữa!

-Cậu có muốn đến buổi biểu diễn của anh cậu không? Hả! Tiểu Linh hét toáng lên ,tung hết chăn màn lên, lòi xềnh xệch Linh Linh dậy

-Buổi biểu diễn! Cô bật dậy,chỉ tại đêm qua hai người ngủ muộn nên mới ra nông nỗi thế này.

...

...

-Nào! Lên xe thôi! Cuối cùng thì cũng đã xong.Cô bước ra ngoài,Tiểu Linh đã đợi cô ở đó.

...

-Ồ! Kest? Anh làm gì ở đây? Thấy chiếc ô tô của anh ở đằng sau xe Tiểu Linh , cô ngạc nhiên.

-Kest á! Tiểu Linh quay lại-Anh ấy đến để đưa cậu đến buổi biểu diễn đấy! Sướng chưa?

Kest im lặng ngồi trong xe, dường như trong mắt anh không có sự có mặt của bất cứ một ai nữa.

Cô bối rối..

-Làm thế nào bây giờ? Hay là cậu lên xe của Kest với tớ, mất công cậu đợi tớ này giờ.

Linh Linh kéo Tiểu Linh lên xe, chiếc xe lăn bánh tiến thẳng đến trụ sở NI.

-Quá lâu quá rồi!Họ sẽ đóng cửa mất thôi. Linh Linh thở dài.

Tiểu Linh từ này giờ không nói gì cả chỉ chăm chú nhìn vào chiếc gương nhỏ được treo trong xe.

15 phút sau,xe đã có mặt tại buổi ra mắt, đúng là quá giờ thật nhưng chẳng khó khăn gì để vào được bên trong khi ngồi trên xe của Kest.

Trong kia người hò hét dậy trời...

Cầm chiếc vé mà anh cô đưa cho hôm qua, Linh Linh bảo Kest vào trước, cô và Tiểu Linh sẽ vào sau để tránh mọi người suy nghĩ.

...Một không gian trắng lệt, chỉ thấy ánh đèn sân khấu lung linh, đẹp một cách kì vĩ.

Tiểu Long ở đó, anh là nhân vật chính của ngày hôm nay, ngồi ôm đàn ghi ta gảy...Điệu nhạc du dương đầy tình cảm...

Tựa đề anlbun lần này là “yêu trong niềm đau”. Đó là một điều đặc biệt khi phần lớn các ca sĩ hiện nay anlbun đầu tay luôn là”tôi là A” hay”B là tôi”...Nhưng với Tiểu Long,anh lại chọn một cái tên khiến nhiều người phải thắc mắc.

“Vẫn yêu em dù cho yêu là đau...Vẫn yêu em dù cho tình là hư vô”...

Anh hát và cười, nhưng nụ cười của anh còn đau đớn hơn cả nước mắt, một cái nhìn mệnh mang,xa xăm,trong đó còn chứa chan sự ngọt ngào và đầy ắp tình cảm.Một vài người ở dưới lấy khăn lau nước mắt.

Kest ngồi trên hàng ghế danh dự trên cùng, anh nhìn Tiểu Long biểu diễn rồi quay sang Linh Linh. Anh tự rót ỉnh một li vang và uống cạn

Tiểu Long đã thấy Linh Linh, chăm chú nhìn anh hát.

Một niềm an ủi...

Một hạnh phúc nhỏ nhoi...

Và chỉ cần thế, những con cáo già trong làng giải trí, ngự trị lâu năm đã chớp ngay lấy khoảnh khắc có một không hai đó.

Liệu ánh mắt chan chứa tình cảm đó được anh trao tặng cho ai???

Tất nhiên ,Linh Linh là người đầu tiên bị loại, ứng cử viên số một và là duy nhất lại chính là Tiểu Linh-con cưng của công ti giải trí ghost.

...

-Báo mới! Báo mới đây!Đã tìm ra người tình của chàng ca sĩ Hoàng Long, người đứng đầu trong làng giải trí năm nay...Bà con cô bác lại mua đi nào.

Mới sáng ra, những đứa trẻ bán báo đã hô rầm lên, vì thế chẳng mấy chốc xấp báo trên tay chúng đã hết sạch. Người ta bây giờ chuyền tay nhau những tờ báo đó, đâu đâu cũng thấy bàn tán về người yêu chàng ca sĩ này...

Tập đoàn NI, 6h sáng...

Một lượng fan khổng lồ nhất từ trước đến nay đang tập trung trước tòa nhà cao ốc của tập đoàn.Cả cánh báo chí cũng rợp như ong.Họ yêu cầu Kest phải giải thích về vụ việc này, họ thà để thần tượng mình chết chứ không để ai dành mất. Hơn nữa ghost là một công ti có những điều dèm pha không mấy tốt đẹp, và họ không muốn để Tiểu Long yêu con gái của giám đốc công ti này.

Tầng cao nhất, Kest ngồi tựa lưng vào chiếc ghế, anh tờ báo xuống, nhìn ra ngoài kia, không phải là anh không thấy lực lượng fan dưới kia hung hổ như thế nào mà chỉ vì đây là một chuyện bình thường trong ngành này. Với một ca sĩ thần tượng như Tiểu Long thì cánh nhà báo luôn sẵn sàng, đào bới và moi móc từng hành động, đôi khi thậm chí một cái nháy mắt cũng làm nên chuyện của họ. Nhưng chính họ cũng là những người bị lợi dụng. Tin đồn là một cách để lăng xê hiệu quả nhất, vài ngày sau mở một cuộc họp báo là xong.

-Thưa chủ tịch, tất cả số đĩa của Hoàng Long vừa đưa ra thị trường đã bán hết sạch.

Kest gật đầu, bao giờ cũng thế, mọi chuyện đều nằm trong tầm kiểm soát của anh...

-Linh Linh !phải làm sao đây? Cánh phóng viên đang đứng trước nhà tớ, đông lắm! Giọng Linh Linh như hét lên trong điện thoại.

-Tớ làm sao mà biết được, tớ cũng chưa gặp chuyện như cậu bao giờ...

Mùa hạ đi qua, mùa thu rực sắc vàng trên mọi thứ. Nó làm ọi vật trở nên ẩm ướt hơn, nắng chỉ còn vương nhẹ trên vài chiếc lá tươi tắn. Nhưng mùa thu thật đẹp...

Bây giờ đi đâu cũng thấy đĩa của Hoàng Long, đã gần ba tháng kể từ ngày anh ra album đầu tay. Từ trước đến giờ, người ta chưa thấy một người nào lại có một lượng fan đông đảo như anh, anh được ví như cơn sóng thần của làng giải trí châu Á...

-Chuyển!...Chuyển vào phòng cấp cứu, nhanh lên! Nhanh lên, không kịp nữa rồi! Mấy bác sĩ trong bệnh viện chạy qua chạy lại. Nghe thấy tiếng dao kéo, tiếng dẫm chân mà cảm giác đau cả đầu.

-Không được! Tim ngừng đập rồi! Dùng điện kích! Bác sĩ trưởng già giơ tay ra hiệu cho các bác sĩ khác.

-Bịch...!!!Bịch...!!!Bịch...!!! Chiếc kích điện được gi vào người bệnh nhân...Đau đớn...Nhịp tim bị điện làm cho bị giật nảy lên. Toàn thân giật nảy lên theo.

-Vẫn chưa đập lại! Tiếp!

“Bịch!!!...Bịch!!!...Bịch!!!...”

Linh Linh ngất lịm đi trên tay Kest. Ba cô đang nằm trên phòng cấp cứu. Dù ca phẫu thuật ghép tử đã thành công nhưng ba cô lại chẳng thể nào thích nghi với tử mới vì một lí do nào đó. Sức khỏe ba giảm đi nhanh chóng, ba hôn mê liên tiếp...

Tiểu Long ngồi trầm tư nhìn về phía phòng cấp cứu. Sự sống chết của ba anh chỉ trông chờ vào nơi đó.

“Tách!”

Đèn cấp cứu tắt, cửa phòng được mở, vị bác sĩ mệt mỏi từ trong đi ra.

-Ba tôi thế nào rồi? Tiểu Long vội vàng hỏi.

-Tim đã đập trở lại nhưng còn rất yếu. Rồi bác sĩ lắc đầu.-Tình hình này không thể gắng gượng được lâu được, mong anh và cô chuẩn bị trước tinh thần đối diện với sự thực. Bác sĩ ái ngại nhìn Linh Linh, vỗ vai an ủi anh.

-Cậu ở lại đây chăm sóc bác, tôi sẽ đưa Linh Linh về. Kest bế Linh Linh ra xe, phóng về thẳng căn biệt thự trắng...

Đã mấy đêm nay Linh Linh không ngủ, bây giờ ngất đi. Mặt cô trắng bệch, bơ phờ, cũng không chịu ăn gì. Từ ngày biết, ba cô không thích nghi được với tử mới, ngay nào cô cũng chỉ trực ở bệnh viện. Cô cũng đã khóc rất nhiều.

Khê khàng sửa lại chăn cho Linh Linh, Kest tiếp tục lật mấy bản hợp đồng ngồi nghiên cứu. Đồng hồ điểm 12h đã lâu, anh vẫn chưa thể ngủ được. Mấy hôm nay, anh giao việc lại việc của tập đoàn cho ông Trần quản lí, anh muốn ở bên cô trong lúc này, nhìn cô như vậy anh đau lòng biết bao.

Những cơn gió mùa thu nhẹ thổi qua...

Tất cả mọi thứ đều có thể giao cho ông Trần nhưng riêng bản hợp đồng này phải đích thân anh xử lí.

...

...

-Em dậy rồi à? Suốt đêm qua , Kest không ngủ,anh ngồi bên Linh Linh .

-Tại sao lại ở đây? Ba...Ba đâu rồi? Cô thều thào, hoảng hốt.

-Em đang ở nhà, lát nữa anh sẽ đưa em đến bệnh viện.Anh thở dài, trông cô thật đáng thương.

Linh Linh ngồi dậy, cô cau mày khi nhìn thấy tập tài liệu trên tay anh.

-Gì thế?

-Một số tài liệu quan trọng của công ti. Kest vừa nói ,vừa bỏ chúng vào một cái bao đen trên tường-Ngủ thêm lát nữa đi, anh sẽ quay lại ngay!

Chỉ còn nghe thấy tiếng xe ô tô của anh.

...

Điện thoại reo...

-Alô! Linh Linh hả? Linh Linh phải không? Cậu đang ở đâu thế? Là Tiểu Linh.

-Tớ...

-Sao mấy hôm nay cậu không nghe máy tớ,cậu đang ở đâu?

-Ở nhà Kest!

-Tớ đến ngay, cậu giữ điện thoại chỉ đường cho tớ.

....

...

“Dinhdoong!...Dinhdoong!...”

Hình như là Tiểu Linh đã đến, cô bạn tốt luôn ở bên cô những lúc cô cần.

-Tớ tưởng cậu quên tớ rồi chứ. Tiểu Linh ôm chầm lấy cô.-KHÔNG sao, mọi chuyện đâu còn có đó mà . Cậu còn có tớ,có Tiểu Long và cả Kest nữa.

Cô dẫn Tiểu Linh vào nhà.

-Thứ gì kia? Tiểu Linh chỉ tay lên cái túi lúc sáng Linh Linh vừa treo.

-Tớ không biết, hình như là tài liệu gì đó của tập đoàn thì phải!

-Còn cái này?

-Tớ cũng chịu. Linh Linh nhìn cái vẻ mặt ngây ngô của Tiểu Linh cũng phì cười,nụ cười hiếm hoi trong mấy ngày qua.

-Tớ hỏi nhiều quá, nhưng mà cũng tại vì thứ gì ở đây đều lạ với tớ.Chứ đâu như ai đó đâu.

Tiếng cười cô bạn nhỏ vang lên giòn giã.

...

-Không sao đâu, cậu đừng buồn .Có những chuyện tưởng như bó tay cuối cùng vẫn có cách giải quyết đấy thôi, cứ như chuyện của tớ với anh cậu đó, Kest đã giải quyết nhanh đến nỗi tớ không ngờ luôn. Tiểu Linh nói sau một hồi kể cho cô nghe bao nhiêu là chuyện cười.-Thôi, bây giờ tớ có việc ,phải về đây!Tớ về cậu cứ nằm đó mà ngủ một giấc ,khỏi phiền.

-Mai tớ mời cậu đi xem phim! Chuẩn bị đi nhé! Tiểu Linh nói với...

Hôm nay, tâm trạng Linh Linh phần nào khá hơn nhờ người bạn thân để mền đó.

Tiểu Linh là một người bạn tốt khi đã luôn bên cô, quan tâm và chăm sóc mỗi khi cô cần.

Mấy ngày qua, cảm giác lo sợ cứ chiếm lấy cô. Cô sợ ba bỏ cô lại...Sợ không nhìn thấy ba nữa...

Cô nhớ cảnh cả nhà quay quần bên nhau, kể từ hôm sinh nhật cô ,chưa bao giờ ba cùng ăn với hai anh em cô,và có thể là không bao giờ nữa...

Kest đã về, cô nghe thấy tiếng xe ô tô. Linh Linh bật dậy,cô muốn nhanh chóng đến bệnh viện.

Ngoài Kest ra trong xe còn có một người nữa, là ông Trần-chủ tiệm kem “sweet love”. Cô cũng hơi bất ngờ khi trông thấy Linh Linh trong nhà Kest. Ông nhìn cô vài giây, như nghĩ ra chuyện gì đó, mặt ông giãn ra rồi ngay lập tức trở lại vẻ bình thường.

Kest không quan tâm nét mặt của ông Trần, anh với tay lấy túi tài liệu đưa cho ông.

-Được rồi đấy! Bây giờ ông có thể về!

Như một cậu bé ngoan ngoãn, ông quay xe và đi thẳng.

-Sẽ không sao chứ? Linh Linh lo lắng hỏi Kest.

-Gi? Anh nhìn cô vẻ khó hiểu-À! Ông ta sẽ không làm gì được đâu.Lên xe đi, bây giờ sẽ tới bệnh viện.

...

-Đi đi mà Linh Linh! Xem phim cậu sẽ thoải mái hơn đó. Tiểu Linh năn nỉ.

-Tớ không đi đâu, tớ muốn ở đây với ba.

-Ba đã có Tiểu Long lo mà, phải không anh Long?

Tiểu Long gật đầu,anh cũng muốn để cô thoát khỏi không khí ngột ngạt trong bệnh viện.

Sau gần cả tiếng ỷ ỏi thì cuối cùng Linh Linh cũng chịu bước chân ra cùng với Tiểu Linh.

-Tớ phải trốn ra đi chơi với cậu đấy! Tiểu Linh mỉm cười toe toét.-Tớ đang giận mẹ nên sẽ không về nhà vào tối nay đâu.

Bộ phim mà Tiểu Linh đưa cô đi xem là một bộ phim hài nổi tiếng.Trước đây ,cô cũng đã từng xem nó với...anh và ba nên bây giờ xem lại càng thêm buồn.

....

-Sao mà cứ sứt sùi mãi thế? Đã hết phim rồi còn gì,nín đi! Ai nhìn lại bảo tớ bắt nạt cậu bây giờ!...Cũng tại tớ,không biết cậu đã xem phim này.

-Tớ ...không sao! Cảm ơn cậu!

Cổ trắn tỉnh bản thân, Tiểu Linh thấy cô đã khá hơn choàng qua ôm vai cô.

...

-Thôi chết rồi! Ba tớ...Ba tớ đứng ở kia! Hình như ông ấy thấy tớ rồi thì phải. Ôi chết tớ rồi!

-Cũng đã đến lúc cậu về rồi. Bây giờ tớ cũng phải vào bệnh viện.

-Không được! Tớ không thích về ngôi nhà đó, cậu cứ lại đưa cái này cho ba tớ còn tớ phải chuồn đây! Tiểu Linh lấy từ sau ra một cái túi đen đưa cho Linh Linh.- Thế nhé!

-Nhưng cái gì đây?

-Xuyt! Cứ đưa đi rồi ông ấy sẽ tự hiểu. Chưa kịp phản ứng gì,cô bạn đã chạy mất hút.

Chiếc xe ô tô cũng đang từ từ tiến lại, người đàn ông này chính là ba của Tiểu Linh –giám đốc công ti GHOST

-Cháu chào bác! Tiểu Linh nhờ cháu đưa cho bác cái này!

-Cảm ơn cháu! Con gái bác hư quá, toàn làm phiền cháu thôi.

-Không có gì, chúng cháu là bạn bè mà.

-Khổ! Ông chợt thở dài-Nó giận mẹ nó không chịu về nhà, cũng không gặp ta nốt. Cháu giúp ta một việc được không?

-Có gì bác cứ nói, nếu giúp được cháu sẽ cố.

-Vậy thì tốt quá, mấy hôm nay nó không về nhà, cháu giúp ta đưa số tiền này cho Tiểu Linh được không.

Ba Tì gói cục tiền vào tay cô rồi lên xe đi thẳng.

Sau gốc cây, một đôi mắt tròn xoe đang cười... Một điệu cười khinh khỉnh...

-Lần này cô sẽ chết...!!!

Tối nay, Linh Linh ở lại bệnh viện, Kest cũng trực cùng cô. Tiểu Long còn bận việc, anh bảo chừng khoảng một hai giờ gì đó sẽ vào sau.

Ba cô dạo này tiêu tụy hẳn, chỉ còn da bọc xương. Cách đây hai ngày, ba có tỉnh lại một lần nhưng rồi lại nhanh chóng ngất đi. Bác sĩ luôn nhắc nhở hai anh em về những việc tồi tệ có thể xảy ra.

Chuông điện thoại của Kest vang lên, anh ra ngoài nghe bỏ không gian vốn đã lặng im càng trở nên tĩnh mịch đến trơ trọi.

Linh Linh ngồi bên cạnh nắm tay ba, cô không muốn khóc nhưng nghĩ đến việc sẽ gặp ba chỉ trong vài phút giây ngắn ngủi thì nước mắt cô lại trào ra.

...

Kest bước vào, anh thấy Linh Linh đang khóc, từ khi quen cô đến giờ thấy cô đau khổ vậy cũng là lần đầu... Lúc này đây, trông cô thật yếu ớt...

-Có chuyện gì à? Linh Linh hỏi, cố ý che dấu những giọt nước mắt đang lăn dài khi thấy anh.

-Chuyện phía tập đoàn thôi!

-Nếu có gì quan trọng, anh nên đi đi!

-Chẳng có gì quan trọng cả. Kest vuốt tóc cô.-Họ mới phát hiện ra một vài thứ kì lạ, nếu không nhầm thì là có gián điệp trong nội bộ.

-Không sao chứ? Cô lo lắng.

-Không! Nhưng phải tìm ra người đó trước khi hắn tiếp tục phá rối.

...

Trong bệnh viện...

Chỉ có sự lặng im đáng sợ...

Chỉ có mùi dao kéo, mùi chết chóc...

Nó gần như là ranh giới giữa sự sống và cái chết...

Im ắng... Không gian nặng nề, một chút sương đêm phủ vào mặt...

Từng khoảnh khắc tranh giành với sự sống...

Lạnh... Đã khuya lắm rồi, Linh Linh khẽ mở mắt. Cô không biết mình đã ngủ từ lúc nào, Kest cũng không thấy ở đâu, ba vẫn nằm mê man bất tỉnh, nhẹ nhàng sửa chăn lại cho ba, cô rón rén bước ra ngoài...

Màn đêm như chỉ chờ vậy để sà xuống...

...

Bước ra khỏi hành lang bệnh viện... Âm u... Lạnh... Mùi thơm ở đâu đó bay lên...

-Kest! Cháu về đi! Cháu đã bỏ bê việc ở tập đoàn quá nhiều rồi đấy.

Là giọng của ông Trần, ông và Kest đang nói chuyện sau ánh đèn mập mờ...

-Vẫn chưa phát hiện ra tên gián điệp đó à?

-Họ đang đợi chủ tịch về để xác minh xem ai là người đã ở gần nó khi chuẩn bị giao cho bên B.

-Ta sẽ không ...

-Cháu ở lại đây vì lí do gì chứ? Vì Linh Linh? Ông Trần ngắt lời anh.

-Ông biết mà! Tôi đâu cần phải nói...

-Ta luôn xem nó như con gái của mình nên ta phải nói điều này. Ông già này bên mày từ nhỏ ,ta đủ khôn ngoan để biết rằng với cháu-chủ tịch tập đoàn NI thì Linh Linh chỉ là một người thay thế. Cháu đừng bao giờ chấp nhận một người con gái chỉ vì muốn họ thế chỗ của người khác. Đó là cháu đã khắc vào họ một vết thương khó lành nhất. Linh Linh không phải là Di Lăng, điều đó cháu phải hiểu hơn ai hết chứ? Cháu đối với Linh Linh hoàn toàn không là gì cả.

Gió đêm bỗng như chợt trở nên sắc lạnh...Cửa vào cô, đau đớn...

Kest tức giận nắm lấy cổ áo ông Trần,...trong tích tắc bắt lực thả xuống.

Chẳng phải là như thế sao?

Ông Trần đã nói hết mọi chuyện một cách phũ phàng.

Linh Linh chờ đợi một lời nói từ Kest... chẳng lẽ là vậy thật? Nhưng sự im lặng của anh dường như đã là một lời thú tội vô hình.

-Alô! Được! Tôi và chủ tịch sẽ trở về ngay bây giờ.

Ông Trần gấp điện thoại, mở cửa xe,...lao đi cùng Kest...

Để lại một câu trả lời còn bỏ ngỏ...

Trong màn đêm, cô gái với mái tóc dài gục mặt xuống khóc thốn thức...

"Đừng bao giờ chấp nhận một người con gái chỉ vì muốn họ thế chỗ của người khác....Đó là đã khắc vào trái tim họ một vết thương khó lành nhất..."

...

Phòng bệnh đặc biệt đây ba chợt sáng ánh đèn...

Phòng của...Ba!!!

Linh Linh chạy ù lên phòng ba...Trời thu lất phất mưa phùn...

-Ba! Ba! Ba tỉnh lại rồi à? Cô hét lên khi chân đặt một nửa vào phòng.

-Ba đi rồi! Tiểu Long nắm chặt tay người nằm trên giường bệnh.-Ba đợi em mãi...

Lần đầu tiên nước mắt rơi trên khuôn mặt anh...

-Ba! Không ,không thể nào! Là anh lừa em! Cô lắc đầu.Từ từ tiến lại bên cạnh ba. Bàn tay run run chạm nhẹ lên tấm chăn trắng muốt.-Ba chưa chết đâu! Cô thăm thì, vuốt ve màu trắng tinh ...

Tiểu Long gỡ tay cô ra.

-Ba đã đi rồi, Linh Linh! Ba đi thật rồi!

Anh ôm cô vào...

Với cô...

Ba là ba...là mẹ...là người đã cứu mang...cho cô một gia đình,một người anh...

...

-KHÔNG!!!!

Lại một lần nữa,Linh Linh chạy vụt đi.

Mưa bây giờ đã nặng hạt hơn...

Nước mắt cùng với mưa hòa thành một...

-“Ba yêu Tiểu Long hay yêu Linh Linh?”

-“Tất nhiên là ba yêu Tiểu Long rồi, nhưng còn yêu Linh Linh nhiều hơn nữa!”

-“ Tiểu Long con không được bắt nạt Linh Linh! Em nó còn nhỏ...”

Tất cả những kí ức ủa về, có ba!!!

Linh Linh chạy thật lâu dưới mưa...Chạy cho tới khi đã mệt lử cô mới ngồi xuống lòng đường...

Bíp...Bíp...Bíp!!!

Còi của một chiếc ô tô.

-Cháu làm gì vậy hả?Phải biết quý trọng mạng sống chứ!-Là ông Trần. ông mở cửa,đi về phía cô.

-Có chuyện gì xảy ra với cháu à?

Im lặng...

-Thôi lên xe đi, ta sẽ đưa cháu về. Đi như thế này sẽ rất nguy hiểm!

...

-Ta không biết đã xảy ra chuyện gì nhưng cháu cứ khóc nếu muốn!

Lại chỉ có tiếng mưa trả lời...

Chiếc xe đi đến phố 305, mưa làm lung linh bao ánh đèn...

-Ta cũng đang muốn gặp cháu nói chuyện.

Ông lão dừng hẳn xe lại...

-Ta muốn nhờ cháu...

Linh Linh mở cửa xe bước ra ngoài...

-Cháu hãy rời xa Kest được không? Ta xem cháu như con nhưng cháu với Kest là điều không thể...Giờ đây cô hoàn toàn không có tâm trạng để nói chuyện,Linh Linh cần ở một mình.

-Ta xin cháu,xem như lão già này cầu xin cháu đi! Ta mắc nợ quá nhiều với Kest,và ta phải trả lại cho nó những gì ta đã làm mất.

Cô quay lại,nâng ông Trần dậy và hòa vào mưa...

...

-Tìm ra chưa? Giọng Kest thật đáng sợ.

-Dạ, thưa chủ tịch, vẫn chưa! Anh nhân viên khép nép run lên, giọng ấp úng.

-Thưa chủ tịch,có người tìm cậu...

Kest nhìn đồng hồ, mới 4h sáng, rốt cuộc ai lại đến tìm anh vào lúc này.

-Cho vào đi!

Tiếng bước chân, là một người con gái, một đôi mắt tròn xoe, một mái tóc được cột lên cao. Xinh đẹp...nhanh nhẹn...

-Là cô! Kest ngạc nhiên.

-Đúng ! Thì sao? Tôi chỉ muốn đưa cho anh thứ mà anh cần thôi. Cô gái mỉm cười, đều cáng.

-Tôi cần gì? Anh cau mày.

-Chẳng phải anh đang tìm kẻ gián điệp hay sao?

-Sao cô biết?

-Tại sao tôi biết không quan trọng, quan trọng là ngày hôm nay tôi sẽ chỉ cho anh thấy người đó là ai? Một bàn tay nhẹ nhàng ,mơn trớn vuốt má anh.

-Tôi có thể gọi bảo vệ đến đuổi cô bất cứ lúc nào.

-Tùy anh thôi, tôi biết ai là kẻ đã gây ra chuyện này đây!

-Ý cô là...

-Thôi ,anh không muốn nghe thì tôi về vậy.Cô gái đồng đánh bước ra...

-Dừng lại! Kest nói nhỏ nhưng đủ cho sắc mặt cô gái kia thay đổi.

-Chỉ sợ anh không muốn nghe thôi, anh và tôi đều biết người đó mà.

-Tại sao cô cứ ba lần bảy lượt muốn hại Linh Linh? Cô là người đã tung tờ rơi, tung tin đồn nhảm...

-Anh cũng thông minh đấy! Hoàng Linh Linh !Tôi đã biết cô ta quen anh là một kịch bản,và chỉ lợi dụng anh thôi,nhưng tôi cảnh cáo mà anh đâu có nghe đâu.

-Tại sao cô lại muốn hại cô ấy? Kest đập mạnh tay xuống bàn.

-Anh và cả Tiểu Long ,hai người đều không thấy được cái bộ mặt xấu xa của cô ta nên tôi chỉ muốn giúp lột nó ra thôi!

-Chẳng lẽ...cô và Hoàng Long...

-Đúng! Tôi thích anh ta ,thì sao chứ?

-Tất cả những gì cô vừa nói ,cô nghĩ tôi sẽ tin hay sao? Kest cười, nhạt thếch...

-Có thể anh không tin nhưng khi nhìn cái này,anh chắc chắn sẽ phải nghĩ lại...

Cô gái kia đưa cho anh một tập ảnh...

Càng yêu...con người ta càng dễ bị đánh lừa...

-Tôi đồng ý tôi không phải là người tốt nhưng thà làm người không tốt để không bị tổn thương còn hơn là quá tốt để lòng tốt đó bị giẫm đạp! Chàng trai ạ...

Nói rồi cô ta bỏ đi...

Bàng hoàng...sửng sốt!!!!...Ngạc nhiên...Đau tận vào...tim.

Người ta chỉ đau khi quá tin tưởng rồi bỗng nhiên nhận ra rằng lòng tin bị phản bội...

Tập ảnh từ từ rơi xuống.Chẳng lẽ yêu là có tội.

Tình yêu này đã núp dưới cái bóng thềm khát một thứ tình cảm để xoa dịu trái tim anh ...

Tình yêu này mãi đến đêm qua anh mới thừa nhận...

...

...

-Ông nhầm rồi! Tôi không hề xem Linh Linh là người thay thế.

Tiếng xe như át tiếng Kest.

-Chẳng lẽ...cháu đã quên Di Lăng...

-Không! Di Lăng và cô ấy không hề thua kém nhau...

Ngồi trên xe của ông Trần về tập đoàn đêm hôm qua, Kest nhìn ông với vẻ khinh khỉnh.

-Linh Linh là người tôi yêu!!! Đừng bao giờ nhắc lại chuyện này nữa...

...

...

Vậy là anh đã yêu, anh là người phải chịu ư?

Linh Linh là người duy nhất anh tin tưởng,yêu thương.Vậy mà...anh nhận được gì chứ...sự lừa dối!

Lại một lần nữa, tình yêu làm anh đau khổ.

Với con mắt của anh, tập ảnh kia không thể là giả.

Yêu cô bao nhiêu anh lại càng hận cô...một tình yêu...thêm một vết thương lòng...

Kest vợ chiếc áo, anh phóng xe ra ngoài mặc ư và gió...

Đám tang ba Linh Linh,khách tới dự rất đông,ai cũng biết đến ca sĩ Hoàng Long.Một vài người đến chỉ vì muốn nhìn mặt anh.

Kest không đến viếng,tất cả ngừng gì xảy ra đều khiến cô phải suy nghĩ nhiều hơn về bản thân, về Kest...

Ngồi bên linh cữu ba mãi,cô quá mệt mỏi...

Tiểu Long dẫn cô vào nhà,Linh Linh tựa đầu vào vai anh...

...Có một số cử chỉ ...có một số hành động với người bình thường là bình thường những người khác thường là...không bình thường...

Kest được xuất hiện sau chiếc xe mui trần. Cánh cửa xe được đóng sầm lại,anh bước đến trước mặt Tiểu Long và Linh Linh.

...Ánh mắt thật đáng sợ...khiến người khác phải run lên...

Xung quanh chỉ nghe thấy tiếng lá vàng rơi...

-Ta xin cháu...Có thể rời xa Kest được không..." Giọng nói ông Trần vang lên trong đầu cô.

Có lẽ đây là cơ hội, cô đã có đủ thời gian để suy nghĩ. Ông ấy nói đúng,cô không nên đến với Kest. Cô và anh là một phép cộng không có đáp số...

Huống gì,với anh ,cô chỉ là một người thay thế ...

Trái tim anh không đủ chỗ để cho thêm một hình bóng nào nữa...

Đối diện với anh mắt này ,cô càng có thêm sức mạnh...

-Tiểu Long ! Anh đi ra kia được không? Linh Linh gắng gượng.

Tiểu Long đi vào nhà.-Vậy anh vào trước nhé!

....

-Kest! Có lẽ chúng ta cần nói chuyện.Cô nhìn Kest mỉm cười.

Anh nhìn cô, người con gái này, đứng trước mặt anh là người đã lừa dối anh sao?Chẳng lẽ lại là người con gái yếu ớt này?Chẳng lẽ giữa cô và anh ,tất cả chỉ là một vở kịch ?

-Em và anh...chia tay đi! Có lẽ thế là quá đủ cho chúng ta...Cổ nuốt những giọt nước mắt,cổ dấu những nỗi đau...

-Chia tay?... Kest chợt cười,cười rất lạ!--Tôi đã hết giá trị để cô lợi dụng rồi sao?

-Lợi dụng...??? Linh Linh ngạc nhiên.

-Tôi đã tin tưởng cô, vậy mà, cô lại là gián điệp, người ta trả cô bao nhiêu? Bao nhiêu hả? Anh lay mạnh vai cô.

-Anh nói gì vậy?

-Vậy đây là gì? Cô cho tôi một lời giải thích không? Kest gần mạnh từng tiếng, anh quay lại xe,lấy tập ảnh mà cô gái kia đưa cho anh.-Chẳng lẽ cô còn chối.Vậy mà tôi đã yêu cô,có chết tôi cũng không nghĩ,không cho phép mình nghĩ rằng cô là gián điệp,cô diễn chuẩn quá đấy.

-Những bức ảnh trong tay anh được anh tung lên trời. Trong ảnh là cảnh cô đưa giúp Tiểu Linh đưa cái túi đen cho ba cô ấy.

Một vài ảnh khác là cảnh ông ấy dúi tiền vào tay Linh Linh nhờ cô đưa tiền cho Tiểu Linh bữa hai người đi xem phim.Một ai đó đã chụp lại bức ảnh này và thật dễ dàng để hiểu nhầm rằng đây là cảnh mua bán giữa Linh Linh và chủ tịch công ti giải trí GHOST.

Vậy ai đó đã chụp lại ,ai đó đã cố tình hại cô.

Nhưng Linh Linh không giải thích nữa,cô im lặng. Tốt thôi,cô và anh lại càng dễ để quên nhau.

Cuộc tình này nếu quá nhiều sóng gió, nhiều chông gai, nhiều người ngăn cản như thế thì tại sao lại phải tiếp tục?....

-Sao? Bây giờ thì không còn gì để nói nữa chứ gì? Kest lùi lại.-Tôi đã tin nhầm người thật rồi!

Tiếng rơi khê khàng của một chiếc lá vàng...

Cuộc tình mong manh...như gió chiều...

Cuộc tình mong manh...như gió chiều...

Linh Linh cúi xuống, cô nhặt từng tấm ảnh lên,khê mỉm cười. Đúng! Cuộc tình này không nên có ...

...

-Có chuyện gì vậy? Tiểu Long thấy xấp ảnh trên tay cô,có đôi phần khó hiểu.

-Em và Kest! Chia tay rồi! Linh Linh đặt ảnh xuống bàn.

Ngoài trời,một tia chớp xé rách bầu trời.

-Không sao! Anh sẽ luôn ở bên em! Tiểu Long nắm lấy bờ vai bé nhỏ của cô.

-Kest nghĩ em là gián điệp! Cô thất thần-Anh có vậy không?

-Anh đã từng nghi ngờ em một lần và sẽ không có thêm lần thứ hai nữa.

-Ít nhất, vẫn có anh bên em.

Cô thiếp đi trên vai anh, người luôn bên cô...

Nhưng tình yêu luôn có những trái ngang...

Không phải cứ an ủi, vỗ về là sẽ yêu...

Không phải cứ bên nhau,chăm sóc là đang yêu...

Và...không phải cứ rời xa là...đánh mất nó...

Đơn giản là vì tình yêu chỉ như một giọt nước...,không bao giờ nắm được nó trong tay ...dù cho có cố gắng...

...

-Cháu có thể tiếp tục làm ở đây được chứ? Ông Trần! Sau một tháng tự giam mình ở nhà, Linh Linh nhận ra rằng cách tốt nhất để quên là làm việc. Phải gạt đau khổ qua một bên, phải sống thôi!

Ông Trần nhìn ánh mắt chứa chan buồn của cô, lát ,ông thở dài.

-Tùy thôi! Cháu có thể làm bất cứ thứ gì nếu cháu muốn....Và...Và cảm ơn cháu vì cháu đã chia tay với Kest. Còn chuyện gián...

-Cháu đã quên hết rồi! Cô nhìn đi nơi khác.

-Ta nghĩ cháu nên biết điều này, Kest là người đã hiến tủy cho ba cháu đấy. Cậu ta bắt lão già này phải cầm miệng nhưng khi hai người đã chẳng còn gì thì ta nghĩ ta nói cũng không sao.

Linh Linh bước nhanh về phía quầy ,giọng nói của ông Trần vang lại rõ mồn một...

Hóa ra chính là anh! Thảo nào...Vậy quyết định chia tay là đúng. Cô đã gây ra cho anh bao nhiêu phiền toái, gây ra cho anh bao khổ đau, thêm cô,Kest chỉ thêm một mối bận tâm, cô khiến anh mất một phần thân thể...Quen cô, anh đã phải chịu thiệt thòi biết nhường nào...

Thế nên ,...chia tay thôi!!!!!!!!!!!!!!

Trái tim chẳng bao giờ tuân theo lí trí...

Nghĩ vậy nhưng người cô ước được ở bên lúc này vẫn luôn là anh...

Lúc cô cần anh nhất, cần tình yêu này nhất thì cũng là lúc nó vỗ cánh bay xa...

-Cháu hết ca rồi! Linh Linh ạ ! Để ta đưa cháu về.

Chiếc xe ô tô đậu ở trong sân ga. Nó từ từ lăn bánh và chẳng mấy chốc dừng ngay trước cổng nhà cô.

...

-Khoan xuống xe! Ông Trần ngần ngừ lấy từ trong túi ra một cái thiệp nhỏ, màu hồng được gói ghém bằng nơ khá xinh.

-Ba mẹ Kest qua đời từ năm trước, họ giao cậu ấy lại cho ta.Thực ra buổi lễ này phải diễn ra cách đây 2 năm nhưng ...vì thế...mãi đến giờ mới diễn ra.

Ta muốn cháu đọc nó và quên Kest đi, nhưng phải hứa là thật bình tĩnh ... Ông đưa nó cho Linh Linh.

Chiếc dây thắt từ từ rơi xuống...

“...LỄ ĐÍNH ƯỚC GIỮA TRÁC DI THANH VÀ K.E.S.T...”

-Thời gian:...

-Địa điểm:...

...

Nếu nói không đau lòng đến quận thất thì chắc chắn là giả dối...

Liệu đây có phải là xước muối lên vết thương chưa lành không?

Nhưng cô vẫn cười rồi nhẹ đưa tay vuốt nước mắt qua một bên...

-Cháu biết tại sao Kest lại hận ta như vậy không? Lễ ra người đính ước với Kest phải là Di Lăng nhưng vì ta mà cô bé ấy phải tự tử, chính ta cũng đã hại cả ba mẹ của nó...Ông khẽ thở dài.-Ta chỉ có thể chuộc lỗi bằng cách này...

-Sẽ không sao đâu, cháu sẽ tới... Ông yên tâm...

Hạnh phúc là khi nhìn thấy người mình yêu được hạnh phúc... Dù cho người đó không phải là mình...

Có lẽ vì điều đó nên đau khổ cũng là một định nghĩa ngang bằng với hạnh phúc...

Linh Linh rời khỏi xe,cầm tấm thiệp trên tay.

-Anh đang làm gì vậy? Sao lại ngồi một mình? Từ ngày ba đi,Tiểu Long đã dọn về nhà ở cùng cô.

-À! Không có gì!

-Sao anh không bật ti vi lên xem?

-Dừng...!!!

-Vì sao chứ?

Nhưng cô đã mở nó ...

“ Đây là những hình ảnh mới nhất về việc chuẩn bị cho tiểu thư Di Thanh và chủ tịch tập đoàn giải trí NI...”

Tiểu Long thở dài, anh biết bây giờ ở đâu, kênh nào cũng có đưa tin này.

Cô quay lại anh, xòe tấm vé.

-Em biết từ trước rồi, anh xem này!

-Kest đưa cho em? Tiểu Long ngạc nhiên...

-Không ! Là ông Trần, anh sẽ đi cùng em chứ?

-Có nên như thế không? Em có thể không đến cũng được mà...

Cô mỉm cười...

-Em muốn đi giao một lúc..

-Anh sẽ đi cùng em...

-Không cần đâu! Em đâu ngờ tới mức làm điều gì đó đại dột... Nói rồi Linh Linh bước ra ngoài...

...

...

-Đã đến lúc rồi đấy, khử nó đi...

Lại đôi mắt ấy...

...

...

Kest với tay nhấn nút tắt màn hình, anh ngửa người ra sau ghế.

Mai ,anh và Di Thanh sẽ làm lễ đính ước nhưng anh lại chẳng thể gạt hình ảnh cô ra khỏi đầu...

Anh không thể nào tin cô là gián điệp mặc dù bằng chứng đã quá rõ ràng ...

...

Lúc chiều...tại phòng làm việc của Kest

-Nếu anh vào đây để minh oan cho Linh Linh thì nên quay ra đi! Anh bực bội đuổi Tiểu Long .

-Việc gì tôi phải làm vậy, trong chuyện này tôi là người có lợi mà. Và chẳng phải ngày kia anh và Di Thanh đã làm lễ đính ước rồi sao?

-Vậy anh đến đây làm gì?

- Để xin hủy hợp đồng! Trước đây tôi làm việc cho anh là vì cần tiền nhưng giờ thì không.

-Chỉ thế thôi sao? Kest đặt tập tài liệu lên bàn.-Được thôi, anh phải bồi thường!

-Được.! Tiểu Long trả lời xong,khẽ cười.-Chào chủ tịch!

Cánh cửa được đóng sầm lại.

-Anh thật ngốc khi kết tội cô ấy! Tiểu Long nói với khi đã đi khá xa...

...

Tiếng chuông cửa bỗng nhiên réo rất liên hồi...đưa anh về với hiện tại. Kest ngồi yên, anh không ra mở cửa, không muốn ai làm phiền mình lúc này.

...

-Sao cháu không mở cửa cho ta vào?

Nhìn thấy ông Trần, Kest khinh khỉnh bỏ lên tầng trên...

-Ta muốn nói cho cháu biết một chuyện! Dừng lại đi...

Những lời nói của ông dường như quá nhỏ để Kest có thể nghe thấy...

-Về Linh Linh!

Tiếng bước chân bỗng im lại...

Ông Trần đi lên mấy bậc thang rồi với nhẹ lấy từ trong góc ra một chiếc camera nhỏ xíu.

-Ta đã nghi ngờ cháu và Linh Linh từ lâu, nhưng lại không thể tin được nên đã gắn cái này, xin lỗi cháu!

-Ông...!!! Anh cau mày, tức giận.

-Và đó cũng là lí do ta phát hiện ra cái này! Cũng không biết có nên đưa cái này cho cháu không nữa. Ông thở dài rồi rút rừ trong túi ra chiếc đĩa nhỏ.-Xem hay không là tùy cháu.

Chỉ có thế, ông quay thẳng đi về.

Đợi cho ông đi khuất, Kest mới quay xuống cầm cái đĩa mềm.

Anh nhắm mắt, rớt cuộc có gì trong thứ này...

Ngày...tháng...

Trước ngày anh và cô chia tay 4 ngày, hôm đó cô ngủ lại nhà anh...

...

Chiếc điều khiển từ từ rơi xuống khi trên màn hình là cảnh một cô gái đang gỡ túi tài liệu từ trên tường xuống, dùng điện thoại chụp lại nhưng không phải là Linh Linh mà là Tiểu Linh – cô gái có đôi mắt tròn xoe...

...

Đường phố càng lúc càng đẹp...những ánh đèn nối đuôi nhau chạy dài thành một đường viền xa tím tắp...

Tiếng phanh gấp của hai chiếc xe...

-Tiểu Linh ! Linh Linh ngạc nhiên...chạy lại bên bạn...

Nhưng...cô bị Tiểu Linh xô ngã qua một bên...

-Tôi và cậu là bạn sao?

-Tiểu Linh ,cậu nói gì lạ vậy.? Linh Linh ngơ ngác.

-Chưa bao giờ cô là bạn của tôi hết! Cô không hơn gì tôi nhưng tại sao cuối cùng mọi thứ đều thuộc về cô.

Linh Linh quá ngạc nhiên, cô không hiểu Tiểu Linh đang nói gì. Cô không thể tin được đang đứng trước mặt là bạn mình.

- Tôi đã yêu nhưng rồi vì ai mà bị từ chối một cách phũ phàng vậy chứ? Cậu là người xen vào giữa tôi và anh...

- Thôi đủ rồi. Di Thanh bước ra từ chiếc xe thứ hai.-Bây giờ không có ai bảo vệ nó nữa đâu.

-LÊN!!!

-Bây giờ mày và Kest đã không còn gì nữa thì mày cũng không đủ tư cách nói chuyện với Di Thanh này. Không có Kest, mày chẳng là gì cả...Phải dạy ày một bài học nhớ đời chứ...

Tiếng cười man rợ rộ lên...

Bọn đàn em xúm lại,...

Tất ,đánh một cô gái không chút phản kháng...

Đau, rất...

“Kít...” Lại thêm một chiếc xe nữa...

-Dừng lại...!!!

Gió khê gào thét.

-Dừng lại, các người dừng lại hết!!!

Bóng tối...không làm chìm đi sắc quý tộc ấy...

Di Thanh sợ hãi núp vào sau lưng Tiểu Linh , nơi gốc cây, Linh Linh nằm co ro.

...

Nhìn thấy cô như vậy, anh còn đau hơn cô gấp trăm ngàn lần.

Kest quì xuống bên Linh Linh. Cô không ngắt, cô rất muốn ngắt đi nhưng không thể, dường như chỉ càng đánh càng tỉnh.

Nước mắt Linh Linh chọt rơi, lăn dài trên gò má, nóng hổi nơi bàn tay anh. Kest ôm cô vào lòng.

Giây phút này...ấm áp...hạnh phúc... Linh Linh thầm hi vọng nó sẽ tồn tại mãi mãi...

Giật mình!!!...

Không được! Không!

Cô phải rời xa Kest! Cô chỉ là người thay thế Di Lăng trong tim anh, cuộc tình này bị quá nhiều người phản đối. Cô không thể để một phút yếu lòng làm hỏng tất cả...

Anh không phải ,không thể là người ngự trị trái tim cô.

-Anh xin lỗi, Linh Linh!

Linh Linh vùng dậy, đẩy Kest qua một bên,cố gắng che dấu những giọt nước mắt.

“Xin lỗi! Kest!”

-Anh tránh xa tôi ra! Chẳng phải chúng ta đã chia tay rồi còn gì!

-Nhưng tất cả chỉ là sự hiểu lầm! Anh đau khổ.

Linh Linh cười nhạt.

-Hiểu lầm ư? Trong tình yêu quan trọng nhất là gì chứ?...Là niềm tin ,niềm tin ,anh hiểu không?

Những cái tát lúc nãy giội lên,...đau đớn...

-Em không sao chứ? Nhìn thấy cô khụy xuống, Kest chạy lại đỡ...

Gạt cánh tay của anh...

-Một khi đã không còn tin nhau thì nên chia tay...

Cô gắng gượng lê từng bước ra khỏi công viên...

Ánh đèn phản chiếu bóng dáng bé nhỏ của cô, hằn xuống lòng đường...

Gió lạnh thấu gia thit...

Tại anh! Đúng tất cả là tại anh! Nhưng anh đã nhận lỗi sao cô lại không tha thứ.

Linh Linh cố không quay đầu lại.Không thể yếu lòng!

“Kest! Em nợ anh quá nhiều!”

-Chẳng lẽ không còn gì nữa sao? Kest đau đớn gục xuống, giọng anh nhỏ nhưng đủ cho cô nghe thấy.
Cô quay lại, cởi bỏ sợi dây chuyền đang mang trên cổ, đưa cho anh...
-Anh nên đưa nó cho người mình yêu, chúng ta...đã hết rồi...
...Phải chăng nên kết thúc ở đây????...
...Xin lỗi vì em đã...yêu anh.... Vì.....cuộc tình này đáng ra không nên có.....

8. Chương 8

Không ai có thể biết được khi nào là kết thúc, khi nào là bắt đầu...

-Ling Linh ! Em làm sao vậy? Vừa thấy cô về, Tiểu Long đã chạy lại ngay bên cô.
Nhưng Linh Linh đã cạn kiệt mọi sức lực, cô ngẩng lên nhìn anh trong giây lát...và lịm đi trên vòng tay ấy...
-Linh Linh !Em sao rồi? Tiểu Long lo lắng.-Ai đã đánh em ra nông nỗi này?
Cô im lặng, cho đến giờ phút này đây cô vẫn không thể tin nổi người đánh cô lại là Tiểu Linh-cô bạn mà cô yêu quý nhất, người mà cô tin tưởng nhất.
Tiểu Long nhẹ nhàng lau mấy vết thương trên mặt cô.Giờ đây, trước mặt anh,Linh Linh thật tội nghiệp...Và anh hận...hận bản thân vì đã để Kest đến với cô...hận vì đã để người anh yêu phải khóc...
-Hôm nay là ngày mấy rồi anh nhỉ? Linh Linh bắt giắc hỏi.
-22tháng 7!
-Em đã ngắt đi lâu thế cơ à?
-Ừ! Thôi nằm xuống nghỉ ngơi đi, dạo này trông không giống mon nữa rồi!Anh cười,vuốt mấy sợi tóc phát phơ trước mặt hất qua một bên.
-Ồ!.. Linh Linh cau mày vẻ nghĩ ngợi...Có phải đêm nay là ngày diễn ra lễ đính ước phải không?
Tiểu Long nhìn cô...trông cô bây giờ rất bình thường, không có chút biểu hiện gì là đau khổ nhưng anh biết trái tim cô đang vỡ tan...Anh vốn đã không định nhắc chuyện này nhưng cô thì lại nhớ...
-Em sẽ đến dự...
-Có cần nhất thiết phải thế không?Đâu cần nhấn tâm tới mức đó...
-Thế nhé! Linh Linh lảng tránh câu hỏi của anh-Sáng nay em phải đi làm.Thôi em đi đây!Nói rồi ,cô bước xuống giường.
Tiểu Long khẽ thở dài, lắc đầu bất lực...
...
Mùa thu nhưng quán kem của ông Trần vẫn đông khách. Mỗi mùa, quán lại được trang hoàng cho đẹp hơn, ánh sáng trong thật ấm áp...nó hòa vào cái sắc đỏ của thu...
Linh Linh bước vào thay đồng phục, cô tới trễ nhưng những người ở đây không nói gì cả bởi họ biết cô thân với ông chủ nên chả dại gì mà đụng vào.
-Chào cháu! Cháu không sao chứ?Là ông TRần.Cô ngẩng lên nhìn ông lão, mỉm cười thay cho câu trả lời,vài vết thâm hiện rõ trên khuôn mặt.
-Ta biết hết mọi chuyện rồi.Thay mặt cho Di Thanh ta xin lỗi cháu.Con bé được nuông chiều từ nhỏ nên...nên..,

-Thôi cháu đi làm đây! Linh Linh ngắt lời ông, đi ra phía quầy kem.

...

-Ta xin lỗi! tha lỗi cho ta nhé! Ông khê nói một mình, có lẽ không đủ can đảm để nói với cô.

...

-Bàn 3

-Bàn 5!

-Lên tầng 5 lấy ít bột kem đi Linh Linh!

...

1h chiều...

Linh Linh lau vội mấy giọt mồ hôi, ngồi xuống bàn ăn. Ông Trần bưng khay thức ăn xuống, đặt lên bàn.

-Ta ngồi đây được chứ?

Im lặng...

-Tối nay... Ông ngập ngừng... -Cháu có tới dự không?

-Có! Cháu sẽ đi!

-Cháu sẽ không sao chứ?

-Không ...Hoặc ít nhất là chưa!

...

-Ồ!...Ồ! ...Là là Kest!-một cô nhân viên la lên .Ngay sau đó là hàng chục ánh mắt đổ về phía cửa tiệm.

Không gian ngừng lại...

Cả cửa hàng kem như bị đông cứng...

Tại sao...luôn cố dặn lòng phải quên...mà khi anh xuất hiện...trái tim cô lại nhói lên...

Ông Trần đứng lên tiến về phía Kest. DI Thanh đang hờn hờ khoác tay anh...

Rất nhanh, ông liếc mắt về phía Linh Linh đang ngồi. Cảm thấy Kest khó có thể nhận ra, ông mới mời anh vào.

-Hình như là Di Thanh phải không?

-Đúng rồi! Cô ta thật đẹp!

-Thế mới hợp với Kest chứ!

...

-Hai cháu đến đây có việc gì vậy? Ông Trần hỏi.

-Đặt bánh kem cho bữa tiệc tối nay! Hôm nay rất quan trọng nên cháu muốn tự tay ông làm. DI Thanh hào hứng-Hôm nay, cháu và Kest đã đi rất nhiều nơi, rất vui! Phải không anh?

Linh Linh cắn chặt môi, cô muốn rời khỏi nơi này ngay lập tức, nhưng lại không thể...Chỉ cần cô đi ra sẽ thu hút sự chú ý của bao người trong đó có cả anh...

Bống điện thoại của cô reo vang...-là của Tiểu Long! Cô vội vàng tắt chuông, cúi mặt xuống...

Lại một cuộc nữa...TỪ chối...

Một cuộc nữa...

Linh Linh tắt nguồn điện thoại ném xuống bàn,có lẽ Tiểu Long lo cho cô nên mới gọi nhưng thật không đúng lúc .

-Thôi! Bọn cháu về đây! Tối nay không được quên đâu nhé ông! Di Thanh kéo Kest đứng dậy.

...

-Cuối cùng cũng đã tìm được em!Lại một lần nữa, cả quán kem lại được phen ồn ào...

-Hoàng long! Ôi ca sĩ Hoàng Long kìa!

-OA! Tại sao anh ấy lại có mặt ở đây?

-Đẹp trai quá!

Tiểu Long xuất hiện ở ngưỡng cửa.TRán anh lấm tẩm mồ hôi,anh cười tươi,không hề quan tâm đến xung quanh.Bước nhanh về phía Linh Linh.

...

Nhưng bao giờ cũng thế...Số phận luôn bắt anh phải tới sau một người.Cùng lúc ấy...Một cánh tay khác đã nắm chặt lấy tay cô.

-Linh Linh !

Sự ấm áp ngọt ngào luôn chỉ tồn tại trong giây phút...

Thì ra từ lúc này giờ Linh Linh luôn ở bên anh mà anh lại không hề hay biết...

Linh Linh khẽ nhắm mắt...Cho thời gian trôi.NHững tiếng tích tắc từ chiếc đồng hồ vang lên ...Tất cả nặng nề trôi qua...MỌi người nín thở chờ đợi một câu nói từ cô...NHưng không...vẫn chỉ có sự im lặng...

-Em vô...tình quá....

Giọng Kest vang lên...

Nước mắt Linh Linh bắt giắc lăn dài....

Hết rồi...hết thật rồi ...

-Tối nay tôi sẽ tới dự...

Bước nhanh ra xe che dấu bao giọt nước mắt đang đua nhau rơi...

...Ngàn lần chúc anh hạnh phúc....

Không gian dường như chỉ còn lại Kest...

Sự cô độc mang đến cho anh vẻ đẹp đến lòng...

Chẳng lẽ tình cảm bao lâu nay giữa anh và cô chỉ là một giấc mơ thôi sao?

Tất cả không đủ để cô tha thứ cho anh?...

....

Chiều dần buông trên thành phố...

Chiều dần buông trên thành phố...

-Em không sao chứ? TIỂU LONG nắm chặt tay Linh Linh lo lắng hỏi.

Cô lắc đầu,tựa nhẹ vào người anh.

-Em yên tâm,sẽ luôn có anh ở bên em. Tiểu Long mỉm cười.

-Anh hát em nghe đi!

...

-Phía bên tập đoàn có gọi anh,có lẽ em phải đến buổi đính ước một mình rồi,sẽ không sao chứ?

Gió như phả vào ...Lạnh hơn...vài sợi tóc bay bay trong gió...

-Thế cũng được...Có tiếng thở dài nhẹ...-Tất cả đều sẽ không thể thay đổi được gì nữa cả....

Có lẽ bằng lòng với hiện tại sẽ đem lại cảm giác thanh bình hơn...

...

-K.E.S.T vẫn không thể nào quên cô ta! Di Thanh hét toáng lên,lấy mấy cái gối ném vào một xó.-Không thể như thế được...TÔI...YÊU K.E.S.T ! không ai có thể dành lấy từ tay tôi.Tiếng Di Thanh gần mạnh,như có thể bật ra khỏi ánh sáng chiều.-Tiểu Linh! Cô phải có cách nào đó chứ?Nếu cô chịu giúp tôi lần cuối này thì tôi sẽ ...

Phía bên kia giường,một ánh mắt sáng lên kì quặc và...gớm ghiếc...

-Cô đã đắc tội với K.E.S.T.Cô biết đấy...công ty bố cô khó lòng mà được yên...trừ khi...là tôi ra tay giúp...

-Còn không? Tiểu Linh cười lạt.

-Hãy nghe tôi đi,cô gái à,cô đã bước lên thuyền rồi cẩn thận kéo ngã đấy! Thực ra,tôi đã nghĩ ra cách rồi,chỉ cần cô lo giúp tôi thôi...

Lọ hoa trên tay Di Thanh bỗng rơi xuống đất,vỡ tan tành...

-Đây là cách cuối cùng...cuộc tình đó sẽ tan ...như thủy tinh này thôi...

...

-Không được!...

-Cô cứ việc không làm nếu như muốn sự nghiệp của ba mẹ cô đổ ra biển...Thôi! Tôi đi đây,tôi còn phải chuẩn bị cho buổi đính ước...

Mái tóc dài lấn sau những tấm rèm lụa...

-Nhớ nhé! Hoặc Tiểu Long hoặc ba mẹ cô! Cô ta sẽ ngồi xe TIỂU LONG .

....

Thành phố đã lên đèn ...

Xung quanh nhà thờ NI,khách tới dự rất đông.Toàn những kẻ có máu mặt trong thành phố,lấp lánh ,sáng trưng trong những chiếc đầm dài.Những chiếc xe sang trọng đậu kín cả một góc.

Người được chờ đợi trong đêm nay chính là Di Thanh và K.E.S.T,cả hai vẫn chưa xuất hiện.Cánh báo chí đã trực sẵn ở sảnh đường nhằm hi vọng số báo của mình sẽ giật tít bán chạy trong ngày mai.

Linh Linh đến khi khách đã khá đông đủ.Chỉ riêng cái việc bước xuống từ taxi đã khiến bao nhiêu người chỉ trỏ.Tại sao trong một buổi lễ trang trọng như thế này lại có một kẻ khổ rách áo ôm như vậy xuất hiện?

-Ta ở đây ! Linh Linh!Ông trần cầm li vang vầy vầy ra hiệu.-Cám ơn vì cháu đã đến dự! Buổi lễ gần bắt đầu rồi!

Một tiếng chuông ngân dài...MỌI người tập trung đi vào sảnh...

Từ ngoài kia...đám phóng viên đua nhau bấm máy...ánh sáng cứ chớp lia lịa...

-Họ đến rồi!

-Di Thanh và K.E.S.T đã xuất hiện!

-Di Thanh! Cô có cảm thấy mình hạnh phúc khi được sánh đôi bên K.E.S.T không?

-Di Thanh! Cô đã chuẩn bị lâu cho ngày hôm nay rồi phải không?

-Di Thanh...

-K.E.S.T ...

Tất cả rộ lên như một cơn triều thần...rồi chợt lặng đi trước hai con người bước ra từ chiếc xe...

Đẹp...thanh khiết...đáng sợ...

...Sững sốt...

Di Thanh khoác tay K.E.S.T bước vào trước sự ngườm mộ của bao nhiêu người.Trong chiếc đầm trắng ,cô đẹp lung linh như một thiên thần,sánh bên là một vị thần đáng kiêu ngạo.Ánh đèn đường như chỉ dành riêng cho hai người .

Tất cả vụt qua...nhòe đi trong mắt Linh Linh rất nhanh...

Cả ánh mắt của K.E.S.T...

Lướt qua...xót xa...căm hận...

Cô mỉm cười...

Nước mắt thấm vào ...màn mặt...

Hạnh phúc là khi thấy người mình yêu được hạnh phúc...

Trên đường,một chiếc xe lao vút đi trong đêm.

-Có chắc ở đó không?

-Chắc! Cô chủ đã bảo là cô ta ngồi xe biển số này mà!

“R.À.M”

...

Từ trên sảnh đường, chẳng khó gì để nhận ra cô gái bé nhỏ lạc lõng giữa dòng người,tay cầm vang,treo lắc ,nhẫn và kim cương này...

Tiếng nhạc điện thoại vang lên...

1s...2s...3s...

-Cho tôi đến bệnh viện X! Tiếng hét lớn của một ai đó...nhưng không ai để ý...

“Theo tin mới nhất,cách đây 10’,khoảng vào lúc 20h tối nay,tại đường đến nhà thờ NI đã xảy ra một vụ tai nạn giao thông,nạn nhân chính là ca sĩ Hoàng Long ,hiện anh đã ngay lập tức được chuyển tới bệnh viện gần nhất.Cảnh sát đang khoanh vùng để tìm ra nguyên nhân.”Tù chiếc màn hình trên tường,những hình ảnh mới nhất về vụ tai nạn được công bố.

K.E.S.T cau mày ,anh quay xuống thì Linh Linh đã đi rồi,cả sảnh đường lại nhao nhao lên...

-Tin động trời!!!!

Anh gọi ông Trần lại thì thăm điều gì đó.

-Không thể được! Chắc chắn là hấn ta đã cố ý làm vậy...Mười năm rồi hấn vẫn còn nhớ...thật không thể ngờ...Nhưng không vì thế mà hoãn buổi đính ước lại được...

...

Cửa phòng cấp cứu vẫn đóng,lại một lần nữa cô lại phải ngồi trước nơi này...nhưng một mình...

Đáng sợ...và lạnh hơn nhiều...

Linh Linh chấp tay lại nguyện cầu...một linh cảm chẳng lành ...

Run...sợ...

...

Cánh nhà báo chẳng mấy chốc ùa tới, các fan cũng lũ lượt đổ xô tới bệnh viện, la khóc om sòm...

Vài phút sau thì vệ sĩ bên phía NI cũng xuất hiện, đuổi phóng viên và fan ra ngoài khu vực cấp cứu. Bệnh viên trở nên ồn ào hơn bao giờ hết, càng lúc vệ sĩ kéo đến càng đông nhưng dường như không xuể so với lực lượng fan có mặt không hai kia.

Tất cả bốn họ-không ai muốn rời đi nửa bước.

Tiếng la hét...dọa nạt...nước nỏ...đau đầu nhức óc...

-CỒN cô gái này! Sao lại ngồi đây? Đi ra! Một chàng trai từ đám vệ sĩ tiến lại, kéo cô xềnh xệch ra đám đông đang nhốn nháo ngoài kia.

-Tôi...Tôi là em gái của... Tiểu Long ! Linh Linh cố trụ lại.

-Các cô..ai cũng thế cả...tưởng tôi sẽ tin sao? Sao cô không nói cô là vợ của anh ấy luôn đi!

-Thả tay tôi ra..Tôi là...thật mà...xin anh cho tôi ở lại...!

Chàng trai kia vẫn thản nhiên như không nghe thấy...

Bất lực...Mọi chuyện xảy ra đều bất ngờ...Chóng vánh...đau khổ...

Mệt mỏi...Cô khụy xuống bên chân người vệ sĩ...Ánh đèn phòng cấp cứu vẫn sáng.

Đừng sáng nữa...

-Cái cô gái này...

-Thả tay cô ấy ra đi!

-Chủ tịch...Giờ này...Chẳng phải buổi lễ...

K.E.S.T gạt đầu ra hiệu cho anh nhân viên ra phía ngoài, bước lại bên cô.

Hơn ai hết, anh muốn là người ở bên cô trong giây phút này.

Anh nhẹ nhàng cởi áo khoác ngoài, choàng lên vai cô, rồi ngồi xuống.

...

-CHuyện này là thế nào? Tiểu Linh! Tại sao chỉ có Hoàng Long còn con nhỏ đó vẫn sống sờ sờ ra đây? Di Thanh trợn trừng mắt, đay nghiến.

Cô gái đứng cạnh gục đầu nức nở.

-Em sai rồi Tiểu Long ! Tớ sai rồi Linh Linh! Tớ xin lỗi!

-Cô còn phá hỏng cả buổi lễ đính ước nữa! Nhớ đấy! Tôi sẽ không tha cho cô đâu!

...

Bệnh viện X...2h sáng.

Cửa phòng cấp cứu bật mở...

Gió lạnh...tê tái...

-Bác sĩ! Anh tôi sao rồi ạ? Linh Linh chạy đến...hoảng hốt...vẻ mặt sợ hãi ...

Vị bác sĩ im lặng...

Bờ vai cô bắt giắc run lên...

Không gian chỉ còn nghe thấy tiếng thở mệt mỏi của những bác sĩ đi ra từ phòng cấp cứu.

-Xin lỗi chúng tôi đã cố gắng hết sức rồi! Bác sĩ tháo đôi găng tay mệt mỏi đi thẳng .

TIỂU LONG nằm đó trên giường bệnh...

Hoàng Long đã mãi mãi rời xa cô...

Nếu chết để quên được em...tôi xin được chết...

Nếu chết để không thấy em khóc...không thấy em khổ đau...tôi chết sẽ nhẹ nhõm hơn....

Tình yêu đó...chết cũng cam...

...

KÌ 9:SỰ KHỞI ĐẦU MAY MẮN...HAY THÊM...ĐAU...

-Tại sao anh lại ở đây? Linh Linh quay sang hỏi K.E.S.T.có vẻ như cô còn lạnh lùng hơn cả anh.

Liệu thời gian trôi...tất cả có qua đi???

Thời gian có thể xóa nhòa vết thương này...???

-Ni đang điều tra vụ này!

-Cảm ơn! Cô quay đi.-Đừng cho bọn người của anh theo dõi tôi nữa...Tôi sẽ không làm gì dại dột...ít nhất là cho đến khi người làm anh tôi chết...ra tòa...

Và...Đôi mắt cô gái có chút dừng lại-Nhắc lại một lần nữa...tôi và anh hết thật rồi...nên...đừng xen vào chuyện của tôi...

Bóng cô khuất dần sau ánh hoàng hôn hắt hiu...

-Nhưng dù sao đi nữa...tôi vẫn yêu em...!!!

...

...

...

“Chuyến bay tới thành phố Y chuẩn bị cất cánh,đề nghị quý khách nhanh chóng lên máy bay...”Cầm chiếc vé trên tay,Linh Linh đặt từng bước một lên khoang...

Sân bay đông kín người...kể tiền chân...người đi đón...

Riêng cô...một mình...

Hít một hơi thật mạnh...cố gạt mọi thứ qua một bên...

Ghế thứ nhất...hàng hai...

Tạm biệt...

Nơi này đã lưu giữ những kỉ niệm đẹp của cô và ba...anh...

Một tình yêu đầu...ngọt ngào nhưng buồn...

Tạm biệt...

Thành phố Y...hai tháng sau....

Y là một nơi huyền ảo,nhộn nhịp,con người ở đây chạy đua với thời gian và gần như chẳng bao giờ có thời gian để ngừng lại...họ dễ dàng vì công việc mà quên đi mọi thứ.

-Chị Hiểu Minh này, chị kể cho về cuộc sống trước đây của chị đi.Xin chị đấy, chẳng bao giờ chị chịu kể em nghe cả...Ừm...hai tháng rồi còn gì.

-Không! Lo mà ăn kem đi!

-Thôi vậy!

Ở góc quán kem vỉa hè, một cô gái nhỏ với mái tóc dài đang trò chuyện với một chàng trai. Cuộc chuyện trò của họ làm mọi người trong quán kem đều để ý. Chàng trai thì luôn tươi cười...còn ngược lại...cô gái thì lạnh lùng khó tả.

Và đó ...chính là Linh Linh. Một cái tên mới- Hiểu Minh-ở một thành phố xa lạ.

Ngày đầu tiên đặt chân đến nơi này,bước những bước đầu tiên cô đã tự thuyết phục mình phải thay đổi...phải quên đi...

Với số tiền mà Tiểu Long để lại,cô đủ để sống sung túc nhưng cô đã chọn một ngôi trường bình thường...nếu không nói là lạc hậu so với cả nơi đây...ở một căn gác trọ bình thường...

Người bạn đối diện phòng trọ cô là Hàn Quân ,kém hơn cô một lớp. Thái Hàn Quân có gì đó rất giống anh trai cô...nụ cười...tính cách...tất cả đều có nét tương đồng... Nhờ có cậu em trai này mà cô được cười nhiều hơn.

-Lát nữa, em nấu bánh chị qua cùng em ăn nhé! À quên! Sang làm hộ em mấy bài văn luôn! Nói rồi,Hàn Quân mở cửa đi vào trong.- Quên nữa! Đưa thêm hai cái đĩa nhé! Hai cái trước bị hỏng rồi!

Linh Linh khẽ cười.Quả đúng là cậu ta rất giống với TIỂU LONG của cô.

“-Em đã bao giờ thấy có một chàng hoàng tử mà công một con lợn ỉn chưa?...La la...

- Ê! TIỂU LONG ! Anh chết với em...”

Cô thả mình lên giường...

Có lẽ hai tháng là quá ngắn để quên đi tất cả...

Càng xa...đường như lại càng nhớ...

Anh...ba...K.E.S.T...

Chiếc máy tính trên bàn báo giờ theo một giai điệu nào đó...

Dòng chữ “Long Linh” được cài đặt nhấp nháy quanh màn hình.

“-Có thấy anh giỏi không? Đẹp đấy chứ nhỉ? Đến giờ là nó gọi em dậy,từ nay khỏi lo đi học muộn nữa nhé...”

Chiếc máy này, Tiểu Long đã mua ngay khi anh nhận được tiền hợp đồng từ NI tặng cô.

Khóe mắt chợt cay cay...

-“Rầm...Rầm...Rầm...”

-Chị Hiểu Minh ! Chị Hiểu Minh ! Chị ngủ rồi à?Dậy mở cửa cho em nào! Sao người lớn không hay giữ lời vậy nhỉ? Đã bảo là qua phòng em mà!

Linh Linh bật dậy, chỉ có Hàn Quân là kẻ to gan lớn mật dám to tiếng ở nơi này.Bà chủ ở đây rất khó tính nhưng với cậu ta thì không bao giờ...thậm chí tốt đến dễ sợ.

-Đấy! Có thể chứ! Chị làm gì trong mà lâu thế ? Đi thôi,em vừa mới nấu xong.

Căn phòng nhỏ bình thường im bật nay như rộn hân lên.

Hàn Quân ngồi vào một cái ghế nhỏ cạnh bàn. Cậu tìm một thứ gì đó hay ho,đôi mắt chợt dừng lại trước màn hình máy tính.

-Đây là đời mới nhất mà, đắt lắm đấy!

Linh Linh đứng dựa lưng vào tường nhìn chàng trai trước mặt mình...như một chú ròi...rồi tự cười...

-Xóm trọ nghèo mà có máy này là chuyện hiếm thấy,không phải của chị đúng không?

-Sao cậu lại hỏi vậy?

-Thì tiền mua máy đủ cho chị thuê một phòng trọ to lớn và đẹp hơn thế này nhiều trong 3 năm luôn. Hàn Quân sờ nhẹ lên máy.-Nên...chắc là của bạn trai rồi

Cô gạt đầu, ánh đèn hắt vào tấm rèm xanh bay bay bên cửa sổ.

Trông Hàn Quân gì cũng tỏ vẻ khờ khạo nhưng hai tháng ở cùng thì chưa cái gì mà cậu ta không biết làm.

-Trời! Đã về ra mắt gia đình rồi cơ à? Cậu ta vừa nói vừa chỉ vào bức ảnh cô chụp cùng ba và anh trai.

-Tiểu Long ! Linh Linh hoảng hốt, cô quên mất nếu Hàn Quân phát hiện ra Tiểu Long thì sẽ khó giải thích.

-Chị nói gì vậy...Em thấy bạn trai chị giống ca sĩ Hoàng Long thật...

Hàn Quân ngừng lại một giây...

Lo lắng...

-Ha Ha , hóa ra trên đời này nhiều người giống ca sĩ Hoàng Long thật! Nhiều người cũng bảo em giống anh ta...nhưng mà có khi em thấy em còn đẹp hơn ý chứ! Chị nhỉ?

Linh Linh thở phào nhẹ nhõm...

-Nếu cậu muốn thì có thể mượn về, ở đây cũng có mấy mà.

-Thật không? Vậy ...em Mượn nó nha! Cảm ơn chị! Nói rồi Hàn Quân nhẹ nhàng gấp máy lại.

...

-Nhà cậu ở đâu? Linh Linh cho bánh vào đĩa, hỏi.

Thoáng chút bối rối, khuôn mặt cậu bỗng đỏ ửng.

-Ừm...ở quê...

-Có gì đâu mà cậu phải ngập ngừng?

-KHông ..!Hôm nay thấy chị quan tâm đến người khác nên ngạc nhiên thôi!...Mà sao toàn em nấu ,mời chị ăn vậy nhỉ...Hôm nào chị mời em nhé...

“-Không! Anh nấu đi mà...Tôi rất muốn được thưởng thức!

-Tôi không thích nấu ăn!

-Tôi bảo anh nấu chứ có bảo anh thích nó đâu...Hay là thế này...”

...

-Chị Hiểu Minh ! Chị sao thế?

Linh Linh ngẩng đầu lên.

Một mảng kí ức về K.E.S.T...về căn biệt thự trắng cổ kính như ủa về trong cô...

-Thôi,tôi về phòng đây! Mượn rồi!

-Chị quên hôm nay là ngày gì à? Hàn Quân lắc đầu,xìu mặt.-Đúng là dân mới nhập cư mà!Tí nữa, bà chủ có tiệc mừng con gái tròn một tháng tuổi,kiểu gì chúng ta cũng phải xuống.

Cô thở dài...

-Chị ngồi đây đi,lát nữa xuống với em luôn!...

...

Lần này,cô mới có dịp ngắm nhìn mọi thứ trong phòng Hàn Quân.

Không rộng lắm...đồ đạc không sang trọng nhưng sắp xếp khá ngăn nắp ,gọn gàng.

Vài bức tranh mặt nạ bí ẩn...kì lạ không giống chút nào so với cái tính trẻ con thường ngày của cậu.

Chiếc áo đen trên người cậu được cởi ra để lộ một vết băng nhỏ nơi cánh tay.

-Cậu...

Hàn Quân quay lại nhìn cô rồi như chợt hiểu ra điều mà cô thắc mắc,cậu cười.

-Em bị ...Mà cũng bình thường mà...Thôi,ta đi thôi!

Cậu nhanh chóng mặc áo và đưa cô ra ngoài...

Chiếc áo đen như chỉ để dành riêng cho cậu...

Nam tính...trưởng thành hơn...

...

Dưới phòng,rất nhiều bóng bay đủ màu,đâu đó vang lên những bài hát ngộ nghĩnh dành cho trẻ em .Rất nhiều người đến giựt...

Bà chủ này có thể xem là một người giàu có, khá giả nên tổ chức cũng khá linh đình.

Bà dành nụ cười cho Hàn Quân từ xa...

-Cháu xuống rồi đấy à? Hàn Quân!

Cậu chỉ khẽ gật đầu...không cười.

...

-Bà chủ xinh đẹp! Bé gái này có tên là gì? Một người khách đón bé gái từ tay bà.

-Nó vẫn chưa có...

Vòng tròn quanh đứa bé rộng lên.

-Là Thanh Mai nghĩa là bình minh...

-Không ! Là Ân Lan-hoa lan nấu mình...

-Hay đấy!...

-Không được!...

Bao nhiêu cái tên được nghĩ ra.

- Nó sẽ tên là ...Linh Linh !Bà chủ trầm tư suy nghĩ .-Linh Linh sẽ là tên con tôi!

- Linh Linh !giọng cô gần như hét lên làm mọi người xung quanh giật mình...

Thái độ đó làm bà chủ nguýt cô một cái dài...

Chạm phải ánh mắt Hàn Quân...vội vàng thu lại.

Bà chủ rất sợ Hàn Quân...ai cũng cảm nhận được về điều đó.

-A! Tôi hiểu tại sao lại đặt như vậy rồi! Người phụ nữ cạnh Linh Linh nháy mắt.-Tôi hiểu ý bà!

-Sao?

-Sao lại vậy? Nói đi! Tò mò quá!

...

-Thì sáng nay, trên trang web của NI đã đưa tin Linh Linh là tên của người yêu K.E.S.T –kể mà ai cũng biết.Đó cũng là lí do chính khiến buổi đính ước bị hoãn....

Người đàn bà còn nói nhiều nhưng tất cả vụt qua tai cô rất nhanh.

Tất cả...ừ đi...

Vì sao ở nơi này,mọi người vẫn nhắc tới K.E.S.T,nhắc tới cuộc tình buồn đó...

Hàn Quân khẽ liếc nhìn cô rất nhanh...rồi mỉm cười...

-Có thể lắm chứ...

9. Chương 9

Linh Linh trở về phòng trọ...

Đêm như dày đặc và trải ra dài vô tận...

Trên mạng,nham nhảm những thông tin về cô gái đặc biệt của K.E.S.T.

NI không phải là trang đầu tiên thông báo những điều này...

Nhưng anh không phủ nhận hay lên tiếng bác bỏ ...

Hoàng Linh Linh trở thành từ khóa được kiếm nhiều nhất,ảnh về cô cũng không hiếm...cái đúng có...cái sai cũng nhiều...

Web NI chính thức công bố hôn ước giữa K.E.S.T và Di Thanh đã bị hủy bỏ...

Công ty giải trí GHOST đã bị phá sản, được NI mua lại.

Có quá nhiều chuyện xảy ra chỉ trong hai tháng...

...

-Này! Cô là ai thế hả? Mới đến chưa đầy hai tháng đã khiến Thái Hàn Quân phải đến tận nơi tìm! Ra đi! Đừng để anh ấy phải chờ lâu! Cô gái có mái tóc sư tử đỏ chói khoanh tay trước ngực vẻ ghen tức.

Sao Hàn Quân lại đến tìm cô vào lúc này?...Còn 5 phút nữa là sẽ vào học.

-Gì thế? Linh Linh ngạc nhiên.-Có việc gì à?

-Này! Hàn Quân đưa cho cô một thanh kẹo màu hồng.-Chị cầm lấy! Không phải của em mua đâu, bọn con gái tặng em đấy.

-Chỉ có vậy mà cậu phải...

-Ba em bệnh,em phải về nhà mấy hôm. Chàng trai khế thờ dài, mái tóc phủ lấy khuôn mặt lãng tử...-Đây là chìa khóa phòng em,chị cầm lấy. Em đi bây giờ luôn,khi nào bà chủ nhà có hỏi thì đưa nhé!

-Có nặng lắm không? Cô hoảng hốt.

Chưa kịp hỏi thêm gì thì Hàn Quân đã quay đi.

-Em đi đây!

Linh Linh quay vào lớp.

Vài tiếng xì xào ,bàn luận vang lên,có vẻ như tất cả đều tập trung sự chú ý về phía cô.

Lại một chút kí ức ủa về...

Cũng những lời bàn tán...những cái chỉ tay...

-Vào học rồi! Thôi nào! Yên lặng đi!

-Cả lớp ! Đúng!

Cô giáo chủ nhiệm bước vào lớp, trông cô hôm nay rạng rỡ hẳn... Cô vỗ vỗ hai bàn tay vào nhau...

-Lớp chúng ta năm nay được chào đón thêm một bạn học sinh mới nhé....Xin mời..Em vào đi...!

Cô cầm tay người mới vào,đưa lên cao

-Xin giới thiệu với các em đây là Mỹ Đan-đến từ trường X,là một học sinh giỏi đấy.

Mỹ Đan...??? Trường X ???

Quả đất này thật tròn...

-Ồa! Xinh quá! Người hay tiên vậy nhỉ?

-Hoa khô xứ nào ấy?

Một làn sóng dậy lên.

-Em hãy tự chọn chỗ ngồi đi, Mỹ Đan!

Cô gái từ từ đi xuống dãy học... Và dừng lại trước mặt Linh Linh...Ánh mắt ngạc nhiên vô cùng...

-Cậu...ở đây à...Linh Linh?

Cô tròn mắt...cái tên Linh Linh đã khiến mọi học sinh trong lớp ngoảnh lại....

-Xin lỗi! Tớ...Tớ ..tên là Hiểu Minh .

-Ừ!...Mỹ Đan gật gật đầu,xua tay...-Thì là Hiểu Minh...tớ hiểu...

...

Tan giờ học...

Nắng đã lên cao,lúc này đã là gần giữa thu và đông nên cảm giác se lạnh cũng tăng dần.Mấy tia nắng sớm hiếm hoi len lỏi lên cái màu xanh trộm lẫn đỏ của những cái cây.

-Thật hay quá...bây giờ chúng ta là bạn học cơ đấy? Mỹ Đan quay lại nhìn Linh Linh.

-Chúng ta...Hình như...

-Cậu chưa bao giờ nói chuyện với mình cả, nhưng tớ quen Tiểu Long .Anh ấy rất hay kể về cậu cho tớ nghe.

Phải rồi,trước đây Mỹ Đan từng một thời bị đồn là một cặp với anh trai cô.

..."-À,mà anh này,nghe nói anh và Mỹ Đan đang cặp đôi hả?Bọn lớp em đồn ầm cả lên. ...

-Em ghen hả?Mỹ Đan trông cũng đẹp đấy chứ!Em thấy cô chị dâu đó như thế nào?

-Dạ khiếp!Em gái thì chạm vào cũng không cho,con người ngoài thì...Đúng là đồ háo sắc mà."

-Tiểu Long rất tốt...Tớ...tớ...rất nhớ anh ấy...

Trong lòng Linh Linh như có thứ gì đó vừa mới vỡ òa...

Vẫn có người nhớ đến Tiểu Long như cô...

Hạnh phúc...mãn nguyện...

Có lẽ bây giờ anh đang cười....

...

-Chúng ta có duyên thật, Cậu biết ông Trần không?

Im lặng...

-Là ba mình đó! Thế nên chuyện giữa cậu và K.E.S.T,tớ biết nhưng yên tâm đi,tớ sẽ không nói cho ai rằng cậu ở đây đâu!

-Sao cậu đến đây?

- Tớ cũng không khác cậu là mấy !Thôi để sau đi!

Đằng xa có tiếng xe ô tô vọng lại.

-Cô chủ! Về thôi!

Mỹ Đan mỉm cười vẫy tay chào Linh Linh rồi bước lên xe.

-Tớ đi nhé! Mai gặp lại!

Cứ thế...vụt mất trong dòng người hối hả...

...

Quảng chiếc cặp xuống giường, thường ngày giờ này toàn bị Hàn Quân làm phiền nhưng hôm nay...

Sự im ắng làm cô sợ...

Im lặng sẽ khiến người ta có nhiều thời gian hơn để nghĩ...

Điện thoại trong túi vang lên ...giai điệu quen thuộc...

Là Hàn Quân!

-Chị Hiểu Minh!

-Sao? Ba cậu không sao chứ?

-Ừ! Mai em sẽ lên!

...

Lại im lặng...

...Vì đơn giản cô không biết nói gì nữa...

-Ủa? Sao lại không nói gì nữa cả...Ví như em có mệt không? Có say xe không? Hay có...bị cô nào liếc mắt không?Chị thật là...

-Sao gọi cho tôi? Câu hỏi bật ra ...vô thức...

...

Tiếng đồng hồ kêu nghe rõ từng giây một...

Có vẻ như cả hai đều đang rất bối rối...

-Ừ...Cũng không biết nữa...chị là người duy nhất em thân mà...Với lại ... Đầu dây bên kia nghe có tiếng ngáp ngủ, vươn mình uể oải.-Em đi ngủ đây!Chúc chị ngủ ngon và mơ thấy em nhé!

“Tút...tút ...tút...”

Không gian lại trở lại như cũ,Linh Linh với tay bật tivi lên.

“Theo tin mới nhất của chúng tôi vừa nhận được thì K.E.S.T –Kẻ mà ai cũng biết vừa mới được đưa vào bệnh viện sau vụ đâm xe, người thứ hai bị nạn là người của Cao Vũ.

Cao cũng đã xin lỗi K.E.S.T trên web NI...”

K.E.S.T! Tai nạn...???

Trái tim cô nghẹn lại...một chút khó thở...

Những người con trai bên cô ... chẳng lẽ đó là kết cục chung?

Linh Linh vội vàng cầm điện thoại...nhấn số...

Số mà từ lâu cô đã dặn lòng phải quên đi...nhưng không thể...

Đầu dây bên kia nhắc máy...nhưng không nói gì...

Chuyện gì đang xảy ra?...

Những nhịp thở hồi hộp nén cả vào không gian...

Một cơn gió nhẹ thổi vào ...mơ man...

-Linh Linh ! Là em phải không?

...

Nước mắt lăn dài trên gò má của cô...

Yếu ớt...bé nhỏ...

Không thể dừng lại, kìm nén được...

Cô cúp máy và òa khóc...

Nước mắt trao ra với nỗi nhớ nhung ,sự đau khổ và sợ hãi đến tột cùng...

Ngay lập tức...chuông điện thoại réo lên liên hồi...

...

- Linh Linh! À! Hiểu Minh !lại đây nhanh lên! Mỹ Đan vừa đến lớp đã hét lớn...

-Sao thế?

-Cậu biết tin K.E.S.T bị tai nạn chưa?

Linh Linh gật đầu,thở dài.

- Cậu lo lắng à? Mỹ Đan nghiêng người nhìn cô.-Anh ấy không sao? Ba mình nói thế nên...

- THôi đi! Cậu đừng nói nữa được không,tớ...không muốn nghe...

-Vậy thì thôi ...Mỹ Đan cười...-Đừng buồn nữa nhé!

...

Vừa về đến nhà thì thấy Hàn Quân đã mang balo ngồi trước cửa,cười vắn vơ...

-Chị Hiểu Minh! Em về rồi này,đợi chị mãi...

Cậu đứng bắt tay lên cửa.

-Chìa khóa của cậu đây! Vừa nói Linh Linh vừa lôi trong túi ra chùm chìa khóa nhỏ.

-Trả chị cái máy tính!...Trông chị không ổn lắm ?

-Không sao!

Cậu nhìn cô một thoáng rồi mở cửa đi vào trong phòng lắng nghe một điệu nhạc nào đó.

Cuộc sống của cậu luôn đẹp lạ thường...

Cô cũng định quay vào thì Hàn Quân lại mở cửa.

-Khoan đã! Chị Hiểu Minh ! trên tay cậu là một đùm bánh.-Mẹ bảo đưa cho chị! Đưa xong cho cô,cánh cửa lại được đóng sầm lại.

...

-Sao lại còn chưa đi học? Linh Linh bước ra cửa thấy Hàn Quân đang ngồi đọc sách.

-Em đợi chị!Nụ cười cậu như làm màn sương nhạt đi.-Sao nhìn em thế? Hôm Nay em sẽ chở chị đi học.

Cậu nháy mắt.

...

Gió hơi se lạnh...

Một chàng trai đẹp như thiên sứ trong tranh vẽ chở cô gái ...

Chiếc khăn mỏng dài nhẹ bay bay...

Đôi mắt cô gái lặng nhìn vào dòng người...

-Cậu biết Cao Vũ không?

Chiếc xe ngắt lại...hơi đột ngột .

-Cao vũ....Em đã từng nghe...

-Vậy sao cậu ngạc nhiên thế?

-À...Thấy dạo này dai báo toàn đưa tin nên ...Mà sao chị lại hỏi vậy?

-Không sao...

...

-Linh Linh ! Chết rồi!Tớ chẳng biết phải làm sao đây? Mỹ Đan xoay xoay trước cửa lớp.

Linh Linh nhìn cô bạn ...Ngạc nhiên...

-Cậu giữ bình tĩnh khi nghe tớ nói nhé! K.E.S.T sẽ đến đây, không biết có việc gì nhưng còn đến đúng ngôi trường này nữa.

Có lẽ...một khi càng trốn chạy lại là khi càng gần nhất.

Có lẽ ...đổi mặt sẽ tốt hơn...

Điều gì đến cũng sẽ đến...

Kì 10(kì cuối)

SỰ TRỞ LẠI VÀ ...LỘT XÁC...

Kì 10: SỰ TRỞ LẠI VÀ LỘT XÁC

-Nhanh nhanh lên! Kể mà ai cũng biết đang ở trước cổng trường chúng ta đây!

- K.E.S.T! Ác quỷ! Sao cậu ấy lại đến đây nhỉ?

- Sao mà biết được! cứ đi đi cái đã! Không là hết chỗ bây giờ!

Sân trường đang bình thường bỗng chốc náo động hẳn, đa phần học sinh đều chạy ra khỏi trường mặc cho tiếng trống báo hiệu giờ vào học đã vang lên. Họ có lẽ không thể bỏ lỡ cái sự kiện có một không hai này, và cả cơ hội nhìn ngắm ác quỷ nữa, học có là gì!

-Cậu có ra không? Mỹ Đan quay sang hỏi.- K.E.S.T chưa hề biết cậu ở đây nên có lẽ anh ấy tới đây để làm việc khác. Thôi! Đi nào!

Nói rồi, Mỹ Đan đã kéo tay Linh Linh đi chưa để cô nói gì.

Gần mà có lẽ hơn cả ngàn người đang vây xung quanh ba chiếc xe ô tô trước cổng trường.

-Chết rồi! anh ấy chết thật rồi!

- Không biết cậu ta làm gì đắc tội với K.E.S.T thế không biết? Đúng là ngựa non háu đá mà!

-Tội nghiệp cậu ta quá!

Linh Linh vừa chen chân được vào đám đông thì đã nghe thấy sự hỗn loạn, nhốn nháo của dòng người phía bên trong. Có cả tiếng đấm đá bình bịch, tiếng xuyết xoa... Một vài cô gái đứng khóc thút thít.

-Anh Quân! Người có mái tóc sư tử hét lên.

Thái Hàn quân đang ở giữa tốp người của K.E.S.T vây đánh. Điều kì lạ là lại không hề có phản ứng gì mà đứng yên, mặt Hàn Quân nhìn đi đâu đó, ánh mắt có đôi chút cười cợt. Máu từ khoe môi đang từ từ chảy ra.

Là Hàn Quân sao? Sao cậu ta vào dính đến K.E.S.T? Lại còn bị đánh?

Hàn Quân không tỏ vẻ gì là lo sợ, cũng như cảm giận mặc dù ai cũng biết những vết thương đó rất sâu và đau.

K.E.S.T ngồi trong, phía sau của chiếc xe ở giữa. anh dường như bỏ ngoài tai tất cả mọi thứ,nhìn đi nơi khác. Linh Linh nghe thấy tiếng bàn luận của hai cô gái đứng sau mình.

-Sao nhà trường lại không tham gia vụ việc này nhỉ? Phải can thiệp đi chứ!

-Thế lực của K.E.S.T lớn lắm,không tham gia can thiệp là phải rồi,họ phải tự lo ình trước khi lo cho người khác chứ!

-Hiểu Minh! Bình thường Hàn Quân đối tốt với cô lắm mà. Sao hôm nay đứng yên như phỗng vậy? tiếng cô gái có mái tóc đỏ sư tử lạnh lạnh. Tôi biết ngay loại người như cô mà!

Linh Linh giật mình! Phải rồi! Người đang bị đánh chính là Thái Hàn Quân,người mà cô xem là người thân duy nhất. Cậu rất dễ thương,không thể dễ như vậy được không thì cậu ta sẽ chết mất.

- Còn đứng ra đó làm gì! Mau đi vào cầu xin người ta tha cho anh ấy đi!

Vào đó ư? K.E.S.T sẽ nhận ra cô! Nhưng không thể dễ như thế được!

Không thể nào!

Cô xô ngã đám đông chạy vào,nhưng chẳng thể làm gì hơn là đỡ lấy những cú đánh túi bụi cho Hàn Quân.

Cô sẽ chịu đánh cùng cậu.

Đau...và đây có lẽ là cái giá cuối cùng cô phải trả vì những lỗi lầm,những vết thương lòng mà cô đã gây ra cho K.E.S.T.

-Chị Hiểu Minh! Chị Hiểu Minh! Hàn Quân hét lên.

K.E.S.T dựa hẳn lưng ra sau ghế,tay cầm điều thuốc.

-Thưa chủ tịch! Có một người con gái tên là Hiểu Minh gì đó,hình như là người yêu hẳn,có đánh luôn không chủ tịch?

-Bạn gái hẳn ta? Hẳn vẫn không đánh trả!

-ạ Vâng!

-Thế thì chỉ đánh mình bạn gái hẳn thôi!

Người con trai ngoài xe lui ra lắc đầu khó hiểu.”tại sao lại chỉ đánh mỗi cô gái?”

Bởi vì như thế,hắn ta sẽ đau hơn cả trăm ngàn lần. Để làm đau một người thì có lẽ trái tim là phần dễ tổn thương và dễ đau nhất nhưng lại cũng khó lành nhất.

Khi mà tất cả bọn người của K.E.S.T xúm lại đánh Linh Linh cũng là khi mà cô cho tất cả qua đi cùng nỗi đau.

Món nợ tình cảm rồi sẽ được thanh toán...

Đau nhưng...nhẹ nhõm...

Có máu...nhưng trái tim lại dịu đi...

-Hiểu Minh,ai cho các người đánh chị ấy? Hàn Quân hoảng hốt khi thấy máu đã chảy thành vệt dài trên mặt cô.

Giờ đây,K.E.S.T trong cô lạnh lùng và tàn ác đến đáng sợ.

Linh Linh gần như mơ màng...

Nhưng cô nghe thấy Hàn Quân vùng dậy xô ngã bọn người của K.E.S.T,nghe thấy tiếng đánh trả,tiếng gãy của xương...rất rõ.

Và cả hơi ấm của cậu đang nâng đầu cô dậy...

-Chị Hiểu Minh! Chị có sao không! Tất cả là tại em,em có lỗi với chị...

Bây giờ một tốp người từ xe thứ ba mới bước ra,họ trông có vẻ khỏe mạnh và hùng hổ hơn tốp trước khá nhiều.

-Chị đợi em một lát! Hàn Quân vuốt mặt,khuôn mặt đỏ ửng vì tức giận.

-Tránh xa chị ấy ra! Cút...Cút hết!

...

-Khoan đã! Từ từ đã K.E.S.T! Là Mỹ Đan! Cô từ sau đám đông chạy vào đập mạnh vào cửa kính xe K.E.S.T.

-Mở! Mở cửa mau lên!

Chiếc cửa kính từ từ hạ xuống...

-Người con gái anh đang đánh chính là Linh Linh!-Hoàng Linh Linh đấy, anh có biết không? Hãy cho dừng ngay cái trò vớ vẩn này lại đi!

Chưa để cho Mỹ Đan nói hết câu,K.E.S.T đã mở cửa xe bước ra...

Gió lạnh...

Đau khổ là khi nhìn thấy người mình yêu đau khổ...

Tội tệ hơn là do chính bản thân gây ra...

Nỗi đau về cả thể xác lẫn tâm hồn...

Trái tim tan vỡ ra từng mảnh...

- Linh Linh ! Linh Linh! Tỉnh lại đi!

Đám đông đã hỗn loạn nay lại càng hỗn loạn hơn khi người đàn ông trong xe chạy ra ôm lấy cô gái từ tay Hàn Quân. Sự lo lắng có lẽ sẽ không có thể dành ột người thứ hai.

Trên mặt cô,xuất hiện vài vệt máu,toàn thân mềm nhũn

10. Chương 10

K.E.S.T quì xuống bên cô...Nâng cô dậy...

-Gọi một xe cấp cứu...! Nhanh lên! Bọn người của K.E.S.T giật mình lo sợ vì sắc mặt của anh.

-Em không sao! Linh Linh mơ màng,thần thào. Hình ảnh K.E.S.T trước mặt hơi mờ nhạt song trong tâm trí cô nó vẫn còn sâu đậm lắm.-Em xin lỗi! Anh có thể tha cho ...Hàn...Quân được không?

K.E.S.T hơi buông lơi bàn tay nơi tóc cô...trông anh có vẻ ngạc nhiên...

-Ý em là...

-Cậu ấy là bạn em...

Anh nhìn Linh Linh...cô gái đang như dần hôn mê rồi quay sang nhìn Hàn Quân. Cậu ta cũng đang từ từ tiến lại gần...

- Hàn Quân! Cậu đỡ ...Tôi...về...! K.E.S.T! Anh buông em...Ra ...Đi!

...

-Chị không sao chứ? Chị làm em lo quá,mà chị vào đỡ giúp em làm gì? Hàn Quân thấy Linh Linh tỉnh lại liền đưa sữa cho cô.-Chị uống sữa nhé!

-Không sao đâu! Cảm ơn cậu!

-Không! Em mới là người phải nói cảm ơn chứ!

-Tại sao cậu lại bị K.E.S.T đánh? Linh Linh chau mày...

-Chuyện nhỏ thôi! Bỗng chốc HÀN QUÂN thờ dài.-Có lẽ em phải đi thật rồi,vụ việc lần này đã làm em không thể ở lại nơi này được nữa. Mà nếu em đi chị phải chăm sóc bản thân đấy nhé!

-Cậu đi đâu?

Khuôn mặt của HÀN QUÂN nhanh chóng vụt sáng trở lại như chưa có chuyện gì.

-Đi tới nơi mà em thuộc về,nơi em cần tới. Cậu hướng đôi mắt mình ra phía xa xăm ngoài cửa sổ.

-Là K.E.S.T bắt cậu đi phải không?

-Không! Nếu như em đã không làm gì anh ta thì thôi! Sao anh ta có thể làm gì em! HÀN QUÂN nói xong nhìn Linh Linh cười thật tươi rồi quay đi.

-Chị phải nhớ uống sữa, ăn bánh rồi mới được uống thuốc đấy! Mai,em sẽ chở chị đi học.

...

Tại biệt thự nhà Mỹ Đan...10h Đêm...

-Em đã sớm biết Linh Linh ở đây rồi phải không? K.E.S.T ngồi trên ghế sofa,hướng đôi mắt lạnh như tiền về phía Mỹ Đan.

-À! ...Ừm!...Mỹ Đan lúng túng,cô lảng tránh nhìn đi nơi khác.-HÌNH như lúc này anh chưa ăn cơm,để em bảo người nấu cho anh ăn nhé?

-Có đúng không? Giọng anh lớn hơn,Mỹ Đan phút chốc giật mình.-Tại sao lại không cho anh biết?

-Dạ...Em...Em biết nhưng...em nghĩ cô ấy cần có thời gian để suy nghĩ lại mọi chuyện.

-Suy nghĩ ư?

Không gian,thời gian như im ắng hẳn đi...

Tại sao Linh Linh không quay về bên anh?

Đã lâu lắm rồi anh mới được nhìn thấy bóng hình đó...nghe thấy giọng nói đó...

Kí ức ủa về nguyên vẹn...càng vẹn nguyên càng khiến người ta đau khổ....

Trái tim băng giá bỗng chốc tan chảy....

-Không phải như anh nghĩ đâu...Linh Linh vẫn còn rất quan tâm tới anh,cô ấy rời xa anh là do...

K.E.S.T ngẩng đầu lên chờ đợi....

-Là do ta đấy...LÃO già này đã cầu xin Linh Linh rời xa cháu....Ông Trần từ cửa bước vào.-Ta xin lỗi...Ta...LÚC đó...Ta...

-ông im đi! K.E.S.T hét lên,nắm lấy cổ áo ông Trần,gắn mạnh từng tiếng.-Đừng bao giờ xía vào chuyện của tôi,ông hiểu chưa?

-Anh! Thả ba em ra...Mỹ Đan hoảng hốt.

K.E.S.T vớ lấy chiếc áo choàng trên ghế rồi quay xe đi hút vào màn đêm.

-Alo! Linh Linh hả! Tớ Mỹ Đan đây! Có lẽ K.E.S.T đang tới phòng trọ cậu đấy,anh ấy đã cho người tìm ra địa chỉ nó rồi...

Dập điện thoại,Linh Linh sợ hãi quay mình lại,bóng của cô hằn lên vách bức tường..nhỏ bé...đáng thương...

-Gì thế? Chị Hiểu Minh,trong chị không được tốt lắm! Em mới kiếm ra cuốn truyện hay lắm,để em đọc cho chị nghe nhé!

-Không ...không! Giờ thì không được! Tôi phải đi ra ngoài! Cậu ở đó một lát nhé! Nói rồi Linh Linh đi về phía cửa, chỉ còn nghe thấy tiếng bước chân của cô trên cầu thang.

-Tại sao...Hôm nay là ngày cuối cùng mà chị lại đi gặp hắn ta...

Và cơn gió lạnh ủa tới...

Chuyện giữa cô và K.E.S.T nhất định không được để ai ở nơi này biết...Tất cả thế là quá đủ...

...K.Í.T...

Chiếc xe phanh gấp...Nổi bật màu lên trong ánh đèn đường...Một chiếc xe mà hầu như ai cũng mơ ước là sẽ có...

Chàng trai ở trong xe bước ra ôm chầm lấy cô gái...ôi vàng như sợ cô gái sẽ vụt mất...Sợ cô sẽ lại lần nữa gạt tay anh ra...

Linh Linh run rẩy từng ngón tay...khẽ khàng tựa đầu mình lên vai anh...

Tái tim mạch bảo cô phải làm thế...

-Anh xin lỗi...Anh đã biết hết rồi,tất cả mọi chuyện là do...Em vẫn còn yêu anh đúng không?

Im lặng...

-Là do ông ta...

Nước mắt lại lần nữa lần dài...Thấm vào vai anh...Lạnh lạnh...Nhưng lại làm anh thốn thức...

K.E.S.T đặt hai bàn tay của mình vuốt những lọn tóc cô qua một bên...

Nụ hôn chạy dài theo những giọt nước mắt...

Tất cả đắng cay sẽ chôn dấu cùng nụ hôn ngọt ngào này...

Hơi ấm từ môi anh...ấm áp...

-Em sẽ trở về...Đúng không? Tất cả sẽ về lại vị trí cũ...Anh thì thắm vào tai cô...

Đến lúc này cô mới giật mình...Cô đẩy nhanh anh ra...

-Không...Em không...

Bờ môi anh đã không để cô nói hết câu...Có vẻ như anh vội vàng như sợ cô gái sẽ vụt mất...Sợ cô sẽ lại lần nữa gạt tay anh ra...

Hơn là cái vẻ tham lam như người trên tầng gác đang suy nghĩ...

-Hóa ra anh chỉ được thế thôi sao hả...K.E.S.T!Em sẽ yêu chị hơn tất cả bọn chúng nó...

...

-Hãy cho em thời gian,được không?

-Thời gian...Để em quên hết mọi chuyện...không bao giờ...Em hãy quay đi nếu em cảm thấy tất cả quá mong manh...Quá giản đơn để có thể vứt bỏ...Và anh...K.E.S.T quay người đi nơi khác.-Sẽ xem như em chưa từng xuất hiện trong cuộc sống này...Tay anh gạt nước mắt trên mặt cô rồi khẽ cười...nụ cười nhạt nhẽo vô cùng.

-Cô ấy tất nhiên là phải đi rồi,phải không chị Hiếu Minh! Thái Hàn Quân đứng bên vệ đường từ lúc nào.-Hãy về thôi! Bà chủ đang tìm chị đấy,Chị biết tính bà chủ chúng ta mà,rất dễ nổi nóng...

Nghe thấy Hàn Quân nhắc nhở,Linh Linh cúi đầu định đi vào nhưng K.E.S.T đã kéo tay cô lại.

Ánh mắt anh như nói lên sự đau khổ tột cùng...

Đi...và sẽ không bao giờ trở lại...

-Hãy cho em thời gian...Em cần nó...Xin anh...

Hàn Quân nhìn theo bóng cô rồi cũng bước vội theo...

Chỉ còn lại mình anh....lần nào cũng thế...cô luôn có đủ nghị lực để bỏ anh lại một mình...

...

-Sao mắt chị sưng thế? A! Em biết rồi,đêm qua chị khóc vì sợ em đi chị sẽ nhớ em chứ gì? Tội nnghieepj chị quá!

-Sao cậu không hỏi tôi và K.E.S.T có quan hệ gì?

-Vì em đã biết... Mà thôi,gần tới trường rồi...Nhớ đấy...Đừng khóc vì nhớ em...

...

Toàn trường có hiệu lệnh tập trung...

7h sáng...

Những học sinh xếp hàng ngay ngắn,ai cũng không hiểu hôm nay vì sao lại nghiêm túc như vậy? Một không khí nặng nề đang đè lên nơi đây,có một chút gì đó linh cảm không lành...

Phía cuối sân trường,rất nhiều xe ô tô đậu kín cả một góc .

Lớp của Hàn Quân cách không xa lớp cô là mấy,cậu ta quay qua cô,đưa cho cô một quyển sách.

-Chị Hiểu Minh! Nhớ đọc nhé...em phải đi rồi...

Rồi quay lại chỗ ngồi của mình.

Ông hiệu trưởng trường với cái bụng phệ dắt theo vài ba người đàn ông lực lưỡng,dừng lại và chỉ tay vào Hàn Quân.

-Đây là Thái Hàn Quân,trường chúng tôi chỉ có một học sinh duy nhất là tên như vậy thôi.Rồi ông thở dài,lắc đầu.-Hàn Quân,em đi theo họ đi...

-Tại sao? Em phạm lỗi gì thưa thầy? Cậu nhún vai,cổ tình trêu tức những con người trước mặt mình.-Em sẽ chẳng đi đâu cả!Cậu nhìn người đàn ông bên cạnh hiệu trưởng cười khinh bỉ.

Lại thêm chuyện gì xảy ra với cậu ta nữa?...

-Đừng nhìn về phía đó nữa? Sao hôm qua cậu lại chạy vào đỡ đòn thay cho hắn ta...

-Ai cơ?

-Thái Hàn Quân! Mỹ Đan vừa nói vừa hất ánh mắt không mấy thiện cảm về phía chàng trai đang đứng trước mặt.-Cậu quen hắn ta à?

-À!... Linh Linh nhìn qua rồi khẽ cười...-Đó là người sống đối diện căn gác xép của mình,cậu ta đã giúp mình rất nhiều trong mọi việc...

-Thật là ngạc nhiên! Hắn ta sống trong gác xép ư?Từ lâu,tớ đã cảm thấy ngôi trường này có gì đó không ổn mà.Quả là không sai! Mỹ Đan chau mày .-Cậu không thấy ở đây học sinh nam nhiều hơn học sinh nữ rất nhiều hay sao?

-Có...Nhưng...

-Mà đa phần học sinh nam ở đây trông không giống học sinh.Nếu đúng là thế thì tại sao...

-Hôm nay sao cậu lạ thế? Nhìn vẻ mặt bất thường của Mỹ Đan,Linh Linh ngạc nhiên hỏi.

-Thái Hàn Quân...anh ta chính là chồng chưa cưới của tớ...Chính là Cao Vũ_con người tàn ác nhất,thâm hiểm nhất,thế lực nhất trong giới côn đồ...người đã hại K.E.S.T trong vụ tai nạn vừa rồi...Và là người đang tìm cách để trả thù...gia đình tớ!

-Cao...Vũ...Là người mà cậu đã từng nói ...Không thể nào...Cậu ta không...

Ánh mặt trời sớm mai hiem hoi chiếu lên cái màu áo sơ mi mà Hàn Quân mặc làm nó bắt chột như sáng lên...Màu của thiên sứ...

Làm sao có thể...chàng trai đó quá trong sáng...

-Ha...Ha...Ha...Cao vũ ơi là Cao Vũ,sao người lại lẩn trốn ở nơi này? Thù của người chưa trả xong nhưng người ta sẽ trả thù người...Không trách ta,Nơi này trông có vẻ kín đáo đấy thế mà...Một tên trên mặt đầy những hình trạm trổ kì quái cười lớn. Tiếng cười hung dữ nghe rợn người...-Thế mà vẫn để kẻ mà ai cũng biết phát hiện ra.Hắn ta nói xong lấy tay bóp mạnh khuôn mặt Hàn Quân,tưởng như nó có thể nát ra,vỡ vụn dưới bàn tay thô kệch đấy...-Người đã giết ba tao,mẹ tao...Hôm nay tao sẽ...Ha...Ha...Ha...

Trái với tất cả sự phẫn nộ,lo lắng mà mọi học sinh dành cho anh,Hàn Quân chỉ nhẹ nhàng gạt tay hắn. Hơi nghiêng đầu,quay người về phía Linh Linh ra hiệu như không có chuyện gì.

Vậy đúng...Thái Hàn Quân là Cao vũ...đáng sợ...

-Hình như đa phần học sinh của trường này đều là người của Cao Vũ,để ý mà xem,hầu hết họ đều như đang chuẩn bị ột trận đánh nhau.

Mỹ Đan nói không sai,rất nhiều học sinh nam đang cầm côn và gậy sắt...

-Nhưng hình như chỉ có chúng ta biết điều đấy thôi,bọn muốn bắt Cao Vũ vẫn chưa biết.

-Nếu...Hàn Quân là chủ của đám người...học trong trường này thì...thì tại sao khi anh ấy bị đánh...không ai tay? Linh Linh rụt rè,trong đầu cô vẫn chưa thể tin nổi người đã sống cùng cô lại là người đã từng hại K.E.S.T.

-Cậu nói đúng...Đó cũng là thứ mà tớ chưa có câu trả lời.

Gió thổi vào tóc Mỹ Đan,bay bay vào mắt cô...Cay Cay...Thế ra đâu là con người thật của Hàn Quân?

-Không dễ bắt tôi thế đâu! Cậu cười...cho hai tay vào túi quần...-Ông anh nghĩ Cao Vũ này sẽ ngoan ngoãn theo ông à? Đó đâu phải là tôi!

Người đứng bên cạnh Hàn Quân có vẻ hoảng hốt hẳn,ông ta nhìn xung quanh rồi ra lệnh cho bọn đàn em đang đứng ở bên.

-Bắt hắn đi,đừng để cho hắn lòi thôi nữa...

-Đại ca! Bọn em tới đây! Thêm hàng loạt chiếc xe con đen bóng lao đến.

Cả trường nhốn nháo hẳn lên,một số học sinh nữ ngồi khóc vì quá sợ...

-Người của Cao Vũ đến rồi!Mỹ Đan nói như hét...

-Tất nhiên! Anh Cao đã biết trước sau vụ việc bị K.E.S.T đánh ngày hôm qua thế nào anh ấy cũng bị lộ nên đã chuẩn bị trước. Thế nào?

-Là cô!

Linh Linh quay lại,người vừa nói là cô gái có mái tóc sư tử học cùng lớp với cô. Nhưng cô gái này...Hôm qua chính cô ta đã bảo Linh Linh vào ngăn K.E.S.T lại...

-Cô là người của Cao Vũ?

-Tất nhiên! Nói cho cô biết luôn hai phần ba học sinh ở đây đều là người của anh ấy,nếu hôm qua không phải là Anh Cao không cho chúng tôi ngăn cản K.E.S.T,thì không chừng hôm nay là ngày đưa tang của hắn cũng nên. Cô gái khiêu khích Mỹ Đan.

-Cô...

Từ những chiếc xe mới đến,số người của Hàn Quân tăng thêm nhiều lần.

-Là người của bang nào đấy Triệu Triệu? Một chàng trai trông khá bụi tiền lại gần cô gái có mái tóc sư tử.-Sao anh Cao lại bị lộ?

-Đường Mạc! hấn muốn trả thù!

-Đúng là điên rồ!

Chàng trai nhìn Linh Linh và Mỹ Đan vẻ dò xét.

-Anh nhận ra không?

-Hóa ra là cô ta à! Vị hôn thê của anh Cao!Thôi đi thôi!

...

-Hoặc là thả để đại ca ta đi...Hoặc là Đường Mạc các người sẽ chỉ còn là quá khứ thôi! Nếu muốn có đường sống thì thả Anh Cao ra...

Khắp bốn phía đều có người của Hàn Quân đứng. Nhanh chóng...đông đến đáng ngạc nhiên.

Tên lúc này uy hiếp Hàn Quân trông rất lo sợ...

-Tha ư? Ta tha cho hấn nhưng các người có tha cho ta không? Đẳng nào thì cũng phải chết...Có hấn...Thì ta mới có thể nhắm mắt được...

Hấn lòi từ trong người ra con dao sắc lạnh...gí vào cổ Hàn Quân...

Không chút lo lắng...Chàng trai vẫn tươi cười...Chỉ cần sâu thêm chút nữa thôi là cái chết sẽ cận kề...

-Thả đại ca ra...

-Thôi đi! Bây giờ Hàn Quân mới lên tiếng.-Tôi giết ba má anh? Nhưng họ có làm gì tôi thì tôi mới như vậy chứ? Ba má anh đều là những con người đáng chết.

-Không! Tên cầm dao hét lên ,hình như chỉ đợi có thể Hàn Quân xoay người né mũi dao ...Đá nó lên không trung và bắt lấy không sai một li.

Ai này ồ lên thích thú...

Tất cả bọn người của cậu cậu lại xử lí tên cầm đầu đó...

Bỗng chốc Linh Linh thấy cổ như bị nghẹn lại...hình như ai đó đang bóp chặt cổ cô...

- Linh Linh ! Mỹ Đan hét lên!

-Để cho chúng tôi đi đi,không thì cô gái này sẽ chết đấy! Đầu của Linh Linh không thể cự quật được,nó nằm gọn trong tay của người đứng sau cô. Bàn tay thô kệch...Bỗng chốc Linh Linh cảm thấy đau đớn...

-Hãy để cho chúng tôi đi đi! Tên đó nhắc lại một lần nữa...Nửa cầu xin...Nửa đe dọa.-Tôi biết đây không phải là người bình thường đối với anh...Cô gái này...

-Câm lại! Hàn Quân lạnh lùng liếc qua tên cầm đầu,nó bị bọn người của cậu làm cho khụy xuống dưới nên sân nhưng vẫn tỏ vẻ đắc ý.

-Giết ta...Nếu ta chết thì người quan trọng nhất với người cũng sẽ theo ta,tin không?

Có vẻ như câu nói vừa rồi của hấn khiến Hàn Quân tức giận.

-Người dám... Nhanh như cắt,con dao trong tay cậu lao nhanh về phía tên đang bóp cổ Linh Linh. Mũi dao tiến đến như chớp...Hình như hấn ta có ý định đưa cô ra đỡ...nhưng không kịp.

“Phụp” con dao đâm sâu vào chân hấn...Bàn tay bóp cổ cô được nới lỏng ra...Chạy...

-Chị không sao chứ? Xin lỗi đã làm chị sợ...Hàn quân chạy lại đỡ cô...

Màn sương đêm đã bị mặt trời cuốn đi đâu mất...lạnh...

Tóc cậu xòa trước trán...Hàn Quân không hề cười từ lúc bọn người này xuất hiện...hoặc có cười cũng chỉ là nụ cười nhạt nhẽo...nhưng bây giờ cô thấy cậu cười...Đôi mắt cười trong sáng này mới là Thái Hàn Quân mà cô quen biết.

Nhưng rồi...nó vụt tắt khi một tên đệ tử tiến lại gần cậu.

-Đại ca đi thôi!

-Như thế này sẽ tốt cho chị hơn...Cậu buông tay cô...không một chút cảm xúc...ánh mắt lại vô hồn như chưa từng có chuyện gì...

Chiếc xe đi thẳng...Hóa ra đây là con đường mà cậu đã chọn đi...Không ngoái lại...

Liệu phải chăng nơi này không có gì để cậu vương vấn?...

Hay quá vương vấn đến độ không dám ngoảnh lại...sợ sẽ không đành lòng bước đi...

Bầu trời chợt trở nên tối đen âm u...

“Chào chị Hiểu Minh,khi chị đọc lá thư này thì em đã thành Cao Vũ rồi,nhưng chị yên tâm...Em sẽ gặp lại chị và...nhất định chị sẽ là của em!”

Đó là những dòng cuối cùng được kẹp trong cuốn truyện mà Hàn Quân đưa cho cậu lúc sớm.

Vậy là từ bây giờ...Hàn Quân sẽ là Cao Vũ...Cô đã mất đi cậu em trai dễ thương đó...

Có thể là bây giờ...có thể là mãi mãi...

...

-Đúng...Là cô ấy...

-Cô ấy à? Đại ca định...bắt cóc ư? Không phải là...

-Phải...Đưa cô ấy về đây...Nhẹ nhàng thôi...hoặc là đừng mong giữ lấy mạng...

11. Chương 11 - End

-Hoặc là thả để đại ca ta đi...Hoặc là Đường Mạc các người sẽ chỉ còn là quá khứ thôi! Nếu muốn có đường sống thì thả Anh Cao ra...

Khắp bốn phía đều có người của Hàn Quân đứng. Nhanh chóng...đông đến đáng ngạc nhiên.

Tên lúc nãy uy hiếp Hàn Quân trông rất lo sợ...

-Tha ư? Ta tha cho hắn nhưng các người có tha cho ta không? Đẳng nào thì cũng phải chết...Có hắn...Thì ta mới có thể nhắm mắt được...

Hắn lôi từ trong người ra con dao sắc lạnh...gí vào cổ Hàn Quân...

Không chút lo lắng...Chàng trai vẫn tươi cười...Chỉ cần sâu thêm chút nữa thôi là cái chết sẽ cận kề...

-Thả đại ca ra...

-Thôi đi! Nãy giờ Hàn Quân mới lên tiếng.-Tôi giết ba má anh? Nhưng họ có làm gì tôi thì tôi mới như vậy chứ? Ba má anh đều là những con người đáng chết.

-Không! Tên cầm dao hét lên ,hình như chỉ đợi có thể Hàn Quân xoay người né mũi dao ...Đá nó lên không trung và bắt lấy không sai một li.

Ai nấy ồ lên thích thú...

Tất cả bọn người của cậu cậu lại xử lí tên cầm đầu đó...

Bỗng chốc Linh Linh thấy cổ như bị nghẹn lại...hình như ai đó đang bóp chặt cổ cô...

-Linh Linh ! Mỹ Đan hét lên!

-Để cho chúng tôi đi đi, không thì cô gái này sẽ chết đấy! Đầu của Linh Linh không thể cựa quậy được, nó nằm gọn trong tay của người đứng sau cô. Bàn tay thô kệch...Bỗng chốc Linh Linh cảm thấy đau đớn...

-Hãy để cho chúng tôi đi đi! Tên đó nhắc lại một lần nữa...Nửa cầu xin...Nửa đe dọa.-Tôi biết đây không phải là người bình thường đối với anh...Cô gái này...

-Câm lại! Hàn Quân lạnh lùng liếc qua tên cầm đầu, nó bị bọn người của cậu làm cho khụy xuống dưới nên sân nhưng vẫn tỏ vẻ đắc ý.

-Giết ta...Nếu ta chết thì người quan trọng nhất với người cũng sẽ theo ta, tin không?

Có vẻ như câu nói vừa rồi của hắn khiến Hàn Quân tức giận.

-Người dám... Nhanh như cắt, con dao trong tay cậu lao nhanh về phía tên đang bóp cổ Linh Linh. Mũi dao tiến đến như chớp...Hình như hắn ta có ý định đưa cô ra đỡ...nhưng không kịp.

“Phụ” con dao đâm sâu vào chân hắn...Bàn tay bóp cổ cô được nói lỏng ra...Chạy...

-Chị không sao chứ? Xin lỗi đã làm chị sợ...Hàn quân chạy lại đỡ cô...

Màn sương đêm đã bị mặt trời cuốn đi đâu mất...lạnh...

Tóc cậu xòa trước trán...Hàn Quân không hề cười từ lúc bọn người này xuất hiện...hoặc có cười cũng chỉ là nụ cười nhạt nhẽo...nhưng bây giờ cô thấy cậu cười...Đôi mắt cười trong sáng này mới là Thái Hàn Quân mà cô quen biết.

Nhưng rồi...nó vụt tắt khi một tên đệ tử tiến lại gần cậu.

-Đại ca đi thôi!

-Như thế này sẽ tốt cho chị hơn...Cậu buông tay cô...không một chút cảm xúc...ánh mắt lại vô hồn như chưa từng có chuyện gì...

Chiếc xe đi thẳng...Hóa ra đây là con đường mà cậu đã chọn đi...Không ngoái lại...

Liệu phải chăng nơi này không có gì để cậu vương vấn?...

Hay quá vương vấn đến độ không dám ngoảnh lại...sợ sẽ không đành lòng bước đi...

Bầu trời chợt trở nên tối đen âm u...

“Chào chị Hiểu Minh, khi chị đọc lá thư này thì em đã thành Cao Vũ rồi, nhưng chị yên tâm...Em sẽ gặp lại chị và...nhất định chị sẽ là của em!”

Đó là những dòng cuối cùng được kẹp trong cuốn truyện mà Hàn Quân đưa cho cậu lúc sớm.

Vậy là từ bây giờ...Hàn Quân sẽ là Cao Vũ...Cô đã mất đi cậu em trai dễ thương đó...

Có thể là bây giờ...có thể là mãi mãi...

...

-Đúng...Là cô ấy...

-Cô ấy à? Đại ca định...bắt cóc ư? Không phải là...

-Phải...Đưa cô ấy về đây...Nhẹ nhàng thôi...hoặc là đừng mong giữ lấy mạng...

...

-Đại ca...

-Đại ca!

Cô ngẩng lên, Hàn Quân đang đi xuống và theo sau là K.E.S.T.

-Linh Linh! Em có sao không? K.E.S.T chạy lại anh tháo dây thừng trên tay cô ra.

-Hàn Quân! Chuyện này là thế nào? Linh Linh nhìn cậu...Không tin vào mắt mình.

Ánh mắt của cậu bây giờ khác xa vô cùng với Hân Quân của kí ức...

-Sẽ chưa ai có thể ra khỏi nơi này nếu chưa có lệnh của tôi! Kể cả chị nữa, chị Hiểu Minh ạ!

Tất cả những chuyện này... là sao? Cô lắc mạnh đầu... Người trước mặt...

Hân Quân không tỏ thái độ gì... Cậu không dám... đủ can đảm để nhìn cô gái trước mặt...

K.E.S.T từ sau tiến lại, kéo Linh Linh sát lại gần anh hơn.

-Nếu có chuyện gì thì cũng chỉ có tôi và anh, không liên quan gì đến cô ấy!

-Sao lại không? Cậu nhìn sang Linh Linh.-Đúng không chị!

-Cậu gặp tôi là có mục đích, phải không?

Sau câu nói đó, Hân Quân chợt cười, cười rất lớn.

-Đúng! Tôi đến đây là có mục đích nhưng gặp chị là hoàn toàn tình cờ. Cho đến khi... Mắt cậu dừng lại ở K.E.S.T.-Cho đến khi phát hiện ra chị là Hoàng Linh Linh chứ không phải là Hoàng Hiểu Minh.

-Tại sao cậu muốn hại tôi...? K.E.S.T điềm nhiên hỏi, anh nắm tay Linh Linh chặt hơn.

-Vì cuộc hôn nhân ngu ngốc mà ba má anh đã sắp xếp, nó khiến tôi và ba tôi bất hòa với nhau cho tới lúc ông ấy chết! Hân Quân nhắm mắt, trông cậu có vẻ đau khổ.

-Tôi cũng nghĩ thế... nhưng tại sao khi tôi cho người đánh trả... đám người đó đâu phải là đối thủ của Cao Vũ... một cơn đờ có tiếng như anh?

-Đừng nghĩ tôi tốt như vậy... Trong ngày hôm đó anh đau hơn... hay tôi đau hơn? Bạn gái anh bị chính người của anh đánh cho ngất đi!... Tôi...

-Thôi im đi! Linh Linh hét lên... Cô khóc...-Hóa ra... Hóa ra... Tiếng nước nở òa vào cùng nước mắt.-Hóa ra đó là một vở kịch... Cậu lợi dụng tôi... Linh Linh đau đớn-Tôi đã tin cậu... Cậu làm tôi đau...

-Sẽ không sao đâu! K.E.S.T lau nước mắt cho cô.-Anh sẽ bên em..

Hân Quân từ từ tiến lại, cậu cầm lấy bàn tay đang run run của cô.

-Mọi chuyện đáng ra là thế! Theo kế hoạch thì phải thế... Tôi sẽ phải nhìn chị bị đánh rồi cười nhưng... chính tôi đã phá vỡ kế hoạch hoàn hảo đó. Cậu đặt tay vào ngực trái.-Trái tim tôi... Nó không cho phép nhìn chị bị đánh. Em cũng thấy đau... Đau hơn nhiều lần. Cao Vũ này lần đầu tiên biết hối hận là vì chị đấy! Chị hiểu không? Hân Quân siết chặt tay cô...

Những ngón tay nhỏ bé khẽ cựa quậy... Cậu vội vàng buông ra... Sợ làm nó đau...

-Cậu biết tôi là Hoàng Linh Linh khi nào?

Ánh đèn phản chiếu bóng cậu và K.E.S.T như tạc hai bức tượng hoàn mỹ đặt cạnh nhau.

-Từ lúc thông tin về chị được công bố, thấy ảnh trong máy chị... Đọc nhật kí của Tiểu Long trong máy của chị... và khẳng định khi thấy vẻ mặt chị lúc chị trông thấy con gái bà chủ nhà có tên là Linh Linh.

-Nhật kí của Tiểu Long? Chẳng phải cậu không mở được mật mã sao?

-Chị khinh thường em quá đấy! Từ sau khi nghi ngờ, em đã cho người điều tra về chị và... kết quả không tồi chút nào.

-Rốt cuộc cậu muốn gì? K.E.S.T hỏi... không mấy vui vẻ khi thấy cô khóc.

-Chị có biết là Tiểu Long, anh ấy đã yêu chị từ rất lâu rồi không? Hân Quân phớt lờ câu hỏi của K.E.S.T, vẫn chăm chú vào khuôn mặt Linh Linh.

-Cậu nói sao?... Tiểu Long... Không thể nào... Tôi là em gái... của anh ấy mà...

Sững sờ... Bất ngờ... Hối hận...

-Là sự thật... là sự thật sao...?

Cảm giác tội lỗi...cô khóc.

-Là vậy đây...Nhưng anh ấy là người hoàn hảo.Im lặng để nhìn chị hạnh phúc bên người khác còn em thì không.Em thà chết chứ không thể sống mà để người con gái mình yêu đi bên bất cứ ai...

Hàn quân nói,đưa tay ra sau. Tên đệ tử khép nép đặt lên tay cậu một khẩu súng.

-Ba chúng ta sẽ chỉ có hai người được ra khỏi đây,chị có thể quyết định. Khẩu súng được đặt lên tay của cô.-Nó chỉ có một viên đạn duy nhất thôi,hoặc em hoặc K.E.S.T phải chết.Chỉ có như thế thì mọi chuyện mới có thể được giải quyết.

Trời bỗng nổi sấm chớp..phải chăng là sẽ có mưa?

Là cô sẽ quyết định sao?

Trời bỗng nổi sấm chớp...phải chăng là sẽ có mưa?

Sao Hàn Quân lại chọn cách này?

Cô không thể giết cậu,người bên cô trong lúc cô tuyệt vọng nhất,người làm cô cười trong lúc cùng cô đau khổ,người duy nhất cho cô cảm giác trong gia đình....cậu em trai duy nhất...

Với K.E.S.T lại càng không thể.cô nợ anh quá nhiều,vả lại tình cảm anh dành cho cô quá lớn,anh là người đầu tiên cho cô biết tình yêu...hương vị đầu đời...

Chỉ có hai người được ra khỏi nơi này...

Vậy còn cô? Cô sống để làm gì chứ?

Cô đã làm K.E.S.T đau lòng...

Một người con gái làm người khác phải sợ...Phải tổn thương...

Làm anh trai đau khổ...

Bằng cách này hay cách khác thì mọi thứ sẽ tan biến hết...

Ba và anh trai đang chờ cô đoàn tụ,cô phải nói lời xin lỗi với Tiểu Long.

Linh Linh nhìn K.E.S.T và Hàn Quân một lần...

Nhắm mắt...Bóp cò...

Phát súng này sẽ giúp cô giải thoát

"Linh Linh!"

"chị Hiếu Minh"

Đừng!

Hãy để sự đau khổ này tan vào mây khói...

Hãy để trái tim này ngủ yên dưới lòng đất...

Nhưng...xin hãy để những tình cảm cho con người nơi đây mãi mãi là vĩnh hằng...

Ngoài kia,đã thôi không sấm chớp nữa...

Bầu trời hé lộ một vài tia nắng cuối ngày...

Một chiếc lá nhẹ nhàng đáp mình xuống đất...

Một ngày...10 năm sau...nắng dần chìm về cuối trời...

Ba con người mang hoa đặt lên nấm mộ...hoa mọc đầy...cười tươi trong gió...

-Cảm ơn vì những gì mà người này đã để lại cho cuộc sống.Cô gái quay lại nhìn người cùng đi với mình.

-Mẹ ơi! Thế đây là người đặc biệt của ba phải không ạ?

-Đúng rồi! Hãy đặt hoa lên và cảm ơn người đó đi.

Chàng trai có đôi mắt như sương phủ quay mặt nhìn sang hướng khác.

Bia mộ được làm từ đá...Hoàng hôn xám màu,nhật nhòa...Tấm ảnh trên bia như đang mỉm cười.

Ở đâu đó thì người đó luôn ở bên gia đình nhỏ...

-Mama! Hôm nay là ngày đặc biệt nhé! Con được tới thăm người đặc biệt... Đứa trẻ dễ thương,cười chúm chím lộ hàm răng sún khê nghịch mấy cái áo của mẹ,rồi vươn vai.

-Nào,hơn mười giờ rồi...Đợi ba thế là được rồi đấy,ngủ đi thôi! Căn phòng sang trọng,lung linh đẹp như chính chủ nhân của nó vậy.

-Nhưng ba vẫn chưa về! Thằng bé nũng nịu.-Mẹ cho con đợi ba thêm chút nữa nhé,ngày này năm nào ba cũng về muộn.Còn say nữa,ba có bao giờ thế đâu.À! Lúc này ba nghe điện thoại của ai đó.Nhé mẹ...Mẹ kể con nghe về người đặc biệt của ba được không ạ?

Mái tóc mượt mà chúc mũi vào cậu con,tiếng cười trong trẻo vang lên

-Đi mà mẹ...

-Chuyện kể rằng ba con ngày xưa....

Thằng bé im lặng nghe kể,thỉnh thoảng lại dụi đầu vào lòng mẹ.

-...Và thế là một ngôi sao nữa lại bay lên bầu trời...Một người nữa lại ra đi...Nếu không có người đặc biệt này thì sẽ không có chuyện giữa ba và mẹ phải không nào...

Cô gái quay xuống,triu mến nhìn cậu bé ngủ ngon lành... -Và không có cả con nữa,con trai ạ?

-Cậu chủ đã về rồi thưa bà! Cậu...Cậu...Người giúp việc sợ hãi mở cánh cửa ,khép nép...

-Cậu say phải không? Thôi,bà về phòng đi,tôi sẽ ra ngay...

Ánh sáng hồng chiếu nhẹ lên chiếc thảm đặt giữa phòng,

-anh lại say vào ngày này nữa rồi! Cô gái đứng mỉm cười lắc đầu.-Anh sẽ làm con sợ...

Chàng trai kéo mạnh chiếc calavat rồi nằm mạnh xuống ghế.

-Em biết là sẽ say...mà...Sao vẫn đợi? Anh xin lỗi...

-Trà giải rượu đây! Cô gái đặt trà xuống bàn.

-Em đúng là ngốc mà. Sao lại yêu anh chứ? Sao lại yêu K.E.S.T? K.E.S.T kéo cô vào lòng.-Anh sẽ chỉ say mỗi hôm nay thôi,được không? Trông như anh đang cười,về hạnh phúc. -Hôm nay,đã có cô gái đòi cướp chồng em đấy!

-Cô ta có cướp được không? Cô lấy tay anh gối đầu lên,hỏi vui.

-Nếu cô ta cướp được,em nghĩ anh có về đây không? Bọn anh đã đi bar đấy...Cô ấy còn...

-Còn làm gì...

Anh đặt tay anh lên môi cô.-Xuyt! Không được nói nữa.Hơi cồn phả vào mặt cô,hơi nhăn mặt một chút.-Em ghen rồi chứ gì?

Lắc đầu...

Cô gạt tay anh ra.

-Không được,phải giữ nó lại.Anh lên tiếng.-Nó không thể là của ai khác ngoài anh. Bây giờ...mãi mãi...

K.E.S.T hôn cô gái. Bàn tay nhẹ nhàng nới từng nút áo của mình.

Đôi môi cô mềm mại...Môi anh quện vào nhau...

-Em biết lý do tại sao anh muốn say vào ngày này không?

-Không...

-Thế sao em không hỏi? Anh cần nhẹ tai cô.

-Em muốn anh tự nói ra...

-Linh Linh! Vì anh muốn em là của anh...Và anh đã từng mất em,nên anh hiểu cảm giác của Cao Vũ...Hắn ta chắc chắn rất đau lòng nhưng vì hắn thì em mới còn sống.Anh đang chịu ơn huệ của hắn. Anh không muốn thế một chút nào...nhưng nếu mất em...Anh sẽ chết mất...

K.E.S.T hôn nhẹ lên ngực Linh Linh.

-Em thật ngốc nhưng anh lại yêu em.Nếu như em...ngày hôm đó...thì anh cũng sẽ đi cùng em...Và có lẽ cả Hàn Quân của em cũng thế!

Linh Linh im lặng,cô đan tay mình vào tay của K.E.S.T,tay anh ấm áp...

Dưới ánh đèn của phòng khách...êm êm...

...

-Đấy,ba mẹ cháu đang hôn nhau. Xuyt! Bà đừng nói to kéo họ nghe thấy bây giờ.

-Cháu còn nhỏ,vào ngủ đi! Bà ** bịt mắt cậu bé,hai bà cháu đứng cạnh vách tường thì thầm to nhỏ.

-Im lặng nào! Cậu bé ra hiệu,bàn tay bé xinh đưa qua lại.-Thế là nhờ nụ hôn của ba K.E.S.T,nàng công chúa Linh Linh đã hết buồn phải không bà...Thế là câu truyện cũng kết thúc bà nhỉ....

...the end

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vi-dang-ngot-ngao>